

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

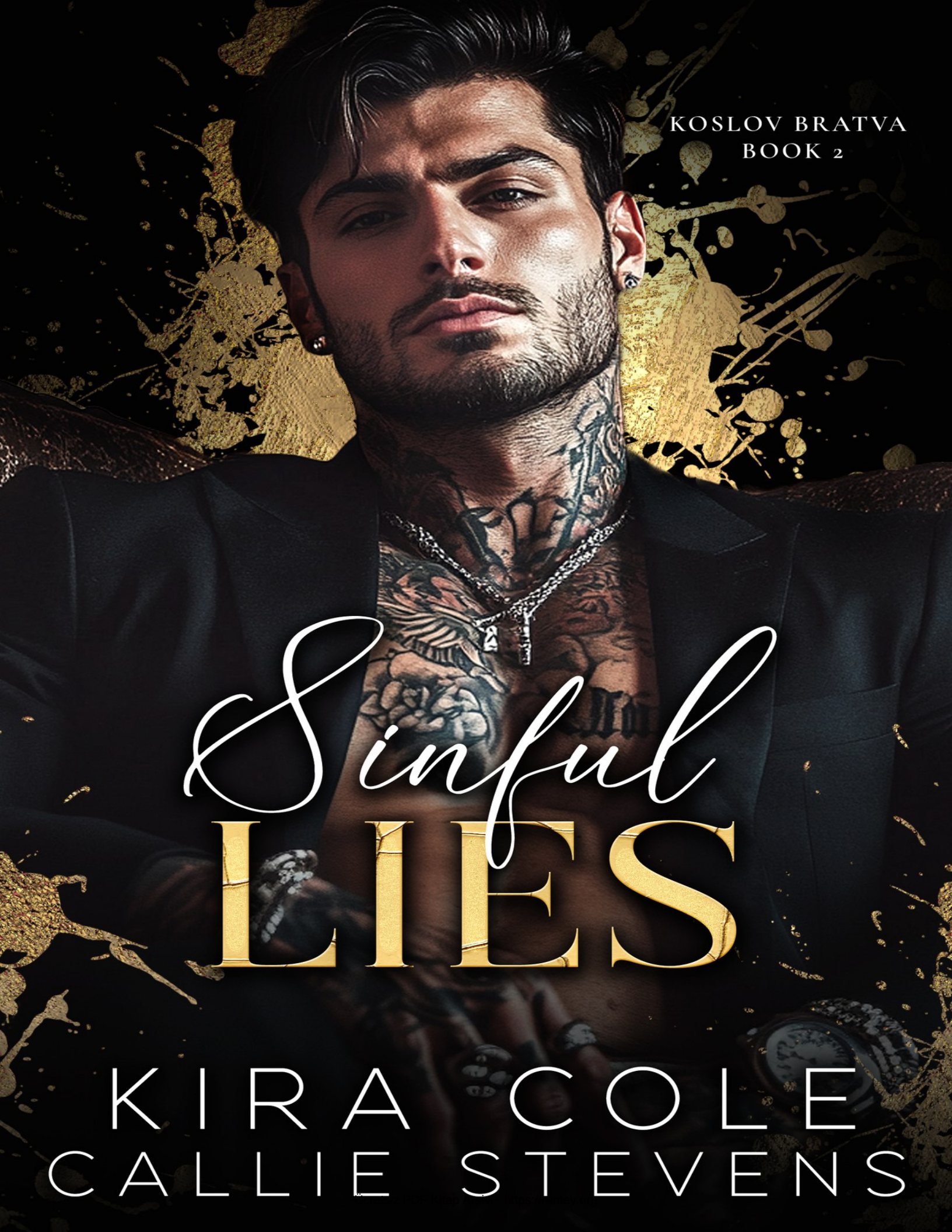
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with dark hair, a beard, and multiple tattoos on his neck and chest is wearing a dark suit jacket. He is looking directly at the camera with a serious expression. The background is black with gold splatters and paint strokes. The text 'KOSLOV BRATVA BOOK 2' is in the top right corner.

KOSLOV BRATVA
BOOK 2

Sinful
LIES

KIRA COLE
CALLIE STEVENS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

GÜNAHKÂR YALANLAR

KIRA COLE

Copyright © 2024 by Kira Cole

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

CONTENTS

[Tetikleyici Uyarı](#)

1. [Zara](#)
2. [Dimitri](#)
3. [Dimitri](#)
4. [Zara](#)
5. [Dimitri](#)
6. [Zara](#)
7. [Dimitri](#)
8. [Zara](#)
9. [Dimitri](#)
10. [Zara](#)
11. [Zara](#)
12. [Dimitri](#)
13. [Zara](#)
14. [Zara](#)
15. [Dimitri](#)
16. [Zara](#)
17. [Dimitri](#)
18. [Zara](#)
19. [Dimitri](#)
20. [Zara](#)
21. [Zara](#)
22. [Dimitri](#)
23. [Zara](#)
24. [Zara](#)
25. [Dimitri](#)
26. [Zara](#)
27. [Dimitri](#)
28. [Zara](#)
29. [Dimitri](#)
30. [Zara](#)
31. [Dimitri](#)
32. [Dimitri](#)

[Sonsöz](#)

[Declan](#)

[Bree](#)

[Kira Cole](#) tarafından [da](#) yazılmıştır

TRIGGER WARNING

Bu içerik yalnızca yetişkin izleyiciler için hazırlanmıştır. Bazı okuyucular tarafından saldırgan olarak değerlendirilebilecek, açık dil, yoğun cinsel senaryolar ve şiddet ve cinayet tasvirleri içeren materyaller içerir. İzleyicinin sağduyulu olması tavsiye edilir.

Dikkatli olun.

ZARA

"BİR TANE DAHA LÜTFEN." KENDİMİ TUTMAK İÇİN BARIN KENARINA TUTUNUYORUM

kalp atışlarımın kulaklarıma çarpmasını görmezden gelmeye çalışıyordum.

Patronum son birkaç haftadır şirkete yeni katılan kıdemli ortaklar için her şeyi hazırlarken beni çok çalıştırdı, bu yüzden en azından bana dipsiz bir şampanya ikram edebilir.

Spencer & Meyers bu etkinlik için Manhattan'ın en lüks kokteyl barlarından birini tuttu ve firmanın büyük bir kısmının yanı sıra en iyi müşterilerimiz ve ortaklarımızdan birkaçının da katılımıyla oldukça iyi bir katılım oldu.

Şirket büyüdüğü ve daha kıdemli ortaklar aldığı için mutlu olmalıyım. Ancak bu yeni ortaklardan biri, hala çoğu gece ter içinde uyanmama neden olan kabusların sebebi olduğunda mutlu olmak zor.

Boncuk gözleri sırtıma dikilmiş, tenimi karıncalandırıyor ve ensemde ince bir ter tabakası oluşuyor.

Her yerde o var - ofisimin koridorlarında, öğle yemeğinde kahve arabasında, bazen eve dönerken metroda bile yemin edebilirim - ama beni tekrar kırmasına izin verirsem lanetleneceğim.

"Buyurun hanımefendi."

Taze şampanya kadehimi alırken barmene gülümsüyorum. Tam bir yudum alacakken bir el belime dokunuyor ve irkilip ciyaklayarak içkimin bir kısmını krem rengi bluzumun ön kısmına döküyorum.

"Beni özledin mi, Zara?"

Dönüyorum ve şeytanın ta kendisiyle yüz yüze geliyorum. "Giovanni."

". "

Özel lacivert takım elbisesi, altın Rolex'i ve mükemmel şekillendirilmiş siyah saçlarıyla üzerimde yükselirken gri gözlerinin beni çıplak nefret ediyorum.

Çoğu kişiye göre başarının timsali, ama bana göre şeytanın vücut bulmuş hali.

"Birbirimizi son gördüğümüzde sen sadece bir stajyerdin. Şimdi şu haline bak."

Şampanyamdan geriye kalanları yüzüne fırlatma dürtüsüyle savaşıyor, gözleri vücudumda gezinirken boğazımdaki safrayı yutuyorum ve sanki odanın ortasında çıırılçıplak duruyormuşum gibi hissediyorum.

Bardağımı o kadar sıkı tutuyorum ki kırılmasından korkuyorum.

Bir elini barın üzerine koyuyor ve ağzı neredeyse kulağıma değecek kadar öne eğiliyor. "Peki, kıdemli ortak olduğum için beni tebrik etmeyecek misin?"

"Tebrikler."

Gözleri göğsüme doğru kayıyor. "Söylemeliyim ki, altımda olman beklemediğim güzel bir bonus."

Bu imalar ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Kıkırdıyor. "Geçen haftaki yönetim kurulu toplantısında bir şeyler konuşmayı umuyordum ama oradan o kadar hızlı çıktın ki benim gelişimden dolayı üzülmeden endişelendim."

Daha çok iğrendim.

"Çok meşguldüm." Güçlü ve kendinden emin görünmek için elimden geleni yapıyorum.

"Umarım Daniel seni çok ." "Üstesinden
gelemeyeceğim bir şey değil."

Giovanni'nin gözleri parlıyor. Bana bir adım daha yaklaşıyor. "Benimle bir içki iç, Zara."

Gidecek yerim olmadığı için bara sırtımı dayadım. "Böyle iyiyim,
teşekkürler." "Hadi, Zara," diye mırıldandı. "Bu benim partim."

"Bu sadece senin partin değil," diye hatırlatıyorum ona. "Kıdemli ortak yapılan tek kişi sen değilsin."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Belki de değil. Ama önemli olan tek
kişi benim." "Bu kadar büyük bir egoyla başını dik tutmayı nasıl
başarıyorsun?" Giovanni başını geriye atar ve güler. "Kıvrak zekanı
özlemişim."

İçkimden bir yudum daha alıyorum. "İsteddiğiniz bir şey var mı, yoksa
arkadaşımın yanına dönebilir miyim?"

Etrafta Karlie'yi arıyorum ama oda o kadar kalabalık ki onu bulmak imkânsız.

"İstedğim bir şey var ama daha sonraya kalabilir. Partinin tadını çıkar." Bana
göz kırptı.

Gittiğinin farkına bile varmıyorum.

Bedenim titriyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. Yeniden su yüzüne çıkmaya
çalışan anılarla savaşırken midem çalkalanıyor.

Burada olmaz. Şimdi olmaz.

"Hey, Zara!" Karlie yanımda belirerek beni gerçekliğe geri döndürdü. "Kusura
bakma, Harrison'la sohbet ederken yakalandım. Bu kadar yakışıklı ve başarılı
olması hiç adil değil."

"Mmm..."

"Her şey mı? Solgun görünüyorsun."

"Ha? Oh, ben iyiyim." Gözlerim Giovanni için odayı taramaya devam etse de gülümsemeye zorluyorum. "Uzun birkaç hafta oldu."

"Bir de bana sor." Karlie gözlerini devirir. "Bütün bunlar bittiğinde çok mutlu olacağım. Yeni kıdemli ortaklar iyi görünüyor, bu iyi bir şey. Hepsinin bir avuç egoist dangalak olmasından endişeleniyordum."

Karlie'ye her ihtimale karşı arkasını kollamasını söylemek için ağzımı açtığımda, kalbimin Giovanni'den bile daha fazla çarpmasına neden olan biri gözüme çarpıyor. Ama bu sefer korkudan değil.

"Oh hayır."

Dimitri Koslov.

Onun burada ne işi var?

En iyi arkadaşımın kayınbiraderi ve tam bir playboy.

Adamın geniş omuzları, koyu renk gözleri ve ensesinde hafifçe kıvrılan siyah saçlarıyla inanılmaz derecede seksi olduğu gerçeğini inkar edemem.

Siyah gömlek ve pantolonu onun kadar iyi kullanan birini daha önce hiç tanımadım. Ama o bunu biliyor ve sorun da bu.

Görünüşe göre firmamdaki tüm kızlar da öyle. Etrafını sarmış bir sürü kız var, o her birine rahat bir gülümseme atarken her sözüne takılıyorlar.

Dimitri gibi adamlarla daha önce de birlikte oldum. Başlangıçta hepsi eğlenceli ve heyecan verici, ancak iş gerçekten bir etiket koymaya geldiğinde, ters yöne koşuyorlar ve sizi banyo zemininde ağlayan bir karmaşa bırakıyorlar.

Bunu tekrar yapmayı reddediyorum. Sadece kendime değil, kariyerime de güvendiğim bir yere gelmek için çok çalıştım ve ne kadar akıl almaz olursa olsun seks için bunu tehlikeye atmayacağım.

Dimitri kesinlikle ne yaptığını biliyor gibi görünüyor.

Sanki aklımdan geçen kirli düşünceleri okuyabiliyormuş gibi başını kaldırıp gözüme bakıyor, yanaklarımı yakan ve karnımın alt kısmında sıcaklık birikmesine neden olan bir göz kırptıyor.

"Ne?" Karlie büyük olasılıkla kimin ya da neyin dikkatimi çektiğini görmek için etrafına bakınıyor.

"Yok bir şey." Onu elinden tuttum. "Benimle tuvalete gelir misin?" Cevap vermesine fırsat vermeden, Dimitri'nin gelmesine fırsat vermeden bizi ters yöne doğru sürüklüyorum.

Sonraki bir saat boyunca Dimitri ve Giovanni'den uzak durmayı başarıyorum, Karlie'nin genç avukatlardan biri olan Harrison'la bir randevu ayarlamak için elinden geleni yapmasına kanat gererken yavaşça şampanyayı yudumluyorum.

"Sanırım buradan gidiyoruz." Karlie ceketini silkerken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Harrison ve diğer çocuklar şehir merkezinde bir bara gidiyorlar. Sen eve dönebilecek misin?"

"Evet, bir taksi tutarım."

"Pazartesi görüşür
müyüz?"

"Aydınlık ve erken." Ne yazık ki.

Karlie, Harrison'a yetişmek için acele etmeden önce bana hızlıca sarılıp veda ediyor.

Onun adına sevindim - aylardır onun için yanıp tutuşuyordu. Ama her ihtimale karşı sabah onu kontrol etmek için aklıma bir not alıyorum.

Giovanni ile yaşadıklarım, ne kadar iyi görünürlerse görünsünler, söz konusu erkekler olduğunda her zaman tetikte olduğum anlamına geliyor. Çünkü bir noktada onunla güvende olduğumu düşünmüştüm. Çekici ve nazik biriydi ve bir insan olarak benimle gerçekten ilgileniyor gibiydi.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Bazen sadece görmek istediklerimi mi gördüm diye merak ediyorum. Belki de onun başarısı gözümü bu kadar kör etmeseydi, tehlike işaretleri çok daha erken ortaya çıkardı.

Gecemi daha fazla mahvetmelerini istemediğim için düşüncelerimi uzaklaştırıyorum.

Son içkimi de bitirdikten sonra, ilk geldiğimde masalardan birinde unuttuğum paltomu aramaya koyuluyorum.

Ayaklarım topuklu ayakkabılarımın içinde bana bağıyor ve yatağa girip değersiz bir reality şov izleyerek uykuya dalmak için sabırsızlanıyorum.

"Bu kadar erken mi gidiyorsun?"

Masalar denizinde ilerlerken Giovanni'yi duymuyormuş gibi yapıyorum.

"Beni görmezden gelmiyorsun, değil mi Zara? Belki de önümüzdeki performans değerlendirmende kabalığını not etmem gerekecek-"

"Size yardımcı olabilir miyim?" Dönüyorum, neredeyse göğsüne çarpacaktım.

Basacağı doğru düğmeleri çok iyi biliyor. Kariyerimi korumak için yapmayacağım hiçbir şey olmadığını biliyor, bu da tüm kontrolün onda olduğu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığı anlamına geliyor.

"Bir içki daha al, seni biraz gevşetir."

"Ben iyiyim, teşekkürler." Vücudum kaçmam için bağıyor olsa da sesimi neredeyse sıkılmış gibi tutuyorum.

"Endişelendiğiniz şey buysa sizi eve bırakmaktan mutluluk duyarım."

"Ben hallederim."

"Hadi ama Zara. Bu sen değilsin," diye mırıldanıyor. "Eskiden eğleneliydin. Neden sana eskiden birlikte ne kadar eğlendiğimizi hatırlatmıyorum?"

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırmak için uzanıyor ve ben onun dokunuşuyla, nasırlı parmaklarının tenimde yarattığı hisle geri çekilmekten kendimi alamıyorum.

"İlgilenmiyorum." Arkamı dönmek için hamle yapıyorum ama Giovanni kolumu tutuyor ve beni morartacak kadar sert kavırıyor. "Benim bir erkek arkadaşım var."

"Oh, öyle mi?"

"Şu anda bana dokunuyor olman hoşuna gitmeyecek." Gözlerim birilerinin fark edip etmediğini görmek için etrafa dalıyor. Beni kurtarabilecek tek kişinin izleyip izlemediğini görmek için.

"*Erkek arkadaşının* burada olmaması iyi bir şey," diye mırıldanıyor kulağıma.

Tenime değen sıcak nefesi karşısında irkilerek gözlerimi kapatıyorum ve bir kez daha yüzeye çıkmaya başlayan anılarla savaşıyorum.

"Bilmesine gerek yok, Zara..."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve Dimitri'nin bana doğru geldiğini, karanlık gözlerinin benimkilere kilitlendiğini görünce irkiliyorum.

"Dimitri," diye nefes alıyorum.

Giovanni donup kalıyor ve ben de fırsattan istifade kendimi onun elinden kurtarıp Dimitri'ye doğru sendeliyorum.

Arkamdan Giovanni'ye bakarken gözlerimdeki korkuyu görebildiği açık ve çenesi geriliyor.

"Hey, sen." Ona toplayabildiğim en sıcak gülümsemeyi sunuyorum.

"Beni özledin mi, *pcholka*?" Dimitri güçlü kollarını bana dolamadan önce kıkırdıyor.

Vücudumu saran rahatlamayla neredeyse kollarına yığılıyorum. Parmaklarımı gömleğinin yumuşak kumaşına sokarak, hızla atan kalbimi sakinleştirmek için derin nefes alıyorum.

.

Güvende

yim.

"Lütfen, Tanrı aşkına, birlikte oynayalım," diye kulağına fısıldıyorum.

Dimitri geri çekiliyor ve elleri güneye doğru inip kıcımı avuçlarken bana bakıp sırtıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Memnuniyetle."

Fikrini değiştirmeye fırsat bulamadan Dimitri'nin elinden tutup Giovanni'ye d6n6yorum, Dimitri'nin elinin ne kadar sıcak ve b6y6k olduğunu, başparmağının parmak eklemlerimi ileri geri ovarak t6ylerimin diken diken olmasına neden olduğunu g6rmezden gelmeye çalışıyorum.

"Giovanni, seni erkek arkadaşımla tanıştırmak istiyorum. Dimitri Koslov."

DIMITRI

DAHA ÖNCE HIÇ SAHTE BİR ERKEK ARKADAŞ ROLÜ OYNAMAMIŞTIM. KAHRETSİN, BEN daha önce hiç *gerçek* bir erkek arkadaş rolü oynamamıştı, ama her şeyin bir ilki vardır.

Özellikle de Zara Mullens'i elime geçirmem anlamına geliyorsa.

Kız, dalgalı sarı saçları, ölünecek kıvrımları ve en parlak yeşil gözleriyle bir fişek gibi.

Onu gördüğüm anda bana karşı koyacağını biliyordum ve yanılmadım.

Ailemin Forest Hills'teki evinde ilk karşılaştığımızda beni geri çevirdi ve bana neredeyse hiç zaman ayırmadı.

Ve o zamandan beri bağımlıyım.

Kardeşimin karısının en iyi arkadaşı olarak, onun sınırların dışında olduğunu biliyorum, ama bu ona uzaktan hayranlık duyamayacağım anlamına gelmiyor. Onun için iyi olmadığını biliyorum. İnsanların bağlılık sorunları dediği şey bende de var ve yakın zamanda değişmeyi planlamıyorum.

Biriyle yakınlaşmanıza izin verirsiniz neler olabileceğini kendi gözlerimle gördüm.

Kardeşim Alexei bunun canlı kanıtı. Karısı ve doğmamış çocuğu bir pazarlık aracı olarak burnunun dibinden alındı ve bu onu neredeyse kırıyordu.

Aşk size karşı kullanılmaya hazır bir silahtır.

Kimseye ařık hatasına dūřmeyeceęim.

Bu yūzden, kalbim yapmamam için baęırsa bile her zaman mesafemi korumaya zen gösteriyorum.

Ve eęer Zara onun beyaz atlı prensi rolūnū oynayarak gūnū kurtarmamı istiyorsa, o zaman kıımı yırtarak rol yapacaęım.

Beni erkek arkadařı olarak tanıttıęında dudaklarımda beliren gūlūmsemeyi taklit etmiyorum. Dudaklarından dkūlen kelimenin sesini oldukça seviyorum...

"Tanıştığımıza memnun oldum." Bořtaki elimi uzattım, diğer elim hl Zara'nın kūuk parmaklarını sıkıca kavrıyordu.

Grūnūře göre beni istemiyor ve ben de bundan řikayetçi deęilim. "Aynı řekilde." Giovanni'nin gözleri bana bakarken kısılıyor.

Ona rahat bir gūlūmsemi sunuyorum, ama o buna karřılık vermiyor.

Zara'ya biraz fazla yaklaşan bu adama bakmak için bir an duruyorum.

Kokteyl salonunun kapısından içeri girer girmez onu barda, hayatı buna bağlıymış gibi şampanya içerken grdūm. Ve o zamandan beri gözlerim onu bırakamadı.

Onu köřeye sıkıřtırdıęında, gözlerinin nasıl būyūdūęūnū ve sıcak turuncu bar ıřıklarının altında yūzūnūn renginin nasıl solduęunu grdūm.

İçimden gelen bir hıřımla adamın yakasına yapıřıp yūzūnū mermerin ūstūndeki bara çarpma isteęiyle savařtım. Ama araya girmeye, onun hikyesinde kahramanı oynamaya hakkım olmadıęını biliyordum, yine de bir yanım ona karřı korumacı hissetmekten kendini alamıyor, özellikle de ailemin onu neredeyse bir yıl önce içine sūrūkledięi karmařayı dūřūnūnce.

Mario Gilanto'nun onu tuttuğu bodrum hūcresinden bilinçsiz bedenini taşırken kollarımdaki hayali ağırlığını hala hissedebiliyorum

Rehine. İçindeki tüm hasarı onarmak için aceleyle ameliyata alınırken kanının bakırimsı kokusunu hala alabiliyorum.

Hastane yatağında yatarken, çok sayıda makineye ve tüpe bağlıyken çok kırılgan görünüyordu.

Neredeyse ona bakmaya dayanamıyordum. Tanıdığım o güçlü, açık sözlü kızıdan çok uzaktı ve bir daha asla geri gelmeyeceğinden korkuyordum. Sonsuza kadar kırılaacağından korkuyordum.

Ve bundan ailem sorumlu olacaktı.

Bu yüzden mi bu adamın yanında bu kadar korkmuş görünüyor? Bu tecrübe onu hiç söylemediği kadar yaraladı mı?

Asla o kadar ileri gitmemeliydi ve bu suçluluğu hayatımın sonuna kadar taşıyacağım.

Olanlar için bizi suçlamadığını biliyorum, ama nasıl suçlamaz?

Koslov'larla bağlantılı olmak ölüm cezasından daha iyi bir şey değil. İşte tam da bu yüzden kalbimi kilit altında tutuyorum ve sadece kimsenin incinmeyeceğini bildiğim anlamsız tek gecelik ilişkilere ve gündelik sekse düşkünüm.

Zara, "Giovanni yeni kıdemli ortaklarımızdan biri," diye açıklıyor ama ben zar zor dinliyorum.

Parmaklarımı Zara'nınkilerden ayırıyorum ve kollarımı beline dolayarak onu sıkıca kendime çekiyorum.

Saçlarını okşamak için eğildiğimde küçük bir nefes verdi, en tatlı çilek kokusuyla vurulduğumda bir inilti ile savaştı.

Giovanni sırtıyor. "Zara'nın bana yardımcı olmasını dört gözle bekliyorum."

Giovanni'ye bakıyorum ve sözlerinden duyduğum hoşnutsuzluğun yüzüme yansımaya izin veriyorum.

Gülümsemeye zorluyor. "O şirket için bir değer."

"Mhmm..." Zara'ya bakıyorum ve ona göz kırpmıyorum.

Yanakları kızarıyor ve tarafa bakıyor. İlginç.

Giovanni aramıza bakıyor. "Ne zamandır birliktesiniz?"

Sevecen erkek arkadaş rolünü oynama

zamanı. "Birkaç ay." Zara'nın belini

sıkıyorum. "Çok uzun değil o zaman."

Giovanni'ye bakıyorum ve gözleri meydan okumayla

parlıyor. Gerçekten burada bir rekabet olduğunu mu

düşünüyor?

"Hayır, ama onun benim için doğru kişi olduğunu anlamam için sadece bir randevu yetti. İzin verseydi bu gece seve seve parmağına yüzük takardım ama Zara'yı bilirsin. Bir düğün planlamayı düşünmeye başlamadan önce kariyerine odaklanmak istiyor. Bu kız başka bir şey." Yalanların dilimden bu kadar kolay dökülmesine neredeyse güleceğim.

Zara, Giovanni ve benim aramda bakışırken gergin bir kahkaha atıyor.

Sinirlerini yatıştırmak için elimi belinde aşağı yukarı gezdiriyorum.

"Kesinlikle öyle." Zara'ya öyle bir açlıkla bakıyor ki bir adım öne çıkıp vücudumu Zara'nın biraz arkamda kalacağı şekilde eğiyorum.

Bu adam onun patronu olsa bile umurumda değil. Ona bir et parçasıymış gibi bakmaya devam ederse, yumruğumu o herifin çenesine indirmekte bir sakınca görmem.

"Ona benim diyebildiğime inanamıyorum." Yanağını okşamadan önce uzanıp saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

Zara dokunuşuma doğru eğiliyor, gözleri bir saniyeliğine kapanıyor ve bir an için yalnız olmadığımızı unutuyorum.

Giovanni boğazını temizliyor ve ben de Zara'ya göz

kırpıyorum. "Sen de *Spencer & Meyers* için mi

çalışıyorsun?"

Bu herif neden hala burada?

Başparmağımı Zara'nın alt dudağının üzerinde gezdirdikten sonra elimi bırakıyor ve dikkatimi tekrar patronuna çeviriyorum.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gömleğinin kolunu saatini gösterecek kadar kaldırmış.

O gerçek mi?

"Benim için çalışıyorlar. Bu firmadaki avukatları en iyi avukatlar olarak gördüm.

Bazı iş girişimleri söz konusu olduğunda *ağzı sıkıdır*."

Giovanni'nin gri gözleri kısılr. "Ne tür iş girişimleri?"

Zara'nın bana karşı gerilmesini özlemiyorum, bu yüzden belini güven verici bir şekilde sıkıyorum.

"Ailem birçok suya ayak basmayı seviyor. Ama biz Rus'uz, dolayısıyla asıl işimiz Moskova'da bir votka damıtma tesisi."

"Öyle mi?"

Giovanni'nin bulmacayı bir araya getirmesine izin verirken yüzüme rahat bir gülümseme yerleştiriyorum. "Dediğim gibi, birçok iş girişimimiz var."

"Görünüşe göre senin kız vorkadan ziyade şampanya seviyor." Zara bana doğru eğilirken gülmeye zorluyor.

"Ona ne isterse vereceğim. Neye ihtiyacı varsa. Onunla tanışmak hayatımı değiştirdi. Onu ilk gördüğüm anı hâlâ hatırlıyorum."

"Öyle mi?" Zara fısıldıyor, ben ona bakarken yeşil gözleri kocaman açılmış bir şekilde bana bakıyor.

"Hafızama kazındı." Sesimdeki samimiyeti duymasına izin verdim.

Boğazının düğümlenmesini ve yanaklarının kızarmasını izliyorum ve onun da bunu hatırladığını biliyorum.

Bana gününü göstermezdi. Zeki ağzı ve seksi kıvrımlarıyla birleşen bu durum beni neredeyse dizlerimin üzerine çöktürmüştü.

Ona bir gülümseme gösterdiğim anda bir kadının kendini bana atmaması nadirdir.

Ama Zara değil. Cazibemden ya da zenginliğimden etkilenmedi. Aksine, itici bulmuştu.

"Önümüzdeki birkaç ay boyunca uzun saatler çalışacak. Muhtemelen onu çok fazla göremeyeceksin." Giovanni kaşlarını kaldırarak bana meydan okuyor.

Gülümsemeye zorladım. "Bu işi başaracağız. Kadınımın bir kariyeri olmasını destekliyorum." Zara kolumu çekiştiriyor. "Gerçekten gitmeliyiz. Uzun bir gün oldu."

"Hadi seni eve götürüp yatıralım," diye takılıyorum. "Seninle tanışmak bir zevkti, Giuseppe."

"Ben Giovanni."

"Doğru, özür dilerim." Omuz silkiyorum. Dangalağın yüzündeki öfke ifadesine gülümsememek için yanağımın içini ısıyorum.

"Pazartesi görüşürüz, Zara." Ona öyle bir gülümsüyor ki, yüzüm kıpkırmızı oluyor.

Giovanni'nin gözleri dönüp gitmeden önce bir kez daha onun üzerinde gezinirken Zara bir kez başını sallıyor, kolumu sıkıca kavıyor.

"Çok kızgındı." O gözden kaybolduğu anda Zara benden uzaklaşıyor ve ellerini uzun saçlarında gezdiriyor. "Pazartesi günü bunun bedelini ödeyeceğim."

"Sakin ol, işe yaradı. Patronun yakandan düştü." Onun bana yaslanmasını ne kadar özlediğimi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Zara kollarını göğsünde kavuşturuyor ve kaşlarını çatıyor. "Şimdilik."

Alt dudağını dişlerinin arasına çekişini izliyorum, sanki ben uzaklaştığım anda bu adamın üzerine atlayacağından endişeleniyormuş gibi etrafına bakınıyor.

"Bu adamın nesi var böyle? Seninle biraz *fazla* ilgileniyor gibi."

Zara omuz silkiyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Yok bir şey. Herkese karşı böyledir."

"Saçmalık." Gözleri benimkilere kayıyor ve ben de gözlerinin ardındaki perili bakışa bakarak gözlerimi kırıştırıyorum. "Zara."

"Önemli değil dedim." Başka tarafa bakıyor.

Boğazı düğümleniyor ve ben uzanıp kollarımı ona dolama isteğimle savaşıyorum.

"Kesinlikle bir şey yokmuş gibi görünmüyordu. Sana bakma şeklinden hoşlanmadım. Eğer bir sorun olacaksa-"

"O değil. Ayrıca, o benim patronum. Bazen iş yerinde saçmalıklara katlanmak zorunda kalırsınız."

"Bir saçmalıklara katlanmak var, bir de gücünü kullanarak bir kızın iç çamaşırlarına girebileceğini düşünen bir pislik tarafından taciz edilmek var."

Zara sözlerim karşısında irkiliyor ama gerçeği duymaya ihtiyacı var.

"Arkanı kollamalısın. Onun gibi adamlar her yerde ve hayır cevabını kabul etmekten hoşlanmıyorlar."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum. Sadece söylüyorum-"

"Dimitri, lütfen, *dur*." Ellerini havaya kaldırır. "Şu anda bu konu hakkında konuşamam. Yorgunum ve sadece eve gitmek istiyorum."

"En azından seni götürmeme izin ver."

"Hayır, teşekkürler. Ben hallederim."

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, parçalanmış hissediyorum.

Zara'nın kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum ve onun hayatına tekrar girmeye ve ağırlığımı koymaya kesinlikle hakkım yok. Ama onun aşırı korumacı erkek arkadaşı rolünü oynamayı sevmediysem ne olayım...

"Ben iyiyim, Dimitri." Gözleriyle buluşmayan bir gülümsemeyi zorluyor.
"Benim için endişelenmene gerek yok."

Başka bir şey söylememe fırsat uzaklaşıyor, ama omuzlarının yenilgiye uğramış gibi çöktüğünü fark etmekten kendimi alamıyorum ve bu göğsümü ağrıtmıyorsa ne olayım.

Bu duygudan kurtuluyorum.

Bu tam da kaçınmaya çalıştığım türden bir şey. Her ne kadar Zara'nın peşinden koşup onu arabamın yolcu koltuğuna oturtmak ve eve kendim götürmek istesem de, ona sırtımı dönüp başka bir içki arayışına giriyorum.

Gece yatağımı ısıtacak birini bulmayı düşünüyorum ama Zara'yla birlikte olduktan sonra buradaki hiçbir kadın onunla kıyaslanamaz.

DIMITRI

ZARAERKEK ARKADAŞI GIBI DAVRANALI BİR HAFTA OLDU VE BEN onun gözlerindeki perili bakışı aklımdan çıkaramıyorum. Rüyalarım giriyor, onları kâbusa çeviriyor.

Yeni patronunun durumuyla ilgili bir şeyler bana pek iyi gelmiyor.

Giovanni gibi sayısız adam tanıdım ve çok acımasızlar. Zara gibi kızları avlarlar, güçlerini ve zenginliklerini izlerini örtmek için kullanırlar.

Spencer & Meyers'da nüfuzum var. Yıllardır ailem için çalışıyorlar ve eğer onlara o piçi kovmalarını söylersem kovarlar ama bunun Zara'ya geri dönmemesi mümkün değil. Bulunduğu yere gelmek için çok çalıştığını biliyorum ve şirketteki pozisyonunu tehlikeye atma riskini almak istemiyorum. yüzden sessiz kalacağım.

Şimdilik.

Telefonuma ağabeyim Alexei'den bir mesaj geliyor ve onunla Forest Hills'teki aile evimizde buluşmamı istiyor.

Queen's'e gitmek için gerçekten zamanım yok ama Alexei acil bir şey söylediğinde, yolculuk yapmaktan başka seçeneğim yok.

Ama bu akşam şehre dönmeden önce yeni yeğenimle birkaç kez kucaklaşabileceğim anlamına geliyor.

Dışarıdaki sürüş ikinci doğadır. Bunu o kadar çok kez yaptım ki, direksiyon başında otururken ellerimin ne yaptığıının farkına bile varmıyorum.

Aile konağımız, en küçük kardeşim Danil doğduktan hemen sonra, dört çocukla birlikte daha fazla alana ihtiyacımız düşüncesiyle ailem tarafından satın alındı.

Onlar öldüğünde, Alexei ve ben evi tartıştık. Bizim için çok fazla anı barındırıyordu, ebeveynlerimiz öldüğü için artık yüzleşmek çok acı verici olmaya başlamıştı ama Danil evi elinde tutmakta kararlıydı.

Anne ve babamız öldürüldüğünde henüz on altı yaşındaydı ve bildiğı hayat paramparça olmuştu. Kendini onlara yakın hissettiğı tek yer orasıydı, bu yüzden onu sakladık.

Ölümlerinden bu yana geçen dokuz yıl boyunca neredeyse hiç kullanılmamıştı, biz dört kardeş sadece bir süreliğine gizlenmemiz gerektiğinde Forest Hills'e kaçıyorduk.

İşimiz gereğı çoğu zaman hedef tahtasına oturtuluyoruz ve her ne kadar aileme yan gözle bakmaya cüret eden her bir pisliğin kafasına sıkmayı tercih etsem de, bazen kavgalarımızı seçerek yapmamız gerekiyor.

Alexei bize birkaç günlüğüne şehir dışına çıkmamızı emrederdi ve biz de Forest Hills'teki evimize çekilirdik.

Ta ki Alexei, bir zamanlar rakibimiz olan Emilio Bellucci'nin kızı olan yeni eşi Bianca Bellucci ile birlikte malikanede kalıcı olarak ikamet etmeye karar verene kadar. Anlaşmalı evlilikleri iki aileyi birleştirdi ve Emilio'ya, Gilanto mafyasını çökertmemize yardımcı olacak bilgiler karşılığında Mario Gilanto'dan korunmamızı sağladı.

İtiraf etmeliyim ki, onları bir araya getiren koşulları göz önünde bulundurduğumda evlilikleri için yüksek beklentilerim yoktu. Ancak sonunda mükemmel bir eşleşme olduğu ortaya çıktı ve en büyük kardeşim yeni eşine neredeyse anında vuruldu.

Böylece, ikisi de şehir dışında, şu anda beş aylık oğulları Leonid'i büyüttükleri eski aile evimizde evlilik hayatına yerleşmeye karar verdiler. Küçük Leo.

Kardeşimin sahip olduğu şeyleri kıskanmadığımı söyleyemem. Evlilik hayatı ve babalık ona çok yakışıyor.

Alexei'nin benimle yüz yüze konuşmak için neden bu kadar ısrarcı olduğunu merak ediyorum. Telefonda söylemesi için onu zorladım ama kabul etmedi. Her ne ise, iyi bir şey olmadığını biliyorum.

Ön kapıya yanaştığımda vücudum gergin bir enerji topuna dönüşmüştü ve dişlerimi birbirine vurmaktan çenem ağrıyordu. Kardeşimle buluşmaya oturmadan önce içki içip rahatlamak için yanıp tutuşuyorum.

İşleri daha da kötüleştiren şey ise Zara'nın bebek mavisini Volkswagen Beetle'nin evin önüne park etmiş olmasıdır.

Midem bulanıyor.

Giovanni'ye bir şey mi oldu?

Arabamı garajda bırakıp, kalbim göğsümde küt küt atarak ön merdivenleri koşarak çıkıyorum. Ön kapının kilidini açmak için hızlıca parmak izimi okutuyorum ve neredeyse Bianca'ya çarparak içeri giriyorum.

"Oha! biraz." Gülüyor. "Acelen ne?" "Zara geldi." Boş

fuayeye bir göz attım.

Bianca kaşlarını çatıyor, bana bakarken mavi gözleri kısılıyor. Uzun, kahverengi saçlarını omzunun üzerinden savuruyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Evet, yani?"

"Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda Dimitri. Bebeği görmek istedi." Kaşlarını çatı. "Neden?"

O anda Zara ve Alexei, kardeşimin kollarında kıvranan bir Leo ile mutfaktan çıktılar.

Zara'yı görünce gözümü kırıştırdım.

Yeşil gözlerini kaplayan koyu mor gölgelerle bitkin görünüyor ve omuzları , kollarını sıkıca kendine sarmış.

Tanıdığım o güçlü, kendine güvenen kız gitti, yerine bir hayalet geldi.

Zara'nın gözleri benimkilerle buluştu ve olduğu yerde durdu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seninle konuşabilir miyim?" Sorusunu duymazdan geliyorum.

Endişeyle Bianca'ya bakıyor. "B ve ben de tam Leo'yu uykusundan önce yürüyüşe çıkarmak üzereydik."

"Sadece bir saniye sürecek."

Bianca'nın bizi yakından izlediğini hissedebiliyorum ama umurumda değil. Onun gerçekten iyi olup olmadığını bilmem gerekiyor çünkü patronuyla olan durumu küçümsediği hissinden kurtulamıyorum.

"Sonra konuşursunuz," Alexei. "Dimitri, ofisime gel."

"Bekleyemez mi-"

"Şimdi."

Zara'ya bir kez daha bakıyorum ama o bana bakmayı reddediyor.

Vücudumdaki her içgüdü ona gitmem, bana gerçeği söylemesini talep etmem için bağılıyor ama Alexei'nin bana bakışı, çocukken yaptığı gibi beni yakamdan tutup merdivenlerden yukarı sürüklemekte bir sakınca görmeyeceğini söylüyor.

"Peki." Nefes nefese kaldım.

Kardeşim bebeği Bianca'ya teslim ediyor ve ikimiz de sessizce merdivenlerden evin en üst katındaki ofisine çıkıyoruz.

Kapı kapanıp arkamızdan kilitlendiğinde, ağabeyimin atacağı bombaya karşı kendimi hazırlıyorum.

"Söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek." Alexei deri koltuklardan birine çöktü ve bir bileğini dizinin üzerine çaprazladı.

"Söylediklerin hiç hoşuma gitmiyor." Omuz silkiyorum. "En azından seni bu kadar sinirlendiren her neyse bana söylemeden önce elime bir içki ."

Alexei sessiz kalıyor, ben de köşedeki bar arabasına yönelip ikimize de birer parmak votka dolduruyorum.

"Tükür o zaman, *velet*." Kristal bardağı eline tutuşturuyorum ve karşısındaki koltuğa oturuyorum.

Alexei berrak sıvıyı bardağın içinde evirip çeviriyor ve ben de çenesindeki kasların esnemesini izliyorum.

Kahretsin, kardeşimi bu kadar sinirlendiren ne?

"Massimo Conti'nin bir kızı olduğunu biliyor muydun?" diye soruyor gözlerini yere indirerek.

"Mafya Don'da olduğu gibi mi?" Kaşlarımı çattım.

"Hayır, bilmiyordum." "Ama o biliyor."

"Bilgi için teşekkürler *velet*, ama bunu bir mesaja da yazabilirdin." İçkimden bir yudum alarak kıkırdıyorum.

"Daha bitirmedim."

Sandalyemde arkama yaslanıp bir kolumu arkaya atarak ağabeyime bakıyorum.

Her zamanki gibi tertemiz olan siyah saçları, sanki ellerini defalarca üzerinden geçirmiş gibi dağılmış, lacivert gömleğinin kolları buruşmuş ve kıvrılmış.

" oluyor, Alexei? Dün gece hiç uyumamış gibi görünüyorsun, hem de iyi bir şekilde değil."

"Massimo'nun iki aile arasında tırmanan savaşı yatıştırmak için kızı Lucia ile evlenmeni teklif etmeyi planladığına dair bir söylenti duydum."

Kardeşimin sözleri kafama dank edince içimden kaçan kahkahayı durduramıyorum. "Şaka yapıyorsun."

Alexei iç çeker. "Keşke olsaydım."

"Ona evlilikle ilgilendiğimi dűşündüren neydi? Bu istediğim son şey Alexei." İçkimin kalanını yudumladım.

"Hayır demek işleri daha da kötüleştirir. Ailenin çıkarlarını en iyi şekilde düşünmek zorundasın Dimitri."

"Ben *her zaman* ailemin iyiliğini düşünürüm. Bir kereliğine, bunun gitmesine izin veremez miyim? Onu Mikhail'e ya da Danil'e bile verebilirim! Neden ben olmak zorundayım?"

"Çok gençler."

"Saçmalık."

"Massimo özellikle seni istedi, Dimitri." "Neden?"

"Muhtemelen çoktan kapıldığım içindir."

"Yani, senin elden düşme gelinini mi alıyorum?"

Harika." "Bunu sana giydirmek hoşuma gitmiyor."

"O zaman yapma." Boş bardağımı aramızdaki masaya çarpıyorum.

"Hepimiz fedakârlık yapmak zorundayız Dimitri. Bianca ile evlenme fikri beni pek heyecanlandırmadı ama Bellucci'lere katılmak ailemiz için en iyisiydi."

"Sen ve Bianca için her şey yolunda gitti. Şanslıydınız."

"Aynı şey sen ve Lucia için de geçerli olabilir."

"Şu anda bunu düşünemem." Ayağa kalktım. "Bundan

kaçamazsın, Dimitri."

"Ben kaçmıyorum. gereken başka şeyler var. En azından bu fikri kafamda oturtabilmem için bana birkaç gün veremez misin?"

"Birkaç günümüz olduğundan emin değilim."

Alexei'nin tartışmak istediği şeyin kötü olacağını biliyordum ama bu kadar kötü olmasını beklemiyordum.

"Bunu yarın konuşuruz." Ellerimi yumruk yapıp duvarda bir delik açma isteğimle savaşırken sesim titriyor.

Alexei bir kez başını sallayarak beni başından savıyor.

Kapıyı arkamdan çarparak ofisten ıktım. Alexei bunu bana nasıl yapabilir?

Ailemin Conti'lerle arasının iyi olmadığının farkındayım ama evlilik gerçekten tek çözüm m?

Bundan kurtulmanın bir yolu olmalı. Ve bunu hemen bulmalıyım.

Rakip bir mafya ailesinin Don'unun teklifini reddederek onu aşağılamamaya dikkat etmeliyim çünkü bu topyekn bir savaşa neden olabilir. Ailemi bu şekilde riske atamam. Bu da demek oluyor ki, onun şımarık prenses kızıyla evlenmemek için çok iyi bir nedene ihtiyacım olacak.

şehre dönerken yiyecek bir şeyler ve bir kahve almak için merdivenlerin son katından inip fuayeden geçerek mutfağa doğru ilerliyorum.

Seeneklerimi sıralamaya çalıştığım için uzun bir gece olacak, bu yüzden yakın zamanda uyuyacağımı sanmıyorum.

Kapı yarı açık ve Bianca'nın sesi içeride yankılanarak durmama neden oluyor. "Hl seni rahatsız ediyor mu?"

Bir an sessizlik oluyor ve ne konuştuklarını anladığımda bedenim geriliyor.

"Zara," diye bastırıyor

Bianca. "Sayılır..."

Dişlerimi gıcırdatarak mutfağa girme ve Zara'dan hayır cevabını kabul etmeyecek gibi görünen bu pile ilgilenmeme izin vermesini talep dürtüsüyle savaşıyorum.

"Dimitri erkek arkadaşınmış gibi davranmanın işe yaradığını sanıyordum."

"Bir gün kadar sürdü, ama sen o adamla tanışmadın, B. Bir Şey istediğinde, onu elde etmek için hiçbir Şeyden çekinmez."

"Zara, buna katlanmak zorunda olmamalısın. İK ile konuşamaz mısın?"

"Ne diyeceğim? Teknik olarak hiçbir sınırı aşmadı."

"Henüz," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Bianca'nın sesi neredeyse zgn geliyor. "Belki de başka bir iş aramaya başlamanın zamanı gelmiştir."

"Onu tatmin edemem."

"Seni böyle görmekten nefret ediyorum," diye fısıldıyor Bianca, sesi çatlayarak. "Bırakmalısın, Zara. Bütün gün, her gün, bir Şey yapmasından endişe ederek bu adamın etrafında olamazsın."

"Bırakamam," diyor Zara. "Bulunduğum yere gelmek için çok çalıştım ve bir pisliğın kariyerimi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Ona bu zevki tattırmayacağım."

"Çekip gittiğın için kimse senin hakkında kötü düŐünmez-"

"Ben . Ayrıca, bunun onu durduracağından bile emin değilim. Sanki bana kafayı takmış gibi."

"O zaman belki de polise gitmelisin."

"Yapamam."

Zara'nın sesindeki umutsuzluk karşısında göğsüm sıkışıyor. Bu ona hiç benzemiyor.

"Dürüst olmak gerekirse, B. Onunla başa çıkabilirim. Gerçekten anlattığım kadar kötü değil. Nasıl biri olduğumu bilirsin, biraz drama kraliçesi olabilirim." Gülüyor ama sesi hiç de hafif değil.

"Belki ama sırf patronun sana asılmayı bıraksın diye erkek arkadaşın varmış gibi davranmak zorunda kalmamalısın."

"Belki de Dimitri'ye kocam demeliydim. Belki de bir erkek arkadaş fazla tek kullanımlık görünüyor, bu yüzden beni yalnız bırakmayı reddediyor."

"Çünkü Dimitri Koslov tam bir koca malzemesi."

Dimitri'ye kocam demeliydim.

Birden aklıma sadece Zara'nın değil, benim sorunumu çözebilecek bir fikir geldi.

Bu çılgınca ve şüphesiz Alexei'yi kızdıracak, ama Zara'yı kabul ettirebilirsem, o zaman ikimizi de temize çıkarabilir.

Tek sorun, Zara'nın bunu kolayca kabul edeceğini sanmıyorum.

Sanırım onu ikna etmek için elimden geleni yapmam gerekecek, sadece onun iyiliği için değil, kendim için de.

ZARA

BIANCA'YLA GIOVANNI'YLE OLAN DURUMUM HAKKINDA KONUŞMAYI UMUYORDUM. kaygımı hafifleteceğini düşünmüştüm ama bu sadece işleri daha da kötüleştirdi.

En bariz çözümün işimden ayrılmak olduğunu düşündüğünü biliyorum ama bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini anlamıyor. Daha önce bir kez işi bıraktım ve o yine de beni bulmayı başardı.

Ama bunu bilmesine gerek yok. Beş aylık bir bebekle zaten yeterince endişeleniyor, bu yüzden şikayet etmeyi bırakıp bununla kendi başıma başa çıkmayı öğrenmem gerekiyor.

Dimitri'nin erkek arkadaşımış gibi davranmasının en azından Giovanni'yi birkaç haftalığına yakamdan düşüreceğini ummuştum, ama bu onu daha da teşvik etti.

Kendimi piyasadan çekerek, daha da büyük bir meydan okuma haline getirdim.

Acımasızdır, en sıradan görevleri yerine getirmemi izlemek için bir bahanesi olsun diye beni günde birkaç kez ofisine çağırır. Kendi odamın güvenliğinde, onun gezinen gözlerinden uzakta kolayca tamamlayabileceğim görevler.

Ama hayır diyemem. Bir paralegal olarak Giovanni'nin tüm toplantılarına katılmam, takvimini düzenlemem ve tüm dava raporlarını dosyalamam gerekiyor. Hiç bitmeyen bir listesi olan tüm idari işleri için onun yardımcısıyım, bu yüzden neredeyse tüm gün, her gün adama yapışmış durumdayım, bu da onun çok hoşuna gidiyor.

Geçtiğimiz hafta hayal ettiğimden de kötüydü.

Geçmişimiz göz önüne alındığında Giovanni'nin etrafında olmanın zor olacağını biliyordum, ancak onu her gün kanlı canlı görmek, aştığımı düşündüğüm birçok duyguyu tetikledi. Görünüşe göre bu suçluluk ve utanç duyguları bunca zamandır uykudaymış ve yeniden ortaya çıkmak için doğru anı bekliyorlarmış.

Omzumun üzerinden bakmayı bırakamıyorum. Kahve yapmak için mola odasına her gittiğimde, gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Asansörde biri bana çok yaklaşırsa kalbim çarpmaya başlıyor ve ensemden terler boşalıyor.

Neredeyse hiç uyumamış olmam da yardımcı olmuyor. Başımı yastığa her koyduğumda, o orada, eteğime uzanırken kulağıma fısıldıyor.

Her gece ter içinde uyanıyorum, boğazım sanki çığlık atıyormuşum gibi boğuk.

Bu şekilde yaşayamam ama kariyerimi mahvetmemi gerektirmeyecek bir çözüm de bilmiyorum.

Bianca muhtemelen yarın beni arayacak ve bu konuyu daha detaylı konuşacağız ama şu anda sadece eve gidip yatağıma girerek reality şovları izlemek ve akşam yemeği için bir şeyler sipariş etmek istiyorum.

Fiziksel ve zihinsel olarak çok yorgunum, bu yüzden nadiren rüyasız bir gece geçireceğimi umuyorum.

Bianca'nın evinin ön merdivenlerinden koşarak iniyorum ve çakıllı yoldan arabama doğru ilerliyorum. Ehliyet alacak yaşa geldiğimden beri bu arabayı kullanıyorum ve bu belli oluyor.

Bu şey çizik ve eziklerle kaplı, ancak beni bazı zor zamanlardan kurtardı, bu yüzden pes edene kadar sürmeye devam edeceğim.

"Zara, bekle!"

Dimitri'nin sesini duyunca inledim. "Şimdi olmaz, Dimitri." Kapımın kilidini açtım.

Ayak sesleri çakılda çıtırdıyor. "Konuşabilir miyiz?"

"Söyleyecek bir şeyim yok." Kapımı açtım. "Lütfen, yorgunum ve eve gitmek istiyorum-"

Dimitri arabamın kapısını çarparak kapatıyor ve ben de hayır cevabını kabul etmediği için öfkelenerek dönüyorum.

Zorba alfa tiplerinden bir hafta boyunca yeterince çektim. Bağırarak istiyorum ama güçlü kolları iki yanımda, beni onunla arabam arasına hapsediyor ve tüm kelimeler beni terk ediyor gibi görünüyor.

"Konuş benimle," diye mırıldanıyor, koyu renk gözleri dudaklarıma doğru kayıyor.

"Ne hakkında?" O bu kadar yakinken zar zor düşünebiliyorum, tam da bu yüzden bunu yapıyor.

Kaşlarının arasında derin bir kırıksıklık beliriyor ve başını eğerek neredeyse alnını benimkine dayıyor.

Yeterince derin bir nefes alsaydım, göğsüm onunkine değecekti. Ellerimi onun geniş göğsünde gezdirme, parmak uçlarımda altında vücudunun sıcaklığını hissetme düşüncesi bile beni neredeyse eritiyor.

Dimitri Koslov sarhoş edici, tam da bu yüzden o etraftayken duvarlarımı sıkıca yerinde tutmak için bu kadar çaba sarf ediyorum.

En kötü playboy tipidir. Size kendinizi özel hissettirir, sanki onun gözüne çarpan tek kız sizmişsiniz gibi. Sonra da istediğini aldıktan sonra sizi yalnız başınıza uyanmaya bırakır, her şeyi rüyanızda mı gördüğünüzü merak edersiniz.

Çoğu zaman kendimi onunla yatmanın vereceği duygusal zarara değmeyeceğine ikna edebiliyorum. Ama şu anda gözlerimi açık tutacak enerjim bile yok, bu yüzden bana dünyada yürüyen tek kızmışım gibi baktığında, doğrudan tuzağa düşmek istiyorum.

"Patronun hâlâ seni rahatsız ediyor mu?" Nefesi yanağımı gıdıklıyor. Alkolle karışık bergamot kokuyor ve kendimi bu kokuya boğmak istiyorum.

"Dimitri..."

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırmak için uzandığında sesim kesiliyor, parmak uçları yanağımı sıyrıyor.

"Zara, seni tanıyorum ve bu sen değilsin."

Gözlerim yaşarmaya başlarken dişlerimi alt dudağıma gömüyorum. Duygusal olarak tükenmiş durumdayım ve bunu saklamakta pek de iyi bir iş çıkaramadığım açık.

"Tekrar söylüyorum. Konuş benimle, Zara."

"Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum, Dimitri." Arabanın kapısına yaslandım. "Yoruldum."

"Biliyorum, *pcholka*."

"Bana... öyle deme." Kaşlarımı çatıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Bana ne dediğini bile bilmiyorum.

"İstersen sana kız arkadaşım diyebilirim?"

Gözlerimi deviriyorum ve o da kıkırdıyor, bu ses omurgamda bir ürperti yaratıyor.

"Aşırı korumacı erkek arkadaş rolünü oynamaktan oldukça keyif aldığımı söylemeliyim." "Öyle mi?"

Neden onunla uğraştığımı bilmiyorum. Arabama binip şehre geri dönmeliydim. Ama Dimitri'nin yanında omuzlarımın gevşemesine ve göğsümdeki ağırlığın kalkmasına neden olan bir şey var.

Onda öyle bir rahatlık var ki, keşke şişeleyip sabah gevreğimin üzerine dökebilsem.

"Aslında ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum."

"Bana çıkma teklif edeceksen cevabım hayır, Koslov."

"Ah." Dimitri gülerek bir elini kalbine bastırır. "Bu derin kesti."

"Eminim seninle çıkmak isteyen kadın sıkıntısı çekmiyorsundur, bu yüzden seni geri çevirdiğim için kendimi kötü hissetmiyorum."

"Sana çıkma teklif etmeyecektim, Zara." Diğer elini başımın yanından indirip geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Açık mavi gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış ve kaslı kollarına bakmaktan kendimi alamıyorum. "Ama sana bir teklifim var."

"Bu iyi olmalı..." Dimitri bana çoğu kızın yerde hormon birikintisine dönüşmesine neden olduğunu bildiğim o imzalı sırtışını gösterdiğinde başımı kaldırıp bakıyorum ve nefesimin boğazımda düğümlendiğini hissediyorum.

Cildimin karıncalanmasına bakılırsa pek de iyi olduğumu söyleyemem ama bunu ona asla belli etmem.

"Güven bana, bu ikimize de eşit fayda

sağlıyor." "Ben de seninle seks

yapmayacağım."

"Aklını çukurdan çıkar, Mullens." Alay ediyor. Meydan

okurcasına kendi kaşlarını kaldırıyorum.

Başını sallıyor. "Senden seks istemiyorum." "Şimdi

gerçekten ilgimi çekti."

Gözleri bir an için yüzümü arıyor.

Bakışlarının yoğunluğundan yanaklarım ısınıyor ama kendimi başka tarafa bakmamaya zorluyorum. Onu hiç bu kadar ciddi gördüğümü sanmıyorum.

Dimitri uzun bir nefes verir. "Bence evlenmeliyiz." Gözlerimi

kırpıştırdım. "Pardon, ne dedin?"

"Bence evlenmeliyiz."

"Evet, hayır, seni ilk seferinde duydum. Sadece buradaki mantığı anlamakta başarısız oluyorum."

Dimitri ellerini saçlarında gezdirerek yumuşak bukleleri karıştırıyor.

"Sevgili kardeşim beni nişanlamaya karar verdi ve benim bir çıkışa ihtiyacım var. Görünüşe göre erkek arkadaşını seni yalnız bırakmak için yeterli bir neden olarak görmeyen ürkütücü bir patronun var. Belki parmağında bir yüzük olsaydı, sonunda ipucunu alabilirdi."

"Nişanlı mısın?"

İç çekiyor. "Görünüşe göre." "Kime?"

Dimitri gözlerini bana dikti. "Neden umursuyorsun ki? , değil mi?" "Hayır."

Dimitri kızarmış yanaklarımı incelerken dudakları seğiriyor.

"Şu anda anlaşmazlık içinde olduğumuz bir ailenin kızına. Kızla hiç tanışmadım ve tanışmayı da düşünmüyorum."

Daha fazla detay istemiyorum. Mario Gilanto ile yaşadığım yakın temastan sonra Koslov'ların bulaştığı türden işlere yabancı değilim, bu yüzden ne tür bir *anlaşmazlıktan* bahsettiğini ancak tahmin edebilirim.

Boğazını temizliyor. "Peki, sen ne düşünüyorsun?" "Bu çılgınca bir fikir."

Dimitri omuz silkiyor. "Belki de."

"İşe yarayacağının garantisi bile yok! Yani, Giovanni ile tanıştın. Bir yüzük ve bir kağıt parçasının onu durduracağını sanmıyorum."

"Zara..." Dimitri iç geçirir. "Kim olduğumun gayet farkında. Beni tanıştırdığın anda bunu yüzünden anladım. Eğer yasal olarak bana bağlıysan, sana yan gözle bile baksa kafasına bir kurşun sıkılmasını ister. Bu sana sadece benim korumamı değil, ailemin korumasını da kazandırır."

"Gerçekten bunu benim için yapar mısın?" Dudağımı ısırdım.

"Evet." Hiç tereddüt etmeden. "Ama karşılığında, Massimo kızı için uygun başka bir koca bulana kadar benim karım olacaksın."

"Bu yıllar sürebilir."

"Olabilir... Bu almamız gereken bir risk."

Düşüncelerim saatte bir milyon mil hızla koşuyor.

Bu şimdiye duyduğum en çılgınca fikir. Dimitri Koslov'la *evlenmek* mi?

Başımı salladım. "Bunun işe yarayacağını nereden biliyorsun?"

"Çünkü bundan emin olacağım."

Dimitri'nin kara gözlerine bakıyorum ve kararlılıktan başka bir şey göremiyorum. "Bu ikimizin de sorunlarını çözecektir, Zara."

Bunu gerçekten düşünüyor olmaktan nefret ediyorum ama Dimitri iyi bir noktaya değindi.

Giovanni bir Koslov'la evli olduğumu bilseydi, muhtemelen yanıma bile yaklaşmazdı. Ölmek istemiyorsa tabii. Bu, işimde kalabileceğim ve günün her dakikasında onun ne yapabileceği korkusuyla yaşamayacağım anlamına geliyordu. "Eğer bunu yaparsak, bir şartım var."

Dimitri'nin dudakları seğiriyor ama devam etmem için başını sallıyor.

"Küçük bir düğünümüz var. Bunun aileme, *özellikle de* kız kardeşime geri dönmesine ihtiyacım yok. Daha önce onları hiç bir erkekle tanıştırmadığım için zaten yemezler. Dokuz yaşındayken yan komşumuz Sam'le evlendiğim zamanı saymazsak tabii..." Burnumu kıvırıyorum, az önce neyi ele verdiğimi fark ettiğimde yanaklarım ısınıyor.

"Hiç bir çocuğu ailene geri getirmedi mi?"

Tabii ki bu bilgiyi kaçırmadı.

"Elimizdeki konuya sadık kalabilir miyiz?"

"Saçmalamaya başlayan sendin." Dimitri kıkırdar.

"Şartımı kabul ediyor musun, etmiyor musun?" Ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum.

"Gerçek düğün umurumda bile değil Zara, o yüzden evet, katılıyorum."

Dimitri'nin beni kurtarmaya gelmesinden nefret ediyorum. Giovanni'yi tek başıma halledebilmek istiyorum ama çok korkuyorum. Geçmişimize , ne tür şeyler yapabileceğini çok iyi biliyorum. Ve eğer geçen hafta bir şey olduysa, beni ele geçirene kadar durmayacağını biliyorum.

Bu düşünce kanımı donduruyor. Başka ne

seçeneğim var ki?

Şu anda Dimitri Koslov'la evlenmek tek seçeneğim gibi görünüyor.

"Sanırım bir anlaşma yaptın."

DIMITRI

GERÇEKTEN EVLENECEĞİME INANAMIYORUM. KABUL, BU SAHTE. evlilik, ama yine de. Bunun benim için gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim. Kadınlar söz konusu olduğunda pek de parlak bir geçmişim yok ve bunun iyi bir nedeni var.

Mesafemi korumayı tercih ederim. Bu herkes için daha iyi.

Alexei nişanlandığımızı öğrenince çok kızacak ama umurumda değil. Eğer beni nişanlamak istiyorsa ve bunu kabul etmemi bekliyorsa, o zaman beni hiç tanımıyor demektir.

Bana başka seçenek bırakmıyor. Lucia Conti ile evlenmemin imkanı yok. Ailemizin yararına olup olmaması umurumda değil, bunu yapmayacağım.

Bana bir çıkış yolu sağlamak için Zara'yı bu karmaşanın içine sürüklemem beni bencil bir hıyar yapabilir ama o da benim onu kullandığım kadar beni kullanacak.

Kabul ediyorum, onu Koslov'larla ilişkilendirmek yeni bir tür tehdit getiriyor ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Alexei ve Bianca bunu başarabiliyorsa, Zara ve ben de başarabiliriz.

Lucia Conti ile evlenmek zorunda kalmamak anlamına geliyorsa, buna değer. Bir sonraki adım nişanımızı ailelerimize duyurmak.

Pazartesi günü işten sonra Zara ile Rus Çay Odaları'nda bir şeyler içmek ve bir plan üzerinde konuşmak için buluşuyorum.

Alexei bütün gün telefonumu patlattı, Massimo Conti ile bu anlaşmayı konuşmak istedi ama tüm aramalarını susturdum.

Telefonumda yanıp sönen ismi zamanımın tükenmekte olduğunu hatırlatıyor. Tek umudum Zara'nın anlaşmamızdan bu yana geçen iki gün içinde fikrini değiştirmemiş olması.

Eğer vazgeçerse, bir B planım yok.

İkimize de birer içki söyledim ve Zara geldiğinde votkamı neredeyse bitirmiştım. Restoranın arka tarafına doğru, meraklı kulaklardan uzakta özel bir kabin seçtim.

"Uzun zamandır mı bekliyorsun?"

Gözleriyle uyumlu koyu yeşil elbisesiyle göz alıcı görünüyor; uzun, sarı saçları omuzlarının etrafında gevşek dalgalar halinde. Yanakları kızarmış ve sanki buraya koşmuş gibi ağır ağır nefes alıyor.

Boğazımı temizliyorum ve ona rahat bir

gülümseme sunuyorum. "Hiç de uzun değil."

Karşıdaki kabine geçip çantasını masaya bırakıyor. Votka martiniyi ona doğru kaydurdım.

"İhtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Hiçbir fikrin yok..." Buzlu bardağı dudaklarına götürüp uzun bir yudum alıyor.

"Bugün ne kadar kötüydü?"

Zara bir yudum daha almadan önce omuz silkiyor. Giovanni ile olan bu durumu küçümsüyor. Yüzünden okunuyor.

"İş hakkında konuşmayalım."

Ona uzanmamak için ellerimi masanın altında yumruk haline getiriyorum.

Zara ellerini önündeki masanın üzerine koydu. "Bunu nasıl duyuracağımızı tartışmamız gerekiyor."

"Belediye binasına gidip bu işi halledebiliriz."

Zara'nın gözleri açılıyor ve bunun onun beğenisi için biraz fazla hızlı olabileceğini fark ediyorum.

"Ya da değil."

"Kardeşlerinin onlara söylemeden evlendiğini öğrendiklerinde pek memnun olacaklarını sanmıyorum."

"Alexei, evet. Danil ve Mikhail? Bana bir bekarlığa veda partisi düzenleme şansı bulamadıkları için daha çok kızarlardı."

"Bekarlığa veda partisi ister misin?"

"Hayatım büyük bir bekârlığa veda partisi,"

diye şaka yapıyorum. "Sen bir domuzsun."

Alay ediyor.

"Sadece dürüst oluyorum, *pcholka*."

"Bana sürekli ne diyorsun?" Kaşlarını çatıyor.

"*Pcholka*? Anlamı 'küçük arı' çünkü tek yaptığın beni sokmak. Ve acıtıyor." Ona göz kırpiyorum.

"Her neyse." Gözlerini deviriyor. Yanakları pembenin güzel bir tonuyla kızarıyor. "Bekârlık günlerin geride kalmak üzere. Eğer bunu inandırıcı kılmak istiyorsak, düzgün bir çift gibi davranmaya başlamamız gerekecek."

"Eğer seks isteme şeklin buysa..." Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

"Aman Tanrım..." Ellerini saçlarında gezdirerek inliyor, ama gözlerinde eğlence titreşiyor.

İşte benim tanıdığım Zara.

"Özür dilerim, tam bastın." Kıkırdıyorum. "Bir an için ciddi ol, Dimitri."

Bir nefes veriyorum ve ellerimi masanın üzerine koyuyorum. "Neden aileni çatı katımıza davet etmiyorsun, küçük bir nişan partisi verebiliriz."

"Size söyledim, bunu ailemden bir sır olarak saklamak istiyorum."

"Eninde sonunda öğrenecekler, Zara. En iyisi yara bandını yırtıp atalım." Votkamdan bir yudum alıyorum. "Ayrıca, ailen orada olursa bu daha inandırıcı olur."

"Babam zor bir adam olabilir ve gülünç derecede aşırı korumacıdır. Evliliğimizi öğrenirse..." Zara titriyor ve bana olan inançsızlığına neredeyse güleceğim.

Tanrı aşkına, Mario Gilanto'yu alaşağı ettim, sanırım zorba bir babayı idare edebilirim.

Başını iki yana sallıyor. "Ailem tüm bunları ne kadar az bilirse o kadar iyi."

"Eğer istediğin buysa." Omuz silkiyorum. "Sadece bu yüzden ailene yalan söylemek zorunda kalman fikrinden nefret ediyorum."

"Her zaman kız kardeşime söyleyebilirim... Ailemizden sır saklamakta oldukça iyidir. Bu şekilde *herkese* yalan söylememiş olurum."

"Bence bu kulağa harika bir fikir gibi geliyor."

Zara dudağını ısırtıyor, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor. Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

Kirpiklerinin altından bana bakıyor, yeşil gözleri hüznle dolu. "Ailene de yalan söylemek zorunda kalacaksın."

"Bu ödenecek küçük bir bedel, Zara."

"Belki de gerçeği itiraf etmeli ve kardeşlerine anlatmalıyız. Belki durumu açıklarsak Aleksey anlayışla karşılar."

Bir kahkaha attım.

"Kardeşim gerçeği öğrenirse, sikimi kesip özür olarak Massimo'nun kendisine birinci sınıf olarak gndereceğinden hiç şp hem yok."

Sikimden bahsedildiğinde yanaklarının nasıl ısındığını kaırmıyorum. Zara'nın tahrik olduğunu düşünmemeye çalışarak koltuğumda kayıyorum.

Odaklanmam lazım.

"Alexei bana fazla zaman vermiyor. Nişanımızı ne kadar erken açıklarsak o kadar iyi olur."

"Ne kadar yakında?"

"Bu hafta sonu."

Zara uzun bir nefes veriyor, gözleri benden başka her yere bakıyor.

"Eğer tereddütleriniz varsa..." Alternatifleri düşünmemeye çalışıyorum ama Zara'yı buna zorlayamam. Günün sonunda, bu onun kararı.

"Hayır, bu hafta sonu iyi. Sadece... Bianca'ya yalan söyleme fikrinden nefret ediyorum. O benim en iyi arkadaşım. Ve bu yalana inanırsa tabii. Yani, ıktığımızdan bile bahsetmedim ve şimdi evleneceğimize inanmasını mı bekliyorum?" Başını sallıyor, dudaklarından gergin bir kahkaha dökülüyor.

"Sadece çok iyi bir gösteri yapmamız gerekiyor, böylece kısa sürede yalan söylediğimizi ve aslında nişanlın olmadığımı unutacaksın." Ona göz kırıyorum.

"Ya tüm bunları yapsak ve yine de işe yaramazsa? Ya Giovanni..." Sesi çatlıyor ve yere bakıyor.

"Bana bak, Zara." Masanın öbür ucuna uzanıp elini tutuyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor ve alt dudağını dişlerinin arasına alıyor.

Elini bir kez sıkıyorum. "Güven bana. Bu işe yarayacak."

"Tamam."

Elini bırakırken rahat bir nefes alıyorum. "Yani, bu kadar mı? Cumartesi günü nişanlanacak mıyız?"

"Sahte nişanlı." Gözlerini kısıyor, dudakları seğiriyor. "Aklına bir şey gelmesin. Tabii bana gülünç derecede pahalı bir elmas yüzük almak istemiyorsan?"

"Sana ne istersen alırım, *pcholka*."

AILEM YUKARI DOĞU YAKASI'NDAKİ ÇATI KATIMIZA GELDİĞİNDE

Cumartesi öğleden sonra, tüm kardeşlerim iş dışında herhangi bir şey için aynı odada bulunmayalı uzun zaman olduğu için doğaçlama bir toplantı yaptığımızı düşünüyorlar.

Leo doğduğundan beri Alexei zamanının çoğunu Forest Hills'te geçiriyor ve Bianca ile birlikte yeni ebeveyn olmaya alışmaya çalışıyorlar.

Alexei için ne kadar mutlu olsam da, sadece dördümüzün olduğu günleri özlüyorum.

Zara, kız kardeşi Emily ile ayrı ayrı geliyor.

Burada ailesinden birinin ona destek olmasının daha iyi olacağını düşündüm ve Zara'ya göre Emily ailesine bir şey söylememekten yana, bu yüzden iyi bir uzlaşmaydı.

Onun gelmesini gergin bir enerji topuna .

Bianca onu ve Emily'yi lobiden alıp çatı katına çıkarmak için aşağı inmiştir.

Alexei tarafından özel bir konuşma için sürüklenmekten kaçınırken rahat görünmek için elimden geleni yapıyorum. Neyse ki Leo telaşlı davranıyor ve dikkatinin çoğunu alıyor, bana da iki küçük kardeşime yetişmek kalıyor.

Asansör kapıları açıldığı anda arkamı dönüp Zara'nın salona adım atışını izliyorum.

Bebek mavisi bir güneş elbisesi giymiş, uzun saçlarını gevşek bir örgüyle geriye toplamış. Zahmetsizce çarpıcı ve benimle göz göze geldiğinde ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdiğinde, yardım edemem ama sırtarak karşılık veriyorum.

Mikhail ve Danil'e "Hemen döneceğim," diyorum.

Salonda Zara'ya doğru ilerliyorum, ona uzanmamak için ellerimi ceplerime sokuyorum.

İnanılmaz görünüyor ve onu kendime doğru çekip yüzümü saçlarına gömmekten başka bir şey istemiyorum.

Her ne kadar evlenecek olsak ve mükemmel aşık çift rolünü oynamamız gerekse de, aramızda bazı sınırlar koymam gerekiyor.

Kalıcı bir hasara neden olabilecek bir şey yapmak istemiyorum

O Bianca'nın en iyi arkadaşı ve Zara'yı incitecek bir şey yaparsam Bianca taşaklarımı koparır.

Her ne kadar sahte bir çift olmanın tadını çıkarmak istesem de, şimdilik ellerimi kendime saklamaya karar verdim.

"Selam." Ben yaklaşırken Zara

gülümsüyor. "Gelmişsin."

"Tabii ki yaptım." Gülümsemesi genişler.

"Beni görmeye geldi, Dimitri." Bianca gözlerini bana dikti.

"Sanırım Alexei'nin bebek konusunda biraz yardıma ihtiyacı olabilir." hınzır bir gülümseme sunuyorum ve o da gözlerini deviriyor.

"Muhtemelen haklısın." Bianca kıkırdıyor. "Uslu dur." Parmağıyla Zara ve beni işaret ediyor.

Zara'ya gizlice bir göz atıyorum, yine alt dudağını kemiriyor - bu endişelendiğini gösteren bir işaret.

"Beni tanıştırmayacak mısın?" Gözlerim yanındaki sarı saçlı kıza kayıyor, o da geniş yaşam alanını incelerken gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bakıyor.

Zara'nın tıpatıp aynısı, aynı sarı saçlar ve yeşil gözlere sahip, ancak birkaç santim daha uzun.

"Dimitri, bu benim küçük kardeşim Emily." Zara kolunu kız kardeşinin omuzlarına doluyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Elimi uzattım.

Emily elimi tutarken kızarıyor, ben de ona sırtıyorum.

İçeriye işaret ediyorum. "Neden ikinize de birer içki almıyoruz?"

İçkiler akmaya başladığında ve herkes birbiriyle rahatça sohbet etmeye başladığında, içecek arabasındaki Zara'ya yaklaşıyorum.

"Bunu şimdi yapmalıyız." Zara'nın içkisini tazelemek için votka şişesine uzandım. "Herkes hatırlayamayacak kadar sarhoş olmadan önce."

"Hasta olacaktım gibi hissediyorum." Başını sallıyor. "Bu çok aptalca bir plandı."

"Bunu yapabiliriz." Ona bir içki uzattım.

"Konuşmayı sen yapıyorsun."

İçimden kıkırdıyorum ve yan gözle ona bakıyorum. "Hazır mısın?"

Başını geriye yatırıp içkisini bir dikişte mideye indirmeden önce bir nefes alıyor. Boş bardağı arabanın üzerine bırakırken titriyor. "Hazır."

Elimi uzatıyorum ve Zara odaya dönmeden önce parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor.

Mikhail ve Danil, Emily'nin iki yanındaki kanepede uzanmaktadır ve Bianca ile Alexei, Leo'yu uyuttuktan sonra yeniden ortaya çıkmışlardır.

"Herkes!" . "Bir dakikanızı alabilir miyim?" Tüm gözler bize dönüyor ve Zara yanımda geriliyor.

Bianca ve Alexei'ye bakıyorum ve Bianca'nın gözleri birleşmiş ellerimizi daralıyor.

Ya şimdi ya da asla.

"Zara ve benim bazı haberlerimiz var." Alexei ile gözlerimi kilitliyorum.

Sanki ağzımdan tahmin etmiş gibi kızgın görünüyor.

"Biz evleniyoruz."

Danil ayağa fırlayıp havayı yumruklamadan önce oda bir kalp atışı boyunca ölüm sessizliğine bürünür. "Biliyordum lan! Mikhail, bana bin dolar borçlusun."

Bianca'nın yüzünde bir şok ifadesi var ve Alexei sanki kafamda bir şişe votka kırmak istiyormuş gibi bakıyor.

Kardeşimi hiç bu kadar öfkeli gördüğümü

hatırlamıyorum. "Az önce ne dedin sen?" Bianca

fısıldıyor.

"Biz evleniyoruz." Zara kaçıp saklansa mı yoksa oracıkta geberip gitse mi diye kendi içinde tartışıyor gibi.

"Bu çok heyecan verici!" Emily ayağa kalkıyor ve kollarını Zara'nın boynuna dolamak için acele ediyor.

Zara'yı bıraktım ve dikkatimi en küçük kardeşlerime çevirdim. ",

Mikhail!" Danil ellerini birbirine sürterek gülüyor. Kaşlarımı

çatıyorum. "Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?"

"Bizi buraya neden çağırdığınız konusunda bahse girdik." Mikhail elini cebine atıp bir tomar yirmilik çıkardı. "'Ailenizle kaliteli zaman geçirme' saçmalığına inanmamızın imkânı yoktu."

"Sizler pisliksiniz."

Bianca kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "İkinizin çıktığını fark etmemiştim bile..."

Zara'ya bakıyorum, gözlerinde yaşlar birikiyor.

Omuz silktilim. "Ciddi olduğunu anlayana kadar bir şey söylemek istemedik."

Alexei kollarını göğsünde kavuşturur. "Bundan daha ciddi bir şey olamaz."

"Sana söylemediğim için özür dilerim," diyor Zara Bianca'ya. "Seni üzmem istemedim."

"Zara..." Bianca iç geçirir. "Beni üzmüş olamazsın. Senin mutlu olmanı istiyorum ve eğer Dimitri seni bir şekilde mutlu ediyorsa..." Bana bakıyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"O beni mutlu ediyor." Zara bana bakıyor.

"O halde ikiniz için de daha fazla heyecanlanamazdım." Bianca kollarını Zara'nın boynuna doluyor.

"Gerçekten mi?" Çenem yere çarpmak üzere. "Kankan için yeterince iyi olmadığımı sanıyordum?"

"Sen değilsin." Bianca bana ters ters baktı. "Ama en azından artık resmen kardeş olabiliriz!"

"Gerçekten kazanamıyorum." Kıkırdıyorum.

"Hadi, biraz şampanya açalım ve kutlayalım!" Bianca, Zara ve Emily'yi mutfığa doğru yönlendirmeden önce haykırıyor.

Alexei yanımda belirlediğinde ihtiyacım olacağını bildiğim için arkamı dönüp kendime büyük bir votka dolduruyorum.

"Bunun Lucia'yla evlenmekten kurtulmak için bir oyun olmadığına emin misin?" Alexei nefesinin altında tıslar.

"Gerçekten bu anlaşmadan kurtulmak için Zara'yla sahte bir evlilik yapacağımı mı düşünüyorsun? Bu senin için bile alçakça, *velet*." İçkimi dudaklarıma götürdüm ve bir dikişte içtim.

"görüştüğünüzü bile fark etmemiştim. Bianca'nın en iyi arkadaşından uzak durman gerektiğini açıkça belirttiğini sanıyordum."

"Söyledi ama ben onu görmezden

gelmeyi seçtim." Alexei geriliyor ve ben

de gözlerimi deviriyorum.

Daha da aşırı korumacı bir piç oldu.

"Geçen yıl onu neredeyse kaybediyorduk, bu her şeyi bir perspektife oturttu." Yalan dilimden kolayca döküldü.

"Bunun bunca zamandır devam ettiğine inanmam mı gerekiyor?"

"Sevdiğiniz kadını hastane yatağında yatarken gördüğünüzde..." Zara'nın makinelere bağlı olarak yattığı görüntüler zihnime hücum ederken nefesimi bırakıyorum. "Dediğim gibi, bakış açısı."

"Sana inanmıyorum."

Alexei'yle yüzleşmek için arkamı dönüyorum. "Yapmak zorunda değilsin."

"Sana Lucia ile evlenmeni teklif ettikten ancak bir hafta sonra Zara ile nişanlandığını duyurmak... Her şey biraz fazla uygun görünüyor."

"Ne istersen düşünebilirsin *velet*, ama Lucia'yla evlenmemi istemen Zara'yla ilişkiyi resmileştirmek için ihtiyacım olan son itici güçtü. Onunla tanıştığım andan itibaren karım olmasını istediğimi biliyordum. Sadece soruyu sormak için doğru zamanı bekliyordum."

"Soruyu nasıl sordun?"

Bianca'nın elinde bir şişe şampanyayla bize doğru yürüdüğünü görmek için dönüyorum.

Emily gözlüklerle takip ediyor. "Ooh! Bunu ben de duymak istiyorum!"

Mutfağın kapısında duran Zara'ya bakıyorum, hepimize endişeyle bakarken yüzü solgun.

"Teknik olarak henüz ona sormadım."

"Ne demek istiyorsun?" Bianca kaşlarını çatar. "Az önce evleneceğini söyledin."

"Bilmen gerekiyorsa, ona ailemizin önünde resmi olarak teklif etmeyi bekliyordum." Elimi cebime attım ve mavi kadife bir yüzük kutusu çıkardım.

"Aman Tanrım," fısıldıyor Zara, ona doğru yürüyüp yavaşça bir dizimin üzerine çöktüğümde gözleri irileşiyor.

"Zara Mullens, karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

ZARA

"PAHALI ELMAS KONUSUNDA ŞAKA YAPIYORDUM."

İnce pembe altın bir bant üzerine yerleştirilmiş kocaman oval elmasa bakıyorum.

Göz kamaştırıcı ve tam da her zaman sahip olmayı hayal ettiğim türden bir yüzük...

"Nişanlım bir elmasa sahip olmayı hak ediyor." Dimitri'nin yüzünde kocaman bir gülümseme var.

Zar zor nefes alabiliyorum.

O yüzüğü bir kez parmağıma taktı mı, artık geri dönüşü yok.

"Yani, evet mi?"

Altı yaşındayken düğünü hakkında hayaller kuran bir kızdım. Yaşım ilerledikçe çiçek aranjmanları, masa düzenleri, nedime kıyafetleri ve pasta tarifleriyle dolu sayısız Pinterest panosu hazırladım, böylece zamanım geldiğinde tam olarak ne istediğimi bilecektim.

Eskiden mumlar, gül yaprakları, şampanya ve nefesimi kesecek bir yüzükle büyük bir evlenme teklifi hayal ederdim.

Ama en çok, müstakbel kocam o yüzüğü parmağıma takıp bana "benim" dediğinde ne kadar mutlu olacağımı düşünürdüm.

Tüm bunları bir kenara bırakıp, çok az tanıdığım bir adamla evlenebilir miyim?
Öpmediğim bir adamla?

Pek fazla seçeneğim yok. "*Evet.*"

Dimitri yüzüğü kutudan çıkarıp ayağa kalkmadan önce yüzük parmağıma zaman yavaşlıyor gibi.

Dimitri yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarını dudaklarıma çarparken tezahürat sesleri kulaklarımı dolduruyor.

Bir an donup kaldım, öpücüğün etkisiyle onu itemeyecek kadar şaşırmıştım.

Ama sonra dili alt dudağımda gezinmek için dışarı çıkıyor ve vücudum eriyor gibi görünüyor.

Dudaklarımı ayırıyorum ve Dimitri dili benimkine değince inliyor.

Karnımın alt kısmında ısı birikmesine neden olan en sarhoş edici ses. Böyle hissetmemeliydim. Hele ki Dimitri Koslov'la.

Ama oynamam gereken bir rol var, yüzden en iyi şekilde değerlendirebilirim...

Ayak parmaklarımdan üzerinde yükseliyorum ve kollarımı boynuna doluyorum, o ağzımı yalayıp yutmaya devam ederken göğsümü onunla aynı hizaya getiriyorum.

Elleri vücudumdan aşağı kayarak elbisemin kumaşından kışımı avuçluyor, vücudumu kendine doğru çekerken parmakları kazıyor.

Pantolonundaki sertliğe sürtünürken içimden kaçan iniltiyi durduramıyorum.

Daha

fazlasına

ihtiyacım

var. Ona

ihtiyacım

var-

Danil bağılıyor, ", !" Ayrıldık, nefes

nefese kaldık.

Dimitri'nin şişmiş dudaklarını, uyarılmışlıktan ağırlaşmış gözlerini alıyorum ve kalçalarımın arasında donuk bir ağrının oluşmaya başladığını hissediyorum...

"Yemin ederim oturma odasında sevişmeye başlarsan-"

Dimitri omzunun üzerinden Mikhail'e "Siktir git," diye

çıkışır.

Kahkahalarımı bastırmak için yüzümü göğsüne gömüyorum, az önce ne yaptığımızı fark ettiğimde yanaklarım yanıyor. Dimitri'nin omuzları sessiz kahkahalarla sarsılıyor ve ellerini yavaşça belime götürerek beni nazıkçe sıkıyor.

"Evet dediğin için teşekkür ederim," diye mırıldanıyor

kulağıma doğru. "Sorun değil."

Kollarımı Dimitri'nin boynundan çekip vücudunun sıcaklığından uzaklaşmak için kendimi zorluyorum.

Yanaklarım yanıyor ve neredeyse bir köpek gibi nefes nefese kalıyorum.

"Eğleniyor musun?" Dimitri kıkırdıyor, sesi tenimi karıncalandırıyor.

"Hayır, ama sen açıkça yaptın." Gözlerim pantolonundaki belirgin şişkinliğe kayıyor.

"Üzerimde ilk kez böyle bir etki bırakmıyorsun, *pcholka*," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Gözlerine baktığımda nefesim kesiliyor ve gözlerinin ardında arzu parlıyor.

Bir şampanya mantarının patlaması beni zıplatıyor ve şehvetin neden olduğu sersemliğimden kurtarıyor.

Danil kadehini kaldırır. "Geleceğin Bayan Dimitri Koslov'una!"

EMILY BANA BAKTI. "PLANLAMAYA NE ZAMAN BAŞLAYABİLİRİZ?"

Krem rengi koltukta kız kardeşim ve Bianca'nın arasına sıkışmış, yarısı boşalmış şampanya bardağını tutuyor ve parmağımdaki nişan yüzüğümün yabancı ağırlığını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Elmas ışığı yakalamaya devam ediyor ve ona her midem düğümleniyor.

Herkese yalan söylemenin zor olacağını biliyordum ama yüzüğü gösterdiğimde Emily'nin yüzündeki heyecan beni gözyaşlarına boğdu.

Böyle olmaması gerekiyordu.

"Zara'yı tanırıysam, çoktan bitmiştir." Bianca gülüyor ve omzuyla beni dürtüyor.

Dimitri ve kardeşleri karşımızda ve ben bir kez bile Alexei'nin gözlerinin içine bakmadım çünkü suçluluk duygusunun yüzümün her yerinde yazılı olduğunu biliyorum.

O biliyor.

"O Pinterest panolarının kraliçesi." Emily gülüyor. "Yemin ederim, düğününü altıncı sınıftan beri planlıyor."

Dimitri'ye bakıyorum ve kaşlarının arasında beliren derin çatıklığı görünce irkiliyorum.

"Bu uzun zaman önceydi..." Mırıldandım.

Alexei başını sallar. "Eğer bu gerçek bir anlaşmaysa, büyük bir düğün yapmayı hak ediyorsunuz demektir. Bunu Bianca ve benden sana bir hediye olarak kabul et."

"Ne?" Alexei'ye bakıyorum. Gerçekçi mi davranıyor?

"Beş yaşından beri düğün planları yapıyorsun." Bianca omuz silkiyor. "Her zaman büyük bir düğün istedin."

Alexei'den Dimitri'ye bakıyorum, gözlerim kocaman. "Hayır gerçekten, küçük bir şeyle gayet iyiyim-"

"Saçmalık." Alexei içkisini yudumlar. "Bu hayatının en önemli günü, Zara. Mükemmel olmalı."

Beni yemlediğini biliyorum.

Doğru, bu hayatımın en büyük günü olacak ve ben bunu Dimitri'yle yaptığım aptalca bir anlaşma için çöpe atıyorum.

Ama ben bir söz verdim ve dönmem. Bu yüzden boğazımdaki yumruyu yuttum ve başımı salladım. "Teşekkür ederim."

"O zaman anlaştık." Dimitri bana sıırttı. "Büyük bir düğün olacak."

Dimitri'ye bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Pislik herif bundan zevk alıyor.

Emily elini benimkinin üzerine koydu. "Nedime olabilir miyim?"

Bu kaybedilmiş bir savaş. Ayrıca, yakın zamanda evlenme ihtimalim de yok. Ya da hiç. O zaman neden hayalimdeki düğünü yapmayayım? "Elbette."

"Yaşasın!" Emily ellerini birbirine vurarak ciyaklıyor. "Bu çok eğlenceli olacak."

Bianca'ya dönüyorum. "Baş olacaksın, değil mi?" "Tabii

ki!" Bianca kollarını boynuma doladı.

İç çekiyorum ve gülümsüyorum. "Sanırım planlamamız gereken bir düğün var."

KORKTUĞUMU SÖYLEMEK HAFIF KALIR. İÇİNDEYİMİŞ GIBI DAVRANMAK

Dimitri'ye aşık olmak ve bir kağıt parçasını imzalamak başka bir şey. İki yüz kişinin önünde büyük bir düğün yapmak ise tamamen farklı bir hikâyedir.

Ama Alexei'nin kardeşiyle olan ilişkimden şüphelendiği açık ve ona bizden şüphe etmesi için bir neden vermek istemiyorum.

Bu işi sadece Dimitri için değil, kendim için de yapmalıyım. Sonunda Giovanni'yi sırtımdan atmak istiyorsam, her şeyi yapmam gerekecek.

Ben de kabul ettim ve Bianca ile Emily'nin düğünümü planlamalarına izin verdim.

Artık ailemden saklayamayacağım bir düğün. Ertesi gün Dimitri beni Queens'e gidip onlara mutlu haberimizi vermem için ikna etti.

"Bunu gerçekten yapıyoruz." Ailemin evinin mavi ön kapısına bakıyorum.

Dimitri Koslov'u eve getirmek üzere olduğuma inanamıyorum - çocukluk evimde kesinlikle işi olmayan bir adam, podyumdan yeni çıkmış gibi görünüyor.

Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış açık mavi bir gömlek ve kaslı kalçalarını gösteren lacivert bir pantolon giyiyor. Bir mafya babasının kafasına kurşun sıkan adam gitmiş, yerine babam sorarsa finans sektöründe çalışan tertemiz bir nişanlı gelmiş.

Köşeye park ettirdiğim saçma BMW'sinden bileğindeki som altından Rolex'e kadar Dimitri'den zenginlik fışkırıyor.

Öte yandan ben, herkesin arabasının yaşından büyük olduğu küçük bir banliyö mahallesinde büyüdüm ve lüks anlayışımız bir Pazar günü şık bir şarküteriden alışveriş yapmaktı.

Bu yüzden, bu adama hayatımın daha büyük bir kısmını açmaktan endişe duyduğumu söylemek hafif kalır.

"Bu şey çok iğrenç." Rolex'e bakıyorum.

"Yüzüğün de öyle."

"Sana son zamanlarda ne kadar sinir bozucu olduğunu söylemiş miydim?" Dimitri sırtıyor, kara gözleri eğlenceyle dans ediyor.

Gözlerim dudaklarına kayıyor ve nasıl hissettirdiklerini, *tatlarını* hatırladıkça nefesim boğazımda düğümleniyor...

"Odaklan, Mullens." Sırtıyor.

"Odaklandım." Dimitri'yi öpmekle ilgili tüm düşünceleri zihnimden uzaklaştırmak için başımı sallıyorum.

"Bunu gerçekten yapıyoruz. Her şey yoluna girecek." Dimitri kıkırdıyor, elime uzanıyor, nasırları avucuma sürtünüyor.

"Pek emin değilim. Aileyle daha önce hiç tanıştınız mı?"

"Hayır, ama gülünç derecede çekiciyim. Ne kadar zor ki?"

"Şey..." Dimitri'ye bakarken yüzümü buruşturuyorum.

"Zara," diye uyarıyor.

"Bahsetmeyi unuttuğum çok küçük, çok küçük bir ayrıntı var." Dimitri bana bakarken kaşlarını kaldırıyor. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Babam bir polis, bu yüzden soyadınızı duyduğu anda kim olduğunuzu bileceğinden eminim. Bu yüzden, erkeklik organlarını sağlam istiyorsan, Koslov olduğun konusunda sessiz kalmanı öneririm."

"Harika." Boştaki elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Ya sorarsa?"

"Ona Walker ya da Jones olduğunu söyle, gerçekten fark etmez. Sadece... ona gerçeği söyleme. Evlenmememiz için ona bir sebep vermek istemiyorum."

"Tamam." Elimi sıktı. "Ama düğünde beni ya da Alexei'yi tanımayacağını garanti edemezsin."

Yumruğumu kapıya doğru kaldırmadan önce, "Köprüyü geçince bakınız," diye mırıldandım. "Ayrıca geçen yıl Gilanto ile yaşadığımız olayın bir araba kazası sonucu olduğunu düşünüyorlar."

DIMITRI KOSLOV EVE GETİRMEK İÇİN MÜKEMMEL BİR ADAM HALINE GELİYOR ailene. Kanepede yanıma oturmuş, annem içeceklerle uğraşırken kolunu omuzlarıma atmış, rahatlığın resmini çiziyor.

Dimitri bira için teşekkür ederken kahkahamı bastırıyorum ve kızın yanakları pancar rengine dönüyor.

"Bunu çıkardığını görebiliyorum." Yanağımı çimdiklemek için uzanıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, dokunuşunu savuşturuyorum.

Haksız değil.

Emily ve ben, sarı saçları yavaş yavaş ağarmaya başlasa da annemizin tıpatıp aynısıyız. Gözlerimiz hariç. Onlar babamızın hediyesiydi.

"Bu ilişkiyi şimdi duyduğuma şaşırdığımı söyleyemem." Annem Dimitri ve benim karşımdaki kanepeye yerleşti. "Zara her zaman çok özel bir insan olmuştur. Lisedeyken bile, balodaki eşinin kim olduğunu, elinde bir çiçekle kapımıza gelene kadar öğrenemedik."

Annemin gözleri bana bakarken eğlenceyle parlıyor.

Dimitri kıkırdıyor. "Değişmediğini gördüğüme sevindim."

Kaburgalarına dirsek attım.

Babama bakıyorum ama en sevdiği koltuğunda oturmuş bir şişe birasını yudumlarken hiç de rahat görünmüyor.

Bir süredir ailemin evine geri dönmemiştim. Şehirden taşındıktan ve üniversiteyi şehirde okuduktan sonra, sadece tatil için bile olsa banliyödeki eve dönmek zordu. Çok sessizdi, çok *boğucuydu*. Özgürlüğümü seviyorum ve Manhattan'da olmak bana gerçekten yaşadığımı hissettiriyor.

Ailemin beni çok özlediğini biliyorum ama seçimlerimi çok destekliyorlar, özellikle de babam. Bu yüzden onlara tüm bu düğün meselesi hakkında yalan söylemek zorunda kalmak istemedim, özellikle de annem ona haberi verdiğimizde mutluluktan ağladığında.

Babam birasından bir yudum aldı. "Bir randevu ayarladın mı?" Başımı sallıyorum. "Henüz değil."

Annem iç çekti. "Sonbaharda bir düğün çok güzel olurdu."

"Belki..." Ellerimi meşgul etmek için nişan yüzüğümle oynamaya devam ediyorum ve Dimitri bir elini benimkinin üzerine koyarken bunu fark etmiş görünüyor.

Aileme gülümsüyor. "Şimdilik sadece nişanın tadını çıkarmak istiyoruz."

Annem başını sallar. "Tabii ki. Söyle bakalım, nasıl teklif ettin?"

Onlar sohbet ederken bir an durup sıkışık oturma odasına bakıyorum. Emily'yle birlikte çektiğimiz fotoğraflara bakarken bir nostalji dalgasına kapılıyorum.

Lise mezuniyetlerinden Cadılar Bayramı kostümlerine ve dans resitallerine kadar her yaştan fotoğraf duvarları kaplıyor. Bu benim hayatımın bir kolajı ve yakında beyaz elbiseli bir fotoğrafımın hepsinin merkezinde yer alacağını biliyorum.

Gözlerim yanmaya başlıyor ve o anda her şeyi iptal etmekten kendimi alıkoymak için başka tarafa bakmam gerekiyor.

Bir saat sonra, annemin bizi akşam yemeğine kalmaya ikna etmek için elinden geleni yapmasına rağmen bahanelerimizi uyduruyorum.

Sevdiğim insanlara yalan söylemek zorunda kaldığım bir ana daha katlanamam. Duygusal olarak yorucu birkaç gün geçirdim ve yüzüğümü çıkarıp birkaç saatliğine Zara Mullens olabileceğim daireme dönmek için sabırsızlanıyorum.

"Çok çalışma baba." Babamı yanağından öperim.

Ofluyor, yüzünü buruştururken bıyıkları seğiriyor. "Suç uyumaz, tatlım," diye homurdanıyor. "Ama elimden geleni yapacağım."

Dimitri'nin babamın elini sıkabilmesi için kenara çekiliyorum ve annem son bir kez sarılıp vedalaşmam için beni yanına çekiyor.

"Gerçekten mutlu görünüyorsun, Zara."

"Öyleyim anne." Ama midemdeki düğüm aksini söylüyor.

"Peki." Geri çekiliyor ve ben gözlerindeki yaşlara bakarak irkiliyorum. "Yabancı olma. Bu senin için de geçerli Dimitri. Sen de artık ailenin bir parçasısın."

"Söz veriyorum yakında döneceğiz." Dimitri bir kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Kapı kapanır kapanmaz Dimitri'den uzaklaşıyorum ve ellerimi dizlerime dayayarak eğiliyorum. Midemdeki çalkantı yüzünden her an kusabilirim. "Seninle nişanlı olmak beni hasta ediyor."

Dimitri kıkırdıyor, ama sonra eli sırtımda, rahatlatıcı daireler çizerek ovuyor.

Nefesimi tutmaya çalışırken gözlerim bir anlığına kapanıyor.

"Daha iyi mi?"

"Sanırım bir günlüğüne nişanlın olmak bana yetti."

DIMITRI

ZARA VE BEN EVLENMEYE KARAR VERELİ BİR HAFTA OLDU. HANGİ Alexei bana rakip bir mafya babasının kızıyla evlenmemi teklif edeli bir hafta oldu ve ben de ona siktir git dedim.

Kardeşimle bu konuşmayı yeterince erteledim. Bu yüzden, kelimenin tam anlamıyla başka bir şey yapmak istesem de, Pazartesi sabahı Forest Hills'e gidip Alexei ile ofisinde oturup seçeneklerimizi konuşuyorum.

Ağabeyimi büyük maun masanın arkasında otururken buluyorum, Cumartesi günü nişan partisinde olduğu gibi sinirli görünüyor.

Ben kapıyı kapatırken bana bakıyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslanıyor.

Oda karanlığa gömülmüştür ve Alexei sanki bütün gece burada kilitli kalmış gibi görünmektedir.

Masaya bakıyorum ve yarısı boş bir votka şişesi görüyorum. "Uzun bir gece miydi?"

"Gelmeyeceğini düşünmüştüm." Bana bakarken çenesindeki kaslar esnedi.

"Çağrıldığımda gelmem için beni eğittin." Doğruca bar arabasına yöneldim.

Saat daha sabahın sekizi ama kardeşimin yüzündeki ifadeden, gerginliğimi azaltacak bir şeye ihtiyacım olduğu anlaşılıyor.

"Beni burada kötü adam gibi göstermeyin."

"Nişanlımla olan ilişkimin gerçekliğini sorgulayan suçlamalarda bulunursan, sinirlenirim Alexei." Kendime bir viski dolduruyorum.

"Ve önceliğinin artık bu aile olmadığına karar verdiğinde çok sinirleneceğim."

Bir kahkaha attım.

"Tıpkı Papochka gibi konuşuyorsun, biliyor musun? Masasında oturmuş bize Koslov olmanın ne demek olduğunu anlatıyor. Gerçekten etkileyici."

Alexei sessiz ve bir sinire dokunduğumu biliyorum.

Gözlerinin içine baktım. "Zara benim ailem. O her şeyden önce gelir. Bunu herkesten önce sizin anlayacağınızı düşünmüştüm."

Alexei elini çenesine götürüyor, bir gölgenin başlangıcı oluşmaya başlıyor.

"İnan bana, biliyorum."

Başımı arkaya atıp içkimi yudumladıktan sonra tekrar kardeşime dönüyorum. "Bu ne kadarlık bir serpintiye neden olacak?"

Alexei omuz silkiyor. "Bunu söylemek zor."

"Massimo'ya kızıyla evlenmeyeceğimi söyledin, değil mi?" "Henüz ona bir şey söylemedim."

"Tanrı aşkına, Alexei!"

"Zara'yla nişanlandığınızı öğrendiğinde çok sinirlenecek ve bence en iyi seçeneğimiz masum rolü oynayarak haberin ona organik olarak ulaşmasını sağlamak."

"Neden ona şimdi söylemiyorsun ve bu işi bitirmiyorsun?" Alay ettim. "Başka bir eş bulması için ona daha fazla zaman verir."

"Çünkü ona şimdi söylemek sadece şüphe uyandırır. Zara ile ilişkiniz birdenbire ortaya çıktı Dimitri. Hepimiz biraz *şüpheli* beni affet."

Düğün masraflarımızı karşılamayı teklif etmesine rağmen, bunun sadece Zara'yı çökertmek ve gerçeği itiraf ettirmek için bir taktik olduğunu biliyorum. Suçluluk duygusuyla mücadele ettiği açık, özellikle de dün ailesine söyledikten sonra, bu yüzden ihtiyacı olan son şey kardeşimin nefesini ensesinde hissetmesi.

Tüm bu düğün işleri ne kadar çabuk geride o kadar iyi, işte tam da bu yüzden dün gece şehre dönerken mümkün olan en kısa sürede evlenmeye karar verdik.

"Aslında evli olduğumuzu öğrendiğinde daha da şüpheli olacak."

"Ne demek istiyorsun?" Alexei kaşlarını çatır.

"Yani, Zara ve ben önümüzdeki Cumartesi evlenmeyi planlıyoruz." Odayı geçip bir koltuğa gömülüyorum.

"İki haftadan kısa bir süre sonra. Ciddi olamazsın."

"Hayatımda hiçbir konuda bu kadar ciddi olmamıştım."

"Bu acele niye? Düğün planlamaktan pek anlamam ama bundan daha uzun sürer herhalde? Acele etmek için bir nedeniniz yoksa..." Gözlerini bana dikti.

"Hamile falan değil." Kollarımı dizlerime dayamak için öne doğru eğildim.

"Dürüst olmak *gerekirse*, *velet*, bu beni şaşırtmazdı."

"Beklemek istemiyoruz. İlişkimizi yeterince uzun süre sakladık ve artık hayatımızı yaşamaya başlamak istiyoruz. Ayrıca, ne kadar beklersek Massimo ile işler o kadar karışacak."

"Neden bir şey söylemedin?"

"Ne demek istiyorsun?"

Alexei ayağa kalkıyor ve ikimize de yeni bir içki doldurmak için bar arabasına doğru yürüyor.

"Zara ile ilişkiniz hakkında mı?" Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Birbirimize bir şeyler anlattığımız türden bir ilişkimiz olduğunu sanıyordum."

Lanet olsun.

"Zara... Benden yapmamamı istedi."

Alexei kristal tıpayı sürahiye yerleştirirken ve kehribar rengi sıvıyla dolu iki bardağı eline alırken sessizdir.

"Benden hoşlanmadığını açıkça söylemiyor değil." İlk tanıştığımız zamanı düşünerek kıkırdıyorum. "Sanırım benim hakkımda yanlış olduğunu kabul etmek zorunda kaldığı için utanıyordu."

Alexei bir bardak uzatıp karşıma otururken dudağı seğiriyor. "Böyle mi söyledi?"

"Bunu söylemesine gerek yoktu."

"Hâlâ bu aceleyi anlamıyorum. Ailemize katılmak, sadece noktalı çizgiyi imzalamaktan çok daha fazlası. Koslov olarak kendini neye bulaştırdığının farkında mı?"

"Sanırım Mario Gilanto onu bir ay hastanede yatırdığında Koslov olmanın ne demek olduğunu öğrendi."

Alexei'nin çenesi bana bakarken esniyor.

Gözlerine yansıyan anıları neredeyse görebiliyorum. Kanı. Dehşeti. Bir yudum alıyorum. "Ona karşı şeffaf olmaktan başka bir şey yapmadım."

"Çok şey yaşadı."

"Hepimizin var. Elbette bu birazcık yaşamak için yeterince iyi bir sebep."

"Ama-"

"Hayır. Burada fikir beyan edemezsin. Benim Zara'yla yaşadığım şey de senin Bianca'yla yaşadığın şey kadar gerçek ve dürüst olmak gerekirse, senin tam desteğini alamamak canımı acıtıyor."

Alexei viskiyi kadehinde döndürürken yere bakıyor.

"Haklısın." İç çekiyor. "Sadece çok ani oldu."

"Tüm evlilikler uzun ilişkilerin ardından gelmez, Alexei. Yani, sen ve Bianca'ya bak, Tanrı aşkına! Evlenmeden önce birbirinizi tanımıyordunuz bile. *Mamochka* ve *Papochka* da pek iyi değildi. Ama örnek alabileceğim daha iyi iki evlilik düşünemiyorum. Sizin sahip olduklarınıza, ailelerimizin sahip olduklarına sahip olmayı arzuluyorum."

"Evet, *Mamochka* ve *Papochka* gerçek aşkın iyi örneği olmayabilir..."
Alexei'nin çenesi bükülür.

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" "Hiçbir şey."

"*Alexei*."

Koyu renk gözleri benimkilere kayıyor ve onları dolduran keder beni şaşırtıyor.

"Sana söylemek istediğim bir şey var." Boş bardağını aramızdaki masaya koymak için öne doğru eğildi. "Uzun zamandır."

"Tamam..." Kendi içkimi bıraktım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.
"Tükür onu."

"Bu Mikhail ve Danil'in de duyması gereken bir şey." "O

zaman söyle kışlarını kaldırıp buraya gelsinler."

Alexei'nin sakladığı şey her neyse, yüzündeki yıkım ifadesinden bunun iyi bir şey olamayacağı anlaşılıyor.

NEREDEYSE GERİ DÖNÜYORUM
KARDEŞLERİM

ŞEHRINE

TOPLAMAK İÇİN

BENİM

KÜÇÜK

kendim. Zihnim en kötü senaryoyu düşünürken Alexei'ye bakmaya bile zor dayanıyorum.

Massimo'nun durumu, ilk başta söylediğinden daha mı kötü? Kardeşimin bu kadar acı çekmesine neden olan şey ne olabilir?

Alexei'yi ofisinde bırakıyorum ve biraz mesafe koyabilmek için kahve yapmak üzere mutfağa gidiyorum. Alexei ile bu şekilde kavga etmekten nefret ediyorum ama bana fazla seçenek bırakmıyor.

Kendi kafamın içine o kadar dalmışım ki neredeyse Bianca'ya çarpacaktım. "Kahretsin, özür dilerim." Onu sabitlemek için omuzlarından tuttum.

"Sen vardı miller uzakta." O Gülüyor, okşama a el üzerinde benim Göğüs. "Her şey yolunda mı? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

"Leo nerede?" Kahve makinesine doğru yöneldim. Başımın üstündeki dolaptan taze bir filtre ve bir fincan almakla meşgulüm.

"Uyuyor." Kaşlarını çatıyor. "Dimitri? Her şey yolunda mı?" "Emin değilim. Kocana sor."

"Bakın, kavga ettiğinizi bilmiyorum ama bunu aşacaksınız." "Kavga etmiyoruz."

"O zaman neden mutfağında somurtuyorsun?" Kaşlarını kaldırıyor. Ellerimi tezgâhın üstüne koyup başımı öne eğiyorum.

Sırtımdaki her kas geriliyor ve çatı katıma dönüp günün geri kalanını bir şişe viskiden başka bir şey olmadan yalnız geçirmek için yanıp tutuşuyorum.

"Bu Zara'yla mı ilgili? Bir şey mi oldu?"

"Hayır." İçimi çekiyorum, Bianca'ya dönüyorum ve yüzüme rahat bir gülümseme yerleştiriyorum. "Zara... mükemmel. Alexei ona düğün bütçesini söylediğimde kalp krizi geçirdi, hepsi bu."

Biancanın ağızından çıkan tek bir kelimeye bile inanmadığını biliyorum ama beni daha fazla sorgulamamayı tercih ediyor.

"Konuşmak istersen ben buradayım." Adadan kahve fincanını aldı.

"Teşekkürler."

O odadan çıkar çıkmaz tezgâha yaslanıyorum ve elimi çeneme götürüyorum. Konuşmaktan yoruldum. *Yalan* söylemekten yoruldum.

Ve bunun yakın zamanda sona ereceğini sanmıyorum.

Bir saat sonra Danil'le birlikte Aleksey'in ofisine girdiklerinde Mikhail, "Uyuyordum lan," diye mırıldanıyor. "Bir içkiye ihtiyacım var."

"Bok gibi görünüyorsun." Yataktan yeni kalkmış gibi görünüyor, üzerinde bir çift açık gri jogger ve kolundaki karmaşık dövmeleri gösteren siyah bir tişört var.

"Siktir git."

Tokat atması için elimi uzattım ve ona sııttım.

"Konu nedir, Alexei?" Danil duş alma zahmetine girmiş gibi görünüyor ve üzerinde şık bir siyah gömlek ve pantolon var.

Uzak duvara yaslanmış kahverengi deri koltuğa doğru ilerliyor ve oturup merakla Alexei'yi izliyor.

"Hepiniz ." Alexei bar arabasına gider. "Bu çok önemli."

Mikhail, Danil'in yanındaki kanepeye yığılıyor ve Alexei hepimize birer içki verene kadar sessizce bekliyoruz.

"Söyleyeceğim şey hoşunuza gitmeyecek." Her birimize bakıyor.

Kardeşimin ağızından çıkacak bombayı tahmin etmeye çalışırken sol elimi kalçamda aşağı yukarı gezdiriyorum.

"Çıkar ağızındaki baklayı *velet*," diye homurdanır Mikhail.

Alexei derin bir nefes aldıktan sonra üçlü votkasını geri atıyor ve elinin tersiyle ağzını siliyor.

"Babamızın Igor Ivanov'un karısıyla bir ilişkisi vardı." Bardağını masaya çarptı.

Alexei'nin sözleri kafama dank edince kaçan kahkahayı durduramıyorum.

"Şaka yapıyorsun."

"Keşke olsaydım." Masasının kenarına tüneyip kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Anlamıyorum..." Danil mırıldanıyor. "*Papochka*'nın bir ilişkisi mi vardı?" "Evet."

Başımı salladım. "Bu hiç mantıklı değil. Birbirlerine aşıklardı. Ben... Hayır, sana inanmıyorum."

"Dimitri-"

"her baktıklarında bunu görebiliyordunuz. Bunu taklit edemezsin." "Aşık olmadıklarını söylemiyorum."

"*Tam olarak* bunu söylüyorsun! Çünkü eğer birbirlerini seviyorlarsa, *Papochka* başka bir kadınla yatağa girmezdi." "Ama yaptı."

"Kim demiş?" Ayağa kalkıyorum. "Çünkü bu çok büyük bir suçlama."

Alexei kaşlarını çatar. "Bu sadece bir suçlama değil. Frederik tarafından doğrulandı."

"*Frederik*?"

"Yıllardır bizim için çalışıyor. Güvenilir biri."

"Kimseye güvenmememiz gerektiğini çok iyi biliyoruz. Hepimiz insanların satın alınabileceğini ilk elden biliyoruz. Frederik'in Igor için çalışmadığını kim söyleyebilir?"

Mikhail ayağa kalkar ve bar arabasına doğru yürür. "Bu hiç mantıklı değil Dimitri. Hayal görüyorsun."

"Hayal mi görüyorum?" Kardeşimin üzerine yürüdüm, onu gömleğinden yakaladım ve duvara çarptım.

Mikhail homurdanıyor ama ben elimi gevşetmek için bir hamle yapmıyorum. "Ağzından çıkanı kulağın duysun. Alexei sana babamızın annemizi Rusya'nın en güçlü adamlarından birinin karısıyla aldattığını söylüyor ve sen bunu öylece kabul mü ediyorsun? Yemin ederim Mikhail, sana gökyüzünün yemyeşil olduğunu bile söylese bunu gerçek kabul edersin."

"Siktir git." Mikhail ellerini göğsüme vurdu. "Daha iyi değilsin." "Alexei'nin ne dediğini anlıyorsun, değil mi?" Ona tutunduğum yeri bırakıyorum. "Oh, onu çok iyi duydum. Ben de hiç şaşırmadığımı söylüyorum." "Bu da ne demek şimdi?"

"Ben insanların her zaman ilişki yaşadığını söylüyorum."

"Ailelerimiz değil." Ellerim yumruk oldu. "*Babamız* değil."

"Bu kadar *yeter*!" Alexei ayağa kalkar. "İşte tam da bu yüzden sana söylemedim."

Danil, Alexei'ye bakar. "Ne zamandır tanıyorsun?"

Hepimiz dönüp yüzünün rengi solmuş olan en küçük kardeşimize bakıyoruz.

"*Alexei*."

Danil'e bakarken Alexei'nin yüzünde suçluluk duygusu beliriyor. "Frederik, Bianca'nın bebek olduğu gün bunu doğruladı." Danil başını sallar. "Lanet olsun."

Midem kurşun gibi.

Mikhail parmağıyla Alexei'yi işaret ediyor. "Bunca zamandır biliyordun ve hiçbir şey söylemedin mi?"

"Hayır, söylemedim, çünkü hepimizin örnek aldığı, *idolleştiğimiz* adamın zina yaptığını söylemek için hiç uygun bir zaman gibi görünmüyordu."

Kollarımı havaya kaldırdım. "Bize söylemene gerek yoktu. Onlar öldü, Alexei. Öldüler..."

Bir koltuğa çöküp yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

Alexei'nin gözleri kocaman. "Bilmemeyi mi tercih ediyorsun?"

"Ne fark ki?"

"Çok şey fark eder!" Alexei yumruğunu masasına vurur. "Anne babamızın mükemmel bir evlilikleri olduğu yalanına inanmak daha kolay olabilir, ama sonunda gerçek her zaman ortaya çıkar, Dimitri. Her zaman."

Bana bilmiş bilmiş bakmasını özlemiyorum ama karşı koymak için içimde hiç mücadele kalmadı. Ağabeyim birkaç dakika içinde anne ve babamla ilgili değer verdiğim anıları paramparça etti. Hepsi bir yalan mıydı? Sadece mükemmel çift rolünü oynayıp bizi aptal yerine mi koyuyorlardı?

Bunun doğru olabileceği gerçeğini düşünürken boğazımdaki safrayı yutuyorum. Mikhail'in sesi ağır sessizliği yarıp geçiyor. "Igor biliyor mu?"

"Evet."

"*Siktir.*"

"Babamızın eski Rus mülklerinden bazıları ona verildi." Danil kaşlarını çattı. "Bir ödeme mi?"

"Resmi bir kayıt yok, bu yüzden sadece spekülatif. Ama muhtemel. Babamızın bu mülklerden kurtulması için başka mantıklı bir neden yok."

Alexei'ye bakıyorum. "Ve bunun Igor'u bir süre sessiz tuttuğunu ama artık tutmadığını mı düşünüyorsun?"

Başını sallıyor, yüzü ciddi. "Bu yüzden sana söylemeyi erteleyemedim. Igor'un ailemizin babamızın suçlarının bedelini yeterince ödemediğine karar vermesi ihtimaline karşı kendimizi hazırlamalıyız."

Alexei'nin yanılmış olması için dua ediyorum, aksi takdirde Massimo ve kızıyla ilgili bu durum endişelerimizin en küçüğü olacak.

Alexei Frederik'e güvenebilir, ama ben kendim bilmeliyim.

Şehre dönerken kendi özel dedektifim Rurik'i aramak için aklıma bir not alıyorum. Elime somut bir kanıt geçene kadar, babamın anısının saçma bir suçlamayla lekelenmesine izin vermeyeceğim.

Sonuçta, suçluluğu kanıtlanana kadar herkes masumdur.

ZARA

"KENDİMİ DEV BİR LOKUM GIBİ HİSSEDİYORUM." BAKMAYA BİLE ZOR DAYANIYORUM aynada kendimi.

Solgunum ve uykusuzluktan gözlerim kızarmış. Kızarmış bir gelinden olabildiğince uzağım.

"Bence bir prensese benziyorsun." Emily iç geçiriyor, ellerini göğsünde kavuşturmuş bana bakıyor.

Büyük kabarık tül eteğe ve dantel korsaja bakıyorum ve sanki ciğerlerimdeki hava emiliyormuş gibi hissediyorum.

Alexei bazı torpiller yaptı ve şehrin en lüks gelinlik butiklerinden birinde bana son dakika randevusu almayı başardı. Görünüşe göre doğru fiyata her yere girebilirsiniz.

Mağazanın arka tarafındaki VIP odasına götürüldük ve burada kişisel stilistim Clara, potansiyel elbise seçeneklerinin yanı sıra ayakkabı kutuları ve sayısız duvakla dolu bir raf hazırladı.

Dipsiz şampanya ve sayısız couture elbiseye göz atarken tadını çıkarabileceğimiz mini makaron tabakları ile lüksün özü.

Bu düğünün ne kadar paraya mal olacağını düşündükçe midem bulanıyor ve bu gerçek bile değil.

Raflardaki tüm gelinlikleri ve kataloglardaki kızaran gelinlerin resimlerini görünce kusma isteğiyle savaşıyorum.

Böyle olmaması gerekiyordu. Nişan yüzüğüme bakıp böyle bir suçluluk hissetmemem gerekiyordu. Koridorda yürüyüp sevdiğim adama "*evet*" diyeceğim için çok mutlu olmam gerekiyordu.

Ama bazen hayat sizi Giovanni Saccone gibi ters köşeye yatırır ve bir erkeğin dünyasında hayatta kalmak için yapmanız gerekeni yaparsınız.

Düğüne sadece bir hafta kaldı ve yapılacak çok şey var. Emily ve Bianca her şeyi planlamak ve organize etmek için fazla mesai yapıyor.

Keşke acele etmesek ama Giovanni dayanılmaz hale geliyor ve ben de çatlamaya başlıyorum.

Patronum olduğundan beri neredeyse hiç uyumadım. Kabuslar beni her yerde takip ediyor ve sürekli kollayan gergin bir enkazım.

Parmağımdaki yüzük onu sadece güldürüyordu -sanki maskemin ardını görebiliyormuş gibi.

Yasal olarak bir Koslov olduğumda bile bunun onu durdurmayacağından ve sahte evliliğin boşa gideceğinden endişelenmeye başlıyorum.

"Eğlenmiyor musun?" Bianca aynaya bakmak için yanıma geliyor.

Elbiseye bakarken şampanyasından bir yudum alıyor. Daldırma yakası ve dantel kollarıyla göz kamaştırıcı.

"Tabii ki öyleyim," diye yalan söylüyorum.

"Küçüklüğünden beri bu anın hayalini kuruyorsun." Bana güven verici bir gülümseme sunuyor.

"Artık gerçekten gerçekleştiğine göre, tüm bunları konu dışı olarak görüyorum." Burnumu kırıstırıyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Önemli olan Dimitri'ye olan aşkım," diye yalan söylüyorum. "Düğünün ne kadar büyük olduğu değil."

"Buz kraliçesi Zara'nın bu kadar duygusal bir yanı olduğunu kim bilebilirdi?" Emily gülüyor. "Gerçi benim nişanlım da Dimitri'ye benzeseydi, ben de aşk acısı çeken bir köpek yavrusuna dönüşürdüm."

"Ben aşk hastası değilim." Aynadan kız kardeşime bakıyorum. Soluk krem rengi bir şezlonga uzanmış, elinde bir bardak köpüklü elma şarabı var.

"Onu gözlerinle nasıl becerdiğini gördün mü?" *"Emily,"* diye tısladım. "Onunla göz göze gelmiyorum."

"Hey, ben yargılamıyorum! Adam çok güzel."

Bianca kıkırdıyor, kız kardeşime sırtırken başını sallıyor.

"Koslovlar gülünç derecede çekici bir aile."

"En küçüğü çok tatlı..." Emily düşünüyor. "Adı ? Daniel mı?"

Ona ters ters baktım. "Bu Danil ve senin için çok yaşlı."

Emily kaşlarını çatıyor, flicking onu Sarışın AT KUYRUĞU üzerinde onu omuz. "On dokuz yaşıdayım."

"Aynen öyle." İhtiyacım olan son şey küçük kız kardeşimin Koslov'lara yakalanması. Eğer ona bir şey olursa, kendimi asla affetmem.

Ağır, pembe, saten perde çekilir ve Clara kollarında daha fazla ayakkabı kutusu taşıyarak görünür.

"Nasıl gidiyor?" Yüzünde parlak bir gülümseme var. Koyu kızıl saçlarını şık bir şekilde toplamış, siyah, vücuda oturan bir elbise ve şimdiye kadar gördüğüm en yüksek topuklu ayakkabıları giymiş.

"Bu mükemmel." Emily iç geçirir.

"Belki biraz fazla dantel." Ellerimi tekrar eteğin üzerinde gezdiriyorum.

"Sorun değil." Bana gülümsüyor. "Biraz daha basit bir şey deneyebiliriz."

Clara ve Bianca'nın elbiseyi çıkarmama yardım etmesi gerekiyor, kocaman etek soyunma odasının çoğunu kaplıyor.

Bir sonrakine adım atarken terliyorum, kızarmış yanaklarım yorgun tenime pek yardımcı olmuyor.

Clara bir sonraki elbiseyi bağlamayı bitiriyor; kıvrımlarımı saran, dar, fildişi saten elbise. "Nedimeler için renk düşündün mü?"

"Uh..." Bianca'ya bakıyorum ve o da sırtıyor.

"Leylak. En sevdiğin renk."

Gülümsemeye zorluyorum. "Doğru... Leylak."

"En çarpıcı leylak renginde olan birkaç farklı stilimiz var. Stoklarımızda neler var bir bakayım, eğer herhangi bir stili beğenmezseniz diğerlerini de sipariş edebiliriz."

"Teşekkür ederim," diye boğuk bir ses çıkardım.

Clara nedimeler için seçenekler aramak perdenin arkasında kaybolduğu anda, aynanın önündeki yükseltilmiş platformdan tökezliyorum.

"Beni çözebilir misin?" Elbisenin yan tarafındaki kopçaları tırmalıyorum. Tam nefes alamıyorum ve üst dudağımda ince bir ter tabakası oluşuyor. "*Bianca*."

Titreyen elimi kalbimin üzerine koyuyorum ve Bianca elbiseyi hızlıca çıkarırken aşırı heyecanlanmamak için elimden geleni yapıyorum. Elbisenin yere düşmesine izin veriyorum ve üzerimde sadece iç çamaşırım ve fildişi topuklu ayakkabılarımla titriyorum.

"Zara, iyi misin?" Bianca omzuma rahatlatıcı bir el koyuyor. "Sadece bir saniyeye ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatarak.

"Emily, neden gidip Zara'ya bir bardak su getirmiyorsun?"

Kız kardeşim çıkarken perdeler hışırdıyor.

Bianca dokunuşlar benim Kol.
Yani Üzgün müsün?

"Zara... Neden vardır sen
I anlamıyorum..."

"Bu çok... bunaltıcı." Gözlerimi açıyorum, aynadaki yarı çıplak, titreyen bedenimi görünce irkiliyorum.

"Evlenmek büyük bir olaydır."

"Bunu nasıl başardın bilmiyorum, B." Parmağındaki elmas alyansı görüp iç geçiriyorum.

"Benim de hiçbir fikrim yok ama sonunda işe yaradığı için şanslıyım. Olmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

"Mmm..."

"Bana söylemek istediğin bir şey olmadığına emin misin? Bu hiç sana göre değil."

"Ben iyiyim."

"Bilmiyorum, tüm hâlâ bir terslik varmış gibi geliyor." Bianca bana bakarken gözlerini kısıyor.

"Sana Dimitri'den bahsetmediğim için mi?"

Bianca incinmiş görünmemeye çalışarak omuz silkiyor. "Yani, evet, öyle bir şey var."

Bir yanım ona bana da aynısını yaptığını, Alexei ile düğününde bile olmadığımı hatırlatmak istiyor ama bu belden aşağı bir vuruş olur.

Bianca'nın düğün günü söz konusu olduğunda başka seçeneği yoktu. Çoğunu planlamış olabilirdi ama koridorda yürüyen kişinin kuzeni Rosanna olacağı izlenimine kapılmıştı.

Hayatının en önemli gününden mahrum bırakıldı.

Şimdi de hüngür hüngür ağlayan, suçluluk duygusu içinde bir karmaşa olarak onun nedime olma deneyimini elinden alıyorum.

Gerçekten kendimi toparlamam gerekiyor. Bu yüzden gözlerimi silip yüzüme bir gülümseme yerleştirerek elbise raflarına bakıyorum ve bu deneyimden sadece kendim için değil, en iyi arkadaşım için de en iyi şekilde yararlanmaya kararlıyım.

"Sırtı açık bir şey var mı?" Ben soruyorum.

"YÜZÜĞÜNÜ BİR TÜRLÜ UNUTAMIYORUM," DIYE İÇ GEÇİREN CLARA, YÜZÜĞÜME UZANARAK

ödemeyi bitirdiğimizde. "Nişanlın çok zevклиymiş."

"Öyle." Dimitri'nin diz çöküşünü ve ardından gelen öpücüğü hatırlarken yanaklarım ısınıyor...

O günden beri her gün o öpücüğü düşünüyorum.

Dimitri'nin sert, kaslı vücudunun benimkine dayanması nasıl bir histi.

Biriyle yakınlaşmayı düşünmeyeli uzun zaman oldu. Hiçbir erkeğin aşamayacağını düşündüğüm duvarlar ördüm.

Ama görünüşe göre Dimitri temellerde bir çatlak bulmayı başarmış, yakışıklılığı ve öpülesi dudaklarıyla kendine bir yol açmıştır...

Boku yedim.

Elbise ve aksesuarlar tamamlandıktan ve ödemeler yapıldıktan sonra Bianca eve, Leo'ya gerektiği konusunda ısrar etti ve Emily ile beni şehirde birlikte yemek yememiz için yalnız bıraktı.

Soho'ya gidiyoruz ve West Broadway'de en sevdiğim İtalyan restoranlarından birinde yemek için bir yer buluyoruz. Kırmızı ve beyaz plastik masa örtüleri ve vazolarda ucuz plastik çiçeklerle koca mekanda ancak on masa var, ama karakteri var. Duvarların her santimi, kuşaklardır mekanın sahibi olan ailenin resimleriyle kaplı.

Garson yemeğimizi getirdikten sonra Emily bana döndü. "Elbisenden memnun musun?"

"Öyleyim." Kendime biraz moral verdikten sonra, sadece soyunma odasından her çıktığımda Bianca ve Emily'nin yüzlerindeki mutluluğu görmek için bile olsa, elbise deneme sürecinden keyif almaya başladım.

"Dimitri buna bayılacak." Yüzüne bilmiş bir gülümseme yayılıyor.

Margarita pizzamı yerken gözlerimi deviriyorum.

"Peki, evlendikten sonra ne yapacaksınız? Şehirde birlikte bir ev mi tutacaksınız? Dimitri'nin sizin küçük stüdyonuza taşınmayacağını varsayıyorum." Kıkırdıyor.

"Bunu konuşmadık."

"Sence de öyle değil mi?" Emily pizzasının bir dilimine yumuldu.

"Sanırım onun yanına taşınacağım."

"Şanslı." İç çekiyor.

Yemeğimi seçerken kaşlarımı çatıyorum.

Yaşam durumumuz hakkında çok fazla düşünmedim ama Emily iyi bir noktaya değindi. Dimitri'nin yanına taşınmazsam garip olur.

Birlikte kendi evimizi almamızı mı bekliyor? Yoksa ben çatı katına mı taşınacağım? O her zaman orada mı olacak yoksa ben saçma sapan kocaman bir malikanede tek başıma mı takılacağım?

, artık aç değilim.

"Ve düşünsene, eğer yakında bir bebeğin olursa, Leo ile en iyi arkadaş olabilir ve ben de teyze olabilirim!"

"Emily..." Ellerim terlemeye başladı.

"Her zaman gelip bebek bakıcılığı yapabilirim ve hayvanat bahçesine ya da tarih müzesine gidebiliriz-"

"*Dur artık!*" Elimi masaya vuruyorum.

Emily irkiliyor ve komşu masalardaki insanlar bize doğru bakıyor ama umurumda değil.

"Zara?" Emily elimi tutmak için masanın öbür ucuna uzandı. "Sana neler oluyor böyle? Benimle konuşabilirsin."

Başımı sallıyorum, kız kardeşime bakarken boğazım gözyaşlarıyla doluyor. Bu düğün ve nedime olmak için çok heyecanlı ve şimdi çocuklardan bile bahsediyor.

Ona bunların yalan olduğunu nasıl söyleyebilirim?

Ama bu bir düğünden çok daha büyük bir şey, bu benim *hayatım* ve birine gerçeği söylemezsem aklımı kaybedebilirim ve Bianca'ya söyleyemeyeceğimden eminim.

"Zara..."

"Hepsi sahte," diye kaçırdım.

Emily bana bakarken bir an için gözleri büyüdü. "Ne?" "Dimitri, evlilik..."

Hepsi sahte."

"Anlamıyorum." Emily elini geri çeker. "Nasıl sahte olabilir? Yüzüğün var, gelinliğini daha yeni aldık... Anlamıyorum."

"Dimitri ve ben... Bir anlaşma yaptık."

"Anlaşma mı? Evlenmek için neden anlaşma yapasın ki?"

"BEN... BEN..." Açıklayacak kelimeleri bulamıyorum. Emily'nin yüzündeki ifadeye, gözlerindeki ihanete bakarak hıçkırıklarımı bastırıyorum.

"Zara, başın belada mı? Mesele bu mu?"

Gözlerimi indiriyorum, kız kardeşime ne kadarını söyleyeceğime karar vermeye çalışırken parmağımdaki yüzükle oynuyorum.

"Patronum beni taciz ediyor ve bu durum kontrolden çıkmaya başladı."

"Ne demek taciz ediyor?"

"Önemli değil..." "Zara."

"Emily, lütfen. Tüm detayları bilmene gerek yok ama onu yakamdan düşürmek için bir yola ihtiyacım vardı."

"Yani cevap sahte bir evlilik miydi?" Emily başını sallıyor. "İK'ya e-posta göndermeye ne oldu ya da..."

"Bu adamı tanımıyorsun, Emily. O güçlü biri."

"Öyleyse, git!" Emily ellerini saçlarında gezdiriyor. "Bu kadar aşırı olmak zorunda mı?"

"Dimitri ile evli olmak, *Koslov* olmak... Bunun bir anlamı var."

"Dimitri'nin bundan çıkarı ne? Eminim bunu sadece güzel görüldüğün için yapmıyordur."

"Evlenmek için kendine göre sebepleri var..." "Dur tahmin edeyim, bana söyleyemezsin."

"Özür dilerim." Onun eline uzandım.

Emily'nin gözleri bana bakarken doluyor ama bu sefer benden uzaklaşmıyor.

"Annem ve babam biliyor mu?" Sesi titriyor. "Hayır ve onlara söyleyemezsin Emily. Ben ciddiylim."

Emily yemeğine bakarken omuzları çöküyor.

Ona gerçeği söylemenin omuzlarımdaki yükü hafifleteceğini düşünmüştüm ama görünen o ki bu her şeyi daha da kötüleştirdi.

"Yalan söylediğim için çok özür dilerim, Emily."

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur." Elimi bıraktı.

Ben de öyle.

DIMITRI

"İNSANLAR BU LANET ŞEYLERİ NASIL BAĞLIYOR?" ÇEKİŞTİRİYORUM.

Gömleğimin yakası çok dar geliyor ve içtiğim iki kadeh votka sinirlerimi yatıştırmaya yetmiyor.

Bugün evleniyorum.

Bir saatten kısa bir süre içinde Zara Mullens bir Koslov olacak ve bu düşünce kanımı kaynatıyor.

Zara'nın yasal olarak bana bağlı olması, *benim* adımı taşıması düşüncesi beni kesinlikle tahrik etmiyor ama elimde değil.

Yüzünü ellerimin arasına alıp hayatım buna bağlıymış gibi öptüğümünden beri onu aklımdan çıkaramıyorum, hatta her daha fazla.

Tadı hayal ettiğimden bile daha güzeldi. Dilimle ağzını keşfederken bana bastırılmış hissi düşüncelerimi rahatsız etti ve en uygunsuz zamanlarda beni sertleştirdi.

Onu sistemimden çıkarmaya çalışmak için ne kadar sık kendimi avucumun içine almak zorunda kaldığımı öğrenseydi...

Belki de onun da hoşuna gittiğini bildiğim içindir. Çekildiğimde gözlerindeki şehveti gördüm. Onu ne kadar çok istediğimi hissettiğinde nefes alışının hızlandığını ve göğsünün kızardığını fark ettim.

Tehlikeli bir bölgeye giriyoruz ama bu beni daha da heyecanlandırıyor.

Bir tanrıça gibi görünerek koridorda yürüyecek ve sonra yüzlerce insanın önünde benim olduğunu ilan edecek.

Şimdi sadece ateşli değilim, kaya gibi sertim ve bununla uğraşacak zamanım yok.

Kravatı bir kez daha çektim ve her şey gevşedi.

"*Siktir!*" Onu yatağın üzerine fırlatıyorum ve mini buzdolabına gidip kendime bir şişe daha likör alıyorum, pantolonumdaki zonklayan ağrıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Tam minyatür tekila şişesinin kapağını açıyordum ki cebimdeki telefonum çaldı. Çıkardım ve ekrandaki ismi gördüğümde kalbim durdu.

Cevap veriyorum.

"Rurik, bana iyi haberlerin olsa iyi olur."

"Haberlerim var, ama hoşuna gitmeyecek."

"Siktir." Elimi saçlarımin arasında gezdiriyorum. "Ne buldun?"

"Görünüşe göre babanızın ilişkisini araştırması için özel dedektif tutan tek kişi siz değilsiniz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ivanov karısının bir ilişkisi olduğundan şüphelendi ve kendi başına biraz araştırma yapmaya karar verdi. Bir sürü fotoğraf çekildi."

"Onları hemen buraya gönderin."

"Hepsi size gönderdiğim e-postanın ekinde."

Bunun ne anlama geldiğini sindirmeye çalışırken uzun bir nefes aldım.

"Daha iyi haberlerim olmadığı için üzgünüm." Rurik telefonu kapatır.

Birkaç saniye sonra telefonum yeni bir e-posta ile çalıyor ve Alexei'nin söylediklerinin doğru olup olmadığını kendi gözlerimle görmek için gelen kutumu açmadan önce tekilayı geri atıyorum.

Ekte bir sürü grenli fotoğraf var, ancak resimdeki adamın kim olduğu inkar edilemez.

Babam.

Hile yapan piç.

"*Siktir!*" Telefonumu duvara fırlattım.

Bunu nasıl yapabildi? Annemize nasıl sırtını dönebildi ve bizim gibi insanlar için sevgi dolu bir evliliğin mümkün olduğuna dair tüm inançlarımı nasıl yıkabildi?

Nadirdir, biliyorum ama onlarda vardı. *Annemle* babamda vardı ve o, hızlı bir sikiş için hepsini bir kenara attı.

"Seni piç kurusu," diye homurdanıyordum odada adımlarken.

Gömleğimin yakasını çekiştiriyorum, derin bir nefes almaya çalışırken göğsüm sıkışıyor.

Hayatım boyunca ailemin mükemmel bir evliliği olduğunu düşündüm. Onların sahip olduklarının yarısı kadar bile iyi bir şeye sahip olabilirim, kendimi şanslı bir adam olarak göreceğimi .

Ama hepsi yalandı.

Annemin haberi var mıydı? Yoksa o da bizim kadar karanlıkta ?

Umarım onun iyiliği için bu fanteziyi sonuna kadar yaşamıştır.

Kapı çalınıyor ve cevap verecek kadar öfkemden kurtuluyorum. Gelenin Alexei olduğunu görünce neredeyse kapıyı tekrar çarpacaktım.

Babamızın ilişkisi hakkındaki haberi verdiğinden beri neredeyse hiç konuşmadık. Gerçeği öğrenene kadar ona bakmaya dayanamıyordum ama görünüşe göre başından beri haklıymış.

Ve ben çok ama çok yanılmıştım.

"Stresli görünüyorsun. Her şey mı?" Odaya zorla giriyor. Öfkemi yutarak başımı sallıyorum. "Her şey mükemmel amına koyayım."

Alexei smokinini giymiş ve yakasına beyaz bir gül ilıstırmış.

Bu gerçekten oluyor.

Ellerini ceplerine sokarak bana kaşlarını çatıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun."

"Evet, var." Papyonumu alıp boynuma doluyorum. "Dimitri..."

"Hazırlanmam gerekiyor, o yüzden ya bir işe yara ve bana bir içki getir ya da defol git."

Alexei bakışlarımı tutuyor ama oyun oynamadığımı görünce mini buzdolabına doğru ilerliyor ve ikimize de birer içki hazırlamaya koyuluyor.

"Düğün günün kutlu olsun." Bardağını kaldırdı. "Sana ömür mutluluklar dilerim, *velet*."

WALL STREET HOTEL'IN BALO SALONUNA GIRDIM VE NEREDEYSE
Odayı süsleyen leylak ve beyaz güllere gülün.

Koridorda yüzlerce kişi sıralanmış olmalı, Zara ve benim ayakta durup yeminlerimizi edeceğimiz devasa bir kemerle son buluyor. Koridorun iki yanında sıra sıra beyaz sandalyeler dizilmiş, her birinin arkasında leylak rengi fiyonklar var. Köşede bir yaylı çalgılar dörtlüsü, tanımadığım yumuşak bir klasik müzik çalıyor. Hiç benim zevkim değil ama Zara'nın istediğı buysa, o zaman mutluyum.

Oda, birçoğıyla hiç tanışmadığım, kaynaşan ve sohbet eden konuklarla dolu.

Etrafıma bakıyorum ve Feliks ile kuzenim Anton'u uzak duvarın yanında görüyorum. Her birinin üzerinde birden fazla silah olduğunu çok iyi bildiğimden, misafirlerin her birine dikkatle bakmalarını izlerken bir kahkaha atıyorum. Hatta alışkanlıktan smokinimin iç cebine bir tabanca bile sokuşturmıştım.

Kardeşlerim ve ben nereye gidersek gidelim, bela hep peşimizden geliyor, bu yüzden asla çok dikkatli olamazsınız.

"Hazır mısınız?" Alexei omzuma vuruyor.

"Hadi yapalım şu işi." Ceketimi düzelterek derin bir nefes aldım.

Koridorda ilerlerken tüm gözler üzerime çevriline tüylerim diken diken oluyor.

Mikhail ve Danil çiçek kemerinin altında bekliyorlar, kalabalığa bakarken kollarını önlerinde kavuşturmuşlar.

Alexei yanımdayken onlara doğru ilerlerken yüzüme rahat bir gülümseme yerleştiriyorum.

Bunun gerçekten olduğuna hâlâ inanamıyorum.

"Tebrikler, *velet*," diye mırıldanıyor Mikhail, ben onun yanında dururken.

"Hayatının imzasını atmaya hazır mısınız?" Danil kıkırdıyor.

En küçük kardeşime uyarıcı bir bakış attım.

"Hepinizi en iyi adamlarım olarak seçtiğime pişman etmeyin beni," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Danil koluma bir tokat atarken sırtıyor. "Hepimizin senin yanında olmaması doğru olmazdı."

Gözlerimi deviriyorum ama o haklı. Kardeşim ve ben çok kötü şeyler yaşadık ve daha da kötüye gideceğine dair bir his var içimde.

Birbirimize her zamankinden daha fazla ihtiyacımız var.

Ön sırada Zara'nın annesini görüyorum. Çoktan gözlerinden akan mutluluk gözyaşlarını siliyor ve içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. Ama artık geri dönüş yok.

Oda sessizleşip yaylı çalgılar dörtlüsü giriş müziğini çalmaya başladığında Alexei kulağıma "Vakit geldi," diye mırıldanıyor.

Bianca soluk leylak rengi bir elbise giymiş, siyah saçlarını yüzünden geriye doğru savurmuş, kucağında minik bir takım elbise giymiş ve papyon takmış bebek Leo ile görünür. Koridorda ilerlerken bebek kucağında yarı uyur vaziyettedir ve Alexei'ye bakarken yüzüne kocaman bir gülümseme yayılır.

"Sen şanslı bir piçsin, bunu biliyor musun?" Karısını ve çocuğunu görünce sadece kıkırdayan kardeşime mırıldanıyorum.

"Umalım da Leo uykuda kalsın," diye yanıtlıyor.

Bianca koridorun başına varmak üzereyken, elinde beyaz ve lila gllerden oluşan bir buket taşıyan Emily belirir. Sarı saçları da yüzünden geriye doğru taranmıştır ve koridorda ilerlerken çılgınca sırtıtmaktadır.

Her an, Zara beyaz bir elbiseyle ortaya çıkabilir ve babası onu koridorda yürütüp bana verebilir.

Dengeleyici bir nefes alıyorum, ani sinir dalgasını yatıştırmaya çalışırken bir anlığına gözlerimi kapatıyorum. Müziğin sesini bastırıyorum ve bunu neden yaptığımı hatırlamama izin veriyorum.

"İşte geliyor." Alexei beni kaburgamdan drtt.

Gözlerim açılıyor ve koridora bakmak için dönüyorum ve çenem neredeyse yere çarpıyor.

Zara ışıl ışıl görünüyor. Uzun, sarı saçları omuzlarına dökülüyor ve elbisesi belini vurgulayan ve arkasında uzun bir tren şeklinde uzanan sade bir tasarıma sahip.

Yavaşça bana doğru ilerlerken babasının kolunu sıkıca kavırıyor, kendisine aval aval bakan insanları incelerken gözleri kocaman açılıyor.

Ve iyi bir sebepten dolayı.

"Bana bak, *sladkaya*," diye fısıldıyorum.

Sanki beni duyabiliyormuş gibi, gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor ve sanki oda etrafımızda dağılıyor.

Bizden başka kimse yok. Onun bana doğru attığı ilk birkaç adımı izlerken müzik kulaklarımda hafif bir melodiden başka bir şeye dönüşmüyor ve onu gördüğümde yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum.

Çok güzel ve beni gördüğünde yeşil gözlerinin parlaması göğsümün gururla kabarmasına neden oluyor.

O benim olacak.

Ani bir duygu seli beni neredeyse tökezletiyor.

Bu bir anlaşma olabilir ama Zara'yı önemsemişimi inkâr .

Gilanto tarafından yakalandıktan sonra onun kanlar içindeki kırık bedenini hücreden çıkarmışken nasıl yapmam? İyileşirken başucunda oturdum, yaralanmasının sebebinin ailem olduğunu bildiğim için kemik kıran bir suçluluktan başka bir şey hissetmedim.

Ve şimdi geçmiş kendini tekrar ediyor olabilir. Massimo Conti'nin ani evlilik haberimi duyduğunda nasıl tepki vereceğini kim bilebilir?

Tek bildiğim, Zara'nın ne pahasına olursa olsun korunmasını sağlayacağım.

Parmaklarım ona dokunmak, çıplak omuzlarının yumuşak teninde gezinmek, ağzını kendime doğru çekerken saçlarına gömülmek için kaşınıyor.

Böyle şeyler hissetmemem gerektiğini biliyorum ama o *böyle* görünürken nasıl hissetmem.

Babam annemin koridorda yürüyüşünü izlerken böyle mi hissetti? Kalbinin patlayacağını düşünecek kadar yoğun bir duygu seli mi hissetti?

Belki... Ama sonra bir yerlerde, ettiği yeminler boş vaatlerden başka bir şeye dönüşmedi.

Bu düşünceyle ellerimi yumruk yaptım.

Yine de bu Zara ve benim yapmak üzere olduğumuz şeyden farklı mı? Birbirimize artık işimize yaramayacak boş vaatlerde mi bulunacağız?

Babamdan daha iyi değil miyim?

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve Zara bana yaklaşırken yüz ifademi saf bir sevinç ifadesi olarak tutmaya çalışıyorum.

"Evleniyoruz," diye fısıldıyor, dudaklarından yumuşak bir kıkırdama kaçıyor. "Kesinlikle evleniyoruz." Elini tutup sıkıca sıkıyorum.

İNCE, PLATIN ALYANS PARMAĞIMDA YABANCI BİR HİS UYANDIRIYOR. HER Ne zaman ona baksam gözümün önüne babam geliyor ve o şeyi koparıp Hudson Nehri'ne atmak istiyorum.

Onun ihanetini düşündükçe vücudumda öyle bir öfke dolaşıyor ki, hiçbir alkol beni uyuşturamaz.

İnan bana, denedim.

Resepsiyon tüm hızıyla devam ediyor ve konukların çoğu dans pistini doldurmuş durumda. Danil ve Emily'nin biraz fazla yakınlaştığını görüyorum ama Alexei durumu kontrol altına almış gibi görünüyor.

Ağabeyimin hışımla gelip sallanan bedenlerin arasından bir yol açmasını ve Danil'i sanki azgın bir ergenden farkı yokmuş gibi gömleğinin yakasından tutup sürüklemesini izliyorum.

Bu manzara karşısında bir kahkaha attım.

Sanırım aptal bir genç kızken, tanımam gereken kızlarla fazla yakınlaştığımda, beni yakamdan tutup sürükleyen ve bana ahlak dersleri aşıl原因an kişi babamdı ve görünüşe göre kendisi de bunu görmezden gelmekte bir sakınca görmüyordu.

Parmağımdaki yüzükle oynarken dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bir tane daha," boş bardağımı barmenin önüne bırakıyorum.

Zara bana yaklaştığında resepsiyonda en az altı bardak votka içmiş olmalıyım.

"Eğlenmiyor musun?" Bianca'yla dans etmekten yüzü kızarmış ve saçının birkaç teli alnına yapışmış.

"Neden böyle söylüyorsun?" Bara yaslandım.

"Çünkü o yüzüğü parmağına taktığımdan beri yüzünde bir ifade var."

İrkiliyorum, boş sınıfımı barın üstünde döndürüyorum.

"Haklısın, özür dilerim." Papyonuma uzanıp onu çözüyorum, gömleğimin üstteki birkaç düğmesini açarken boynumda sallanmasına izin veriyorum.

" oluyor, Dimitri?" Ellerini kalçalarının üzerine koyar.

Gözlerim vücudunda geziniyor ve sadece elbisesiyle vurgulanan o tatlı kıvrımları görünce bir iniltiyi ısırmak zorunda kalıyorum.

"Hiçbir şey." Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum.

"Hiçbir şey gibi görünmüyor. Sen... yaptıklarımızdan pişman mısınız?" diye fısıldıyor, kaşlarının arasında derin bir kırıksıklık oluşuyor.

Şimdi ona böyle hissettirdiğim için kendimi piç gibi hissediyorum.

"Tabii ki hayır." Uzanıp ellerimi kalçalarına koyuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Nefes nefese kalıyor ve kendini sabitlemek için ellerini göğsüme bastırıyor. "Ve seni tüm o insanların önünde öptüğüm için kesinlikle pişman değilim."

Zara dudağını ısıırıyor, o kocaman yeşil gözleriyle bana bakarken yanakları kızarıyor.

Kabul ediyorum dedikten sonra öpüşmemiz, daha önce öpüştüğümüzden daha nazikti. Alt dudağını yavaşça dişlerimin arasına alışımda ya da dilimi ağzına sokup onunkine dolayışımda hiçbir aciliyet ya da çaresizlik yoktu.

Bir an için, ayrılmadan ve resmen karı koca ilan edilmeden önce her şeyin gerçek olduğunu hayal etmeme izin verdim ve gerçeklik etrafımda geri çöktü.

"Gidelim ve partinin geri kalanının tadını çıkaralım." Ellerimi belinden indiriyorum.

"NEREYE GIDIYORUZ?" BEN SORUYORUM.

"Balayı süiti." Zara için elini uzatıyor. Eline bakıyorum ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Danil ve Emily de dahil olmak üzere dans pistinde kalan son birkaç kişiyle birlikte resepsiyon yavaş yavaş sona eriyor.

Bianca ve Alexei saatler önce Leo'yu yatırmak için çatı katına çıktılar. Mikhail'in nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok, şüphesiz bir otel odasında bir bardak votka içerek somurtuyordur.

"Bu evliliği resmileştirmek mi istiyorsun?" Parmaklarımı Zara'nın parmaklarıyla birleştirirken alay ediyorum.

"Bu tamamen gösterinin bir parçası Dimitri," diye mırıldandı. "Düğün gecemizde yollarımızı ayırırsak biraz tuhaf görünür."

"Ah, anlıyorum..."

"Aklına bir şey gelmesin." Alay ediyor. "Ciddiyim."

"Beni yatağa sürükleyen sensin."

Zara gözlerini deviriyor ama boynunda yumuşak bir kızarıklık beliriyor. "Hadi odamıza gidelim."

Sessizce asansöre binip balayı süitine çıktık.

Alkol sonunda etkisini göstermiş gibi görünüyor ve Zara'ya bu kadar yakın olmak kanımı kaynatıyor. Onun tatlı vanilya kokusu hala burnumda, beni neredeyse ihtiyaçtan vahşileştiriyor.

Geceyi balayı süitinde birlikte geçirmek işkencenin en tatlı hali olacak.

Anahtar kartını okutup kapıyı iterek açıyorum ve hemen ortadaki büyük boy yatağa bakıyorum.

Zara elbisesinin kuyruğunu kolunun üzerinde taşıyarak ayaklarını sürüyerek içeri giriyor ama kapı arkamızdan kapandığında hemen donup kalıyor ve resmen yalnız kalıyoruz.

"Her şey mı?" Omuzlarının kamburlaşmasına kaşlarımı . Zara başını sallıyor, gözleri odanın ortasındaki devasa yatağa kayıyor. "Ben iyiyim. Uzun bir gün oldu."

Parmaklarıyla oynamasından kafasının içinde olduğu anlaşılıyor ve onu bundan kurtarmanın mükemmel bir yolunu bulabilirim.

Uzanıp kollarımı beline doluyorum, ikimizi de yavaşça duvara doğru geri çekebilmek için bizi .

"Ne yapıyorsun?" Bana bakarken göğsü kabarıyor ve dudakları öpmem için yalvarıyor.

"Gerginliği azaltmanın yolları var... Bu evlilik göstermelik olabilir, ama bu biraz eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmez, *karıcığım*."

ZARA

EŞİM.

Bir kelimenin bana bu kadar farklı duygular hissettirebileceğini hiç bilmezdim. Bunu gerçekten yaptık. Düğümü attık ve inandırıcı görünmesini sağladık.

Bir yanım düğünü gerçekleştirmeye cesaret edemeyeceğime inanıyordu ama Dimitri'yi koridorun sonunda gördüğüm an doğru seçimi yaptığımı anladım.

Olmak üzere olanlar için aynı şeyi söyleyemeyeceğim.

Dimitri bana karım demenin beni yatağa atmak için yeterli olduğunu düşünebilir ve haklı da olabilir ama birlikte yatağa atlamak yapmamız gereken son şey.

Eğer birlikte uyuyarak bunu mahvedersek, ne yaparım bilmiyorum. Yedek planım yok. Olsa olsa *Dimitri* benim yedek planımdı, yani bu işleri ciddi şekilde zorlaştırır.

Bu sadece platonik bir anlaşma olacaktı, daha fazlası değil.

Konuşmaya, ona bunun iyi bir fikir olmadığını söylemeye fırsat bulamadan Dimitri'nin dudakları dudaklarıma çarpıyor ve vücudu beni duvara doğru itiyor.

Dilini ağızıma sokmaya zorlarken parmakları belime giriyor ve onun bana bastırıldığı hissiyle inlemekten kendimi alamıyorum.

Vücudum kendiliğinden tepki veriyor.

Karnımın alt kısmında sıcaklık birikmeye başlıyor ve bu his karşısında donup kalıyorum. İyi bir nedenden ötürü kendime deneyimletmeyi reddettiğim bir his.

Güvende değilsin.

Gözlerimi kapatıyor, rahatsız edici düşünceyi görmezden gelmeye çalışıyorum. Bu o değil. Bu Giovanni değil.

Dimitri'nin eli belimi sıyırıp elbisemin içinden göğsümü avuçlamak için hareket ediyor ve dudaklarımdan dökülen nefesi tutamıyorum.

Dokunuşuna boyun eğiyorum ve o da göğsümü daha sert yoğurarak karşılık veriyor. "Zara," diye hırlıyor dudaklarıma karşı.

Sesi beni şimdiki zamana geri döndürmeye yardımcı oluyor.

Gömleğinin yumuşak kumaşına yapışıp onu kendime doğru çekiyorum.

Kıkırdıyor, boynuma sokulurken nefesi kulağımı gıdıklıyor, diğer eli yüzümü avuçlamak için hareket ediyor ve nasırlı parmaklarının tenimi nazıkçe okşadığını hissederek iç çekiyorum.

Dimitri'ye olan ilgimi görmezden gelemem.

Adam smokin giymeyi çok iyi biliyor ve bu da onun heybetli yapısı ve şeytani yakışıklılığıyla birleşince kendimi ona teslim etmek istiyorum. Ondan yayılan güç sarhoş edici ve keşke sadece teslim olabilsem ve kontrolü ele almasına izin verebilsem, bana mümkün olduğunu hiç düşünmediğim türden bir zevk göstermesine izin verebilsem.

Ve bu düşünce beni çok korkutuyor.

Bunu yapmamalıyız.

Güvende değilsin.

Dimitri parmaklarını saçlarıma batırıp telleri çekiştirerek başımın geriye düşmesini ve boynumu keşfetmesini sağlayınca donup kalıyorum.

Bedenim teslim olmam için çılglık atıyor. Karnımın alt kısmındaki sıcaklık, Dimitri içime gömülene kadar tatmin olmayacak olan uyluklarımın arasında donuk bir ağrıya dönüştü.

Ama aklım tam tersini söylüyor.

Bir erkek bana son kez elini sürdüğünde, onarılamayacak kadar kırılmıştım.

Bozuk olanı düzeltmek uzun zamanımı aldı ve unutmaktan başka bir şey istemiyorum. Beynime kazınan anıları iyi bir şeyle değiştirmek. *Onun* bana dokunan son erkek olmaması için. Artık üzerimde bu güce sahip olmasını istemiyorum ama korktuğumu da inkâr edemem. Dimitri'den değil ama birinin bana tekrar bu kadar yakın olması düşüncesinden.

Daha önce çok yanılmıştım ve bu hatayı bir daha asla yapmak istemiyorum.

Dimitri'nin bana doğru bastırıldığı, güçlü kollarının belime dolandığı ve beni kendisine doğru tuttuğu hissine odaklanarak dudaklarımı ayırıyorum ve dilimin ağzına kaymasına izin veriyorum.

Dimitri'nin cevap veren iniltisi kendime olan güvenimi

artırıyor. Burada kontrol bende olabilir.

O, o değil.

"Seni istiyorum," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

Gözlerimi açıp Dimitri'ye bakıyorum ve karanlık gözlerinden yansıyan şehvet karşısında dizlerimin bağı çözülüyor.

"Çok şükür."

Elbisemin yan tarafındaki fermuara uzanıyor ve aşağı çekmeye başlıyor.

Nefesimi tutuyorum, elbisem yere düşüp beni iç çamaşırdan başka bir şeyle bırakmadığında bedenim donup kalıyor.

"Zara," diye homurdanıyor, gözleri beyaz dantel iç çamaşırına takılıyor.
"Bunca zamandır bunu mu giyyordun?"

Omuz silkiyorum, kirpiklerimin altından Dimitri'ye bakarken dişlerimi alt
dudağıma gömüyorum.

"Beğendin mi?" "Bu..."

Dimitri'nin boğazının izlerken gülümsememe engel
olamıyorum. "Kahretsin, inanılmaz görünüyorsun."

"Altında ne olduğunu görmelisin." Straplez sütyenimi açmak için arkama
uzandım.

Yere düşmesine izin veriyorum ve Dimitri'nin gözleri şişmiş göğüslerimi ve
sivrilmiş meme uçlarımı incelerken ihtiyaçla parlıyor. Dili alt dudağını
ıslatmak için dışarı fırlıyor ve bir an için dilinin göğüslerimi, iç kalçalarımı,
amımı keşfetmesinin nasıl bir his olduğunu hayal ediyorum...

"Dimitri." Kalçalarımı birbirine sürtüyorum.

"Buraya gel." Bir kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekiyor.

Gömleği meme uçlarımı sıyırdığında inliyorum, ama boştaki eliyle uzanıp
beni yerden kaldırdığında bu kısa sürede bir şaşkınlık çılgınlığına dönüşüyor.

Bizi döndürüp beni yatağa taşıırken bacaklarımı beline doluyorum ve beni
mavi yorganın üzerine atıyor.

"Sanırım o güzel dantel külotların altındakiler hoşuma gidecek." Gömleğinin
düğmelerine uzanıyor.

Kendimi dirseklerimin üzerine itiyorum ve Dimitri'nin gömleğini çıkarışını
nefesimi tutarak izliyorum. Kaslı karnının görüntüsü ağzımı sulandırıyor.

Gözlerim bronzlaşmış göğsünde geziniyor, pantolonunun bel bandında
kaybolan saç izini takip ediyor ve fermuarını zorlayan çok belirgin
ereksiyonunu bir nefes alıyorum.

"Gördüklerini beğendin mi?" Kıkırdıyor.

Pantolonunun düğmelerini açmaya başladığında yanaklarım ısınıyor.

Parmaklarını kemerin içine sokup yavaşça kaslı kalçalarından aşağı iterken kalçalarımın arasındaki artıyor.

Doğrulduğunda, kalkmış sikini görünce boğuk bir ses çıkarıyorum.

Onun kalın uzunluğunu, zaten onun uyarılmasıyla kayganlaşan ucunu alırken amım anında sıkılıyor.

Beni çok iyi dolduracak.

"Başka bir şey yapmadan önce, seni tatmak istiyorum, Zara." Elini aletinin etrafına sarıp sertçe pompalarken gözleri vücudumda geziniyor.

Elini ucun üzerinde gezdirirken çenesi bükülüyor ve homurdanıyor.

Kendini okşamasını izlerken zonklayan ağrıyı dindirmek için kalçalarımın arasına uzanmamak için parmaklarımı yorgana gömüyorum.

Bu kadar tahrik olmanın mümkün olduğunu bilmiyordum ama Dimitri Koslov ellerini üzerime atmazsa gerçekten ölecekmişim gibi hissettiriyor.

"Lütfen."

"Arkana yaslan ve bacaklarını benim için ayır, *sladkaya*." Boyunu bir kez daha pompalıyor.

Dediğini yapıyorum, kendimi yastıklara yaslıyorum ve kalçalarımı açıyorum.

Dimitri yatağa tırmanırken nefesim kesik kesik geliyor, güçlü kolları gövdemin iki yanında duruyor ve başını yavaşça eğip göbeğime yumuşak bir öpücük konduruyor.

Dili dışarı fırlayıp tenimi yalarken sırtım yataktan kalkıyor. "Dimitri," diye inliyorum.

"Çok muhtaçsın." Beni bir kez daha öpmeden önce kıkırdıyor, nefesi tenimi gıdıklıyor.

Çaresizliğim yüzünden yanaklarım kızardı.

Rahatlamaya ihtiyacım var ve Dimitri vücudumu keşfetmek için tatlı zamanını istiyor gibi görünüyor.

Yastıklara gömülmek için elimden geleni yapıyorum, o daha aşağıdan öpmeye başladığında gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, elleri beni sabit tutmak için belime doğru hareket ediyor.

Sonunda dantelin arasından klitorisime bir öpücük kondurduğunda, sıcak ağzının hassas etime değdiğini hissederek bir nefes veriyorum. Eğer külotumun içinde bu kadar iyi hissettiriyorsa, dilini üzerime sürdüğünde dayanamayacağım ve o da bunu biliyor.

Sırılsıklam olmuş göbeğime öpücükler kondurmaya devam ederken ona karşı kıvranıyorum, beni çok ıslak ve onun için hazır bulduğunda inliyorum.

"Sanırım bu külotları çıkarmanın zamanı geldi," diye mırıldanıyor

Dimitri. "Evet." Dişlerini klitorisimin üzerinde gezdirirken kalçalarım titriyor.

Kendini dizlerinin üzerine iterek külotumun bel bandına sokuyor ve yavaşça kıkımın üzerinden aşağı çekmeye başlıyor.

Kalçalarımı kaldırıyorum, kalbim göğsümde gümbürdüyor, o da kumaşı kalçalarımın üzerinden aşağı ve ayak bileklerimin üzerinden çekiyor.

Örtüyü bir kenara atarak beni ayak bileklerimden tutuyor ve yavaşça ayırarak çok çıplak, çok parlak amımı ortaya çıkarıyor.

"Şu haline bak," diye homurdanıyor, nasırlı elleri beni içine alırken kalçalarımın üzerinde geziniyor. "Çok ıslak ve benim için hazırsın."

"Dimitri." Gözlerim onun sikine kayıyor.

"Henüz değil." Kollarını kalçalarımın arkasına doluyor ve başını kalçalarımın arasına indiriyor.

Dişlerimi alt dudığıma gömüp hayal kırıklığı bastırıyorum.

Ama dilinin klitorisimin üzerindeki ilk fiskeinde, vücudumda dolaşan ilk zevk dalgasında, kısa sürede alay etmesini affediyorum çünkü birikim her saniyeye değeri.

Dilini göbeğimde gezdirirken, altımda bir ıslaklık birikiyor ve ben zevkle haykırıyorum.

Dimitri bana karşı inliyor ve bu ses kanımı ısıtıyor. Onun da benim kadar tahrik olduğunu bilmek nabzımın hızlanmasına neden oluyor, onun için boşaldığımda beni ne kadar sert alacağını hayal ediyorum.

Ucunu şişmiş klitorisimin üzerine hafifçe vurmada önce yavaşça amımın uzunluğunu yalıyor.

İnliyorum, beni çok lezzetli bir şekilde yavaşça yalamaya devam ederken göğüslerimi avuçlamak için uzanıyorum.

Beni keşfetmek için zaman ayırmasını seviyorum ve bu sadece zevki daha da yoğunlaştırıyor.

Dimitri dilini klitorisimin üzerinde bir kez daha gezdirirken meme uçlarımı başparmağımla işaret parmağımın arasına alıp sertçe çimdikliyorum.

"Evet!" Nefes nefese kaldım, klitorisimi çalıştırmaya devam ederken

kalçalarım titriyor. "Mmm... Tadın çok tatlı, *sladkaya*."

Dimitri klitorisimi daha sert emmeye başlarken ellerini kalçalarımda aşağı yukarı gezdirirken gözlerim doluyor.

Göğüslerim ağırlaşıyor ve ağrıyor ve vücudum serbest kalmak için çaresiz ama orgazmın oluşmaya başladığını hissettiğim anda geri çekiliyor.

"Lütfen." Amımı yüzüne doğru sürtmeye çalışıyorum ama elleri kalçalarımı buluyor ve o uzun, koyu kirpiklerinin altından bana bakarken beni yerimde tutuyor.

"Henüz değil."

Kalçalarımın arasından bana baktığını görünce neredeyse çözülüyordum.

Dilini göbeğimin içine sokup yavaşça içime pompalamaya başlarken gözlerini benimkilere kilitliyor.

Haykırıyorum, beni diliyle sikerken ellerim saçlarına gidiyor, beni o kadar iyi çalıştırıyor ki orgazmım bir kez daha artarken bacaklarım titremeye başlıyor.

Çok yaklaştım.

"Oh Tanrım." Parmak uçlarımı ipeksi saç tellerine batırarak onu daha da yakınıma çekiyorum.

"İşte bu, Zara, benim için gel, *sladkaya*." Dimitri klitorisimi dudaklarının arasına alıp *sertçe* emmeden önce dilini merkezimde gezdiriyor.

Dokunuşu beni uçurumun kenarına gönderirken haykırıyorum. O kadar sert boşalıyorum ki tüm vücudum titriyor ve amım çok lezzetli bir şekilde titreşirken dudaklarımdan dökülen inlemeleri durduramıyorum.

Dimitri'ye yapışıyorum, zevk dalgaları bana çarptıkça onu yerinde tutuyorum ve orgazmımı sürerken klitorisimi yavaşça yalamaya devam ediyor.

Nefes nefese kalmış, titreyen bir karmaşadan başka bir şey olmadığımda, sırtımı yastıklara yaslıyorum. tutmaya çalışıyorum ama kalbim göğsümde çarpıyor ve vücudum ince bir ter tabakasıyla kaplanıyor.

"Aferin, *sladkaya*." Dimitri dizlerinin üzerine kalkmadan önce şişmiş klitorisime yumuşak bir öpücük konduruyor.

Amım o kadar ıslak ve hassas ki Dimitri'nin kalın aletini içime sokacağı düşüncesi beni inletiyor.

Dimitri sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi güçlü bedenini benimkinin üzerinde gezdiriyor ve kollarını başımın iki yanına dayıyor.

"Yavaş gideceğiz. Seni incitmek istemiyorum, Zara."

Uzun bir nefes verip başımı sallıyorum, ellerimi geniş göğsünün üzerinde gezdirirken kalçalarımı daha geniş açıyorum.

Buna

ihtiyacım

var. Ona

ihtiyacım

var.

"Becer beni, Dimitri."

ZARA

DIMITRİ'NİN AĞZI BENİMKİNE ÇARPIYOR VE KENDİMİ TADARKEN İNLIYORUM. dilinde. Hâlâ üzerimde geziniyor ama onu yakınımda hissetmeye ihtiyacım var. Vücudunun sıcaklığını hissetmek, bir daha asla geçemeyeceğimi düşündüğüm bir çizgiyi geçerken kollarının beni sarmasının güvenliğini hissetmek.

Bir an için geri çekiliyor, koyu renk gözleri yüzümü arıyor.

"Emin misin?"

"Evet."

Dimitri kalçalarını hareket ettirip sikinin ucunu girişime doğru hafifçe iterken dudaklarında vahşi bir gülümseme beliriyor.

"Benim için çok hazırsın," diye homurdanıyor, vücutlarımızın birleşmek üzere olduğu yere bakıyor.

Kendini yavaşça içime iterken dudağımı ısırıyorum, amım onun kalınlığı etrafında gerilirken hafifçe irkiliyorum.

"Bu iyi mi?" diye mırıldanıyor bir santim daha batarken. Başımı sallıyorum ama o bunu yutmuyor.

"Zara, kelimeleri yüksek sesle söylemeni istiyorum, aksi takdirde daha ileri gitmeyeceğim."

" yok, ben iyiyim. Sadece... Sen çok *büyük*sün."

"Biliyorum, *sladkaya*. Ağırdan alabiliriz." Çeneme bir öpücük kondurmak için eğildi. "Çok fazla gelirse bana haber ver."

"Lütfen, Dimitri." Ellerimi yüzüne götürüyorum. "Sana ihtiyacım var."

Dudaklarıma en yumuşak öpücüğü kondurmak için başını eğiyor ve bedenim onun dokunuşuyla gevşemeye başlıyor.

"Ben buradayım." Yavaşça sikini içime sonuna kadar sokuyor.

Beni gererken hafif bir acı duyuyorum, ama sonra içimde yavaşça hareket etmeye başladığında en tatlı zevke dönüşüyor.

"Beni çok iyi karşılıyorsun, *sladkaya*." Yavaşça çekiliyor ve tekrar içime giriyor.

Tatlı sözleri kulaklarımda çınlarken gözyaşlarına boğulmamak için gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

Dimitri'nin gerçekten ne kadar kırıldığını bilmesini ve geçmiş anıları tetiklediğim için kendimi suçlu hissetmesini istemiyorum.

Kendime onları geçmişte bırakacağıma ve yeni anılar yaratmaya odaklanacağıma söz verdim, bu yüzden her itişte kendime Dimitri olduğunu hatırlatıyorum. Bana zevkten başka bir şey hissettirmeyen kişinin Dimitri olduğunu. Sadece bedenimi değil, *beni* de önemseydiğini.

Parmaklarımı sırtının sert kaslarına gömüyorum, o yavaşça içime girerken yüzümü boynuna gömüyorum.

Hiç bu kadar dolu hissetmemiştim ve o , boşluğun içinde inliyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. *Ona* ihtiyacım var.

"Zara," inliyor tekrar içime gömülürken.

Dudaklarından dökülen isminin sesi, bacaklarımı beline dolayarak onu daha da yakınımaya çekmeme neden oluyor.

"Çok iyi hissediyorum," diye inliyorum topuklarımı sırtına gömerken.

"Daha fazla mı istiyorsun?"

"Evet," diye nefes alıyorum ama Dimitri çekilip içime öyle sert giriyor ki yıldızları görebiliyorum.

"Siktir," diye inliyor.

Başını eğiyor ve sağ meme ucumu ağzına alıyor, içime girmeye devam ederken sertçe emiyor, siki amımın hassas iç duvarlarına .

Dimitri kalçalarını daha sert, daha hızlı pompalarken, diliyle meme ucumu çalıştırmaya devam ederken zar zor düzgün düşünebiliyorum.

Vücudum zevkle yanıyor ve orgazmımın bir kez daha oluşmaya başladığını hissedebildiğim için gözlerim yaşlarla doluyor.

"Yaklaştım." Her hamlesine uymak için kalçalarımı sıkıyorum.

"Tanrım, Zara, sikimin etrafında kenetlendiğini hissedebiliyorum." Yüzünü göğüslerimin arasına gömüyor.

"*Dimitri.*"

"Siktir, boşalacağım." Dimitri başını kaldırıp bana baktı.

Uyarılmışlıktan ağırlaşmış gözlerini görmek beni neredeyse uçuruma sürüklüyor. Dimitri Koslov çözülmek üzere ve ben sabırsızlanıyorum.

"Tanrım," diye inliyorum, meme uçlarım göğsüne degecek şekilde sırtımı kamburlaştırıyorum.

" böyle, *sladkaya*, benimle gel."

"*Evet!*" Haykırıyorum, hızını artırırken gözlerim dönüyor, bana o kadar sert çarpıyor ki orgazmım beni hiçbir yerden vurmuyor.

Dimitri'ye yapışıyorum, amım onun sikinin etrafında nabız gibi atmaya başlıyor ve onu da benimle birlikte uçuruma yuvarlıyor.

"Zara," diye boğuluyor, aleti içime boşalırken vücudu titriyor.

İkimiz de tamamen tükenene kadar uzunluğunu içime yavaşça pompalamaya devam ederken kalçalarım belinin etrafında kenetleniyor.

Yastıklara yaslanıyorum ve Dimitri üzerime yığılıyor, ikimiz de nefesimizi toplamaya çalışırken beni usulca öpüyor.

"Kahretsin, bu harikaydı." Alnını benimkine yaslıyor.

Yanakları kızarmış ve koyu renk saç telleri alnına yapışmış.

Onları fırçalamak için ve dokunuşuma doğru eğiliyor, nefes alışını sakinleştirmeye çalışırken gözleri dalgalanıyor.

Yüksekten aşağı inerken zar zor düzgün düşünebiliyorum.

"Gerçekten öyleydi..." İç çekiyorum, çenesine yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Bacaklarımı belinden ayırmak için hiçbir harekette bulunmuyorum, içimi doldurmasının verdiği hissin tadını fazlasıyla çıkarıyorum.

"Senin içinde gömülü kalmak istiyorum," diye mırıldanıyor Dimitri dudaklarıma karşı. "Ama her ne kadar ikinci raundu yapmak istesem de, uyumamız da gerekiyor." Alt dudağımı dişlerinin arasına almadan önce kıkırdıyor.

"Tamam..."

"Surat asma." Gülüyor. "Uzun bir gün oldu ve biraz uyumaya ihtiyacın var, *sladkaya*."

Gözlerimi deviriyorum ama başımı sallıyorum. Çok uzun bir gün oldu ve yarın onun çatı katına taşınacağım için daha da uzun olacak.

"Sabah bana teşekkür edeceksin." Dudaklarıma son bir öpücük konduruyor.

Vücudunu üzerimden kaldırıp yuvarlanmadan önce sikini yavaşça serbest bırakırken yumuşak bir nefes alıyorum.

Anında bana karşı olan sıcaklığını özlüyorum, ama sonra kolları altımdan kayıyor ve beni sert göğsüne doğru geri çekiyor.

"Tatlı rüyalar, Zara," diye fısıldıyor karanlığın içine, sıcak elleri karnımın üzerinde dinlenmek için hareket ederken.

Gözlerim birden ağırlaşarak kapanıyor. Dimitri'nin en azından bu gece için, bana yakın durduğu sürece kâbuslarımı uzak tutmayı başarmış olması için sessizce dua ediyorum.

Kollarına sokuluyorum, nefes alış verişinin sesine odaklanmaya çalışırken onun misk kokusunu içime çekiyorum.

Ama bundan daha iyisini bilmeliydim.

Çünkü sessizlikte her şey su gibi geri gelir.

Nerede olayım, gece gelip de gözlerimi kapattığım an, Orada rüyalarım giriyor.

Derim ter içinde kalıyor ve kalp atışlarım hızlanırken nefesim kesiliyor.

Dimitri'nin kollarından sıyrılıp uzanıyorum, bir elimi kalbime, diğerini karnıma koyarak kendimi dengelemeye çalışıyorum.

Ben güvendeyim.

Gözlerimin önünde anılar canlanıyor ve nefesim kesiliyor.

Ben güvendeyim.

Dimitri'yi uyandırmamak için nefesimi sakinleştirmeye çalışarak mantrayı kafamın içinde defalarca tekrarlıyorum. İhtiyacım olan son şey onun uyanması ve beni bir sarmalın başında yakalaması.

Yaşadığım travmanın gerçekliğini ona yüklememe, ne kadar zarar gördüğümü göstermeme gerek yok.

Bu yüzden, sonunda o kadar yorulacağımı ve rüyasız bir uykuya dalacağımı umarak sessizce mantramı söylemeye devam ediyorum.

Ama uyku hiç gelmez.

Ne kadar süre uyanık kalıp tavana baktığımı bilmiyorum.

Dimitri'nin nefesinin sesinin uykuyla birlikte ağırlaşması uzun sürmüyor ama yanımda olduğunu bilmek beni biraz olsun rahatlatıyor.

Aksine, düşüncelerimi daha da sarmal hale getiriyor.

Bunun olacağını biliyordum. Seks yapmanın anıları tetikleyeceğini biliyordum ama yine de yaptım.

Sonunda tanıdığım ve güvendiğim biriyle yakınlaşmanın yardımcı olacağını ummuştum, ancak karanlık düşüncelerimi çekiştirmeye başladığında ne kadar yanıldığımı anladım.

Beni bir erkekle her türlü yakınlaşmadan korkar hale getiren bir duruma kapıldığım için gençliğime lanet ediyorum. Belki de bu kadar güvenmeseydim, bu kadar *saf olmasaydım*, kendimi bu karmaşanın içine sokmazdım.

Hayat bir anda değişebilir, ama daha iyisi için değil.

O gün içimde bir şeyler kırıldı ve kendimi tekrar bir araya getirmeyi başardığımı düşündüm. Eskiden olduğum kişiye yakın birine benzeyene kadar geride kalan yaraları sarmak için. Ama düşündüğüm kadar güçlü olmadığım ortaya çıktı.

Bu yaralar cildimin her santimini kaplayan yara izlerine dönüştü ve beni tanınmaz hale getirdi.

Tavana bakarken ellerim boğazıma yapışıyor. Nefes

alamıyorum.

Güvende değilim.

Nefes almak için ağzımı açtığımda ciğerlerim yanıyor ama faydası yok.

Hava yok.

Ben öleceğim-

Yorganı arkaya atıp yataktan çıkıyorum ve midemi tuvalete boşaltmak için aceleyle banyoya gidiyorum.

Karnım gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, soğuk fayansların üzerine diz çöktüğümde çıplak bedenim titriyor.

Titreyen elimi kalbime bastırırken yüksek sesle "Güvendesin," diye fısıldıyorum. "Vücudun sadece anıya tepki veriyor. Güvendesin. Güvendesin. Güvendesin."

Bana vücudumun tepkisini yüksek sesle rasyonalize etmem ve kendimi şimdiki zamana geri döndürmeye çalışmam öğretildi. Kendime bunun bir korku tepkisi olduğunu, başka bir şey olmadığını hatırlatmak için.

Ancak sarmal çok ileri gitmişse, hiçbir olumlu öz konuşma beni geri getirmeyecektir.

Anılar zihnimi doldurmaya devam ederken kalbim göğsümde çarpmaya devam ediyor. Midem çalkalanıyor, ama ortaya çıkaracak bir şey kalmadı, bu yüzden tuvaletin üzerinde kuru kusmak zorunda kaldım.

Buradan çıkmam gerek. Dimitri beni böyle göremez.

Ayağa kalkıp sendeleyerek lavaboya gidiyorum ve yatak odasına geri dönmeden önce yüzüme biraz soğuk su sıçratmak için musluğu açıyorum.

Yatağa bakıp Dimitri'nin uyuyan bedenini görünce nefes veriyorum. İhtiyacım olan son şey kusarken beni duymuş olması.

Onu bu şekilde bırakmaktan nefret ediyorum ama başka seçeneğim yok.

Gece çantamı kaptığım gibi hızlıca bir çift tayt ve tişört giyip ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine sokuyorum.

Etrafıma bir göz atıyorum ve yerde bir yığın halinde duran gelinliğimin koyu renkli hatlarını fark edince irkiliyorum.

Dimitri'yle geçirdiğim dün gece ateşli bir rüya gibiydi ve sonunda uyanmak zorunda kaldım.

Aceleyle masaya gittim ve Dimitri'ye otel kırtasiyesine bir not karaladım.

Bir açıklama yapmadan tek başına uyanmayı hak etmiyor, ama onunla yüzleşmeden önce, beni tekrar dibe çekmeye başlayan sarmaldan kendimi kurtarmam gerekiyor.

Bunu yapabilmemin tek yolu yalnız başıma ve evimin güvenliğinde, hava aydınlanmaya başlayana kadar karanlıkta oturabilmek.

Beni bu şekilde görmesine gerek yok. O daha iyisini hak ediyor. Kırılmamış birini hak ediyor. Bu yüzden, yarın akşam kendimi toparladıktan sonra onunla çatı katında buluşacağımı söyledim.

Çantamı omzuma atıp arkama bile bakmadan kapıdan çıkıyorum.

DIMITRI

ZARA'YI GÖĞSÜME DOĞRU ÇEKMEYE HAZIR BİR ŞEKİLDE YATAĞA UZANIYORUM. ve zaten sert olan sikimi onun dolgun kıkına bastırıyorum, ama boş buluyorum. Gözlerimi açtığımda yatağın onun tarafında buruşmuş ve boş olduğunu görüyorum.

"Zara?" Kendimi oturur pozisyona itiyorum.

Oda boştu, bu yüzden düş aldığını varsayıyorum.

Hemen yorganı üzerimden atıp onu aramaya koyuluyorum.

Dün gecenin tek seferlik olması gerekiyordu, Zara'yı aklımdan çıkarmanın bir yoluydu, ama belki bunu duşta bir sabah seansına uzatabiliriz çünkü çıplak vücudunun ıslak damladığını düşünmek onu alma ihtiyacıyla inlememe neden oluyor.

Zara'yla seksin inanılmaz olacağını biliyordum ama *bu kadar* inanılmaz olacağını bilmiyordum. Hayatımda hiç bu kadar sert boşaldığımı sanmıyorum ve onun çözülürken çıkardığı tatlı sesler sonsuza dek aklıma kazınacak.

Bu gerçekten de bir düzenleme olacak.

"Zara?" Banyonun kapısını iterek açarken seslendim. Suyun akmasını, aynanın buğulanmasını ve onun çıplak bedenini sabunlanmış ve benim için hazır bulmayı bekliyordum. Ama aynı zamanda boştu.

Gitmiş.

Zihnim en kötü senaryoyu düşünürken kalbim küt küt atıyor. Gilanto'nun başına gelenler. Biz uyurken biri içeri girmiş ve onu altımdan çekip almış.

Onu korumam gerekiyordu. Onu koruyacağıma *söz verdim* ve karı koca olduğumuz ilk gece bu sözümü *tutmadım*.

Tökezleyerek yatak odasına geri dönüyorum, gözlerim herhangi bir boğuşma belirtisi için etrafı tarıyor. Bir şey olsaydı duyardım herhalde? Bu hiç mantıklı değil.

Ta ki gözlerim küçük yazı masasının üzerindeki otel kırtasiyesine takılana ve Zara'nın narin el yazısını fark edene kadar.

Dimitri,

*Bu şekilde **ayrıldığım** için üzgünüm
ama düşünmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım
vardı.*

*Lütfen endişelenmeyin. Şehirdeki
dairemdeyim.*

Yarın akşam seninle çatı katında buluşuruz.

Zara

DÜŞÜNME ZAMANI MI?

Notu birkaç kez daha okuduktan sonra kâğıttan çıkarıp bir top haline getirdim.

Düşünecek ne var ki? Dün gece yaptığımız tek seferlik bir şeydi, sadece içimizden atmak içindi, başka bir şey için değil.

Eğer Zara birdenbire sırf evli olduğumuz için benimle düzenli olarak yatmasını beklediğimden endişelenmeye başladıysa, o zaman yanlış bir fikre kapılmış demektir.

Endişelendiyse neden bana bir şey söylemedi?

Bazı şeyleri konuşabileceğimiz türden bir ilişkimiz olduğunu sanıyordum ama belli ki yanılmışım.

Gecenin bir yarısı ortadan kaybolma ihtiyacı hissetmesinin canımı yaktığını inkâr edemem ama artık bu konuda yapabileceğim bir şey yok.

Eğer birlikte yattığımıza pişman olursa, bir daha asla olmamasını sağlamalıyız.

"Siktir!" Berbat haldeki notu yere attım.

Bu evliliğin dağılması riskini göze alamam, o yüzden Zara bunu ve tamamen platonik tutmak istiyorsa, öyle olsun.

BEN BALAYI SÜİTİNDE TAKILMAM. ZARA'YI BULDUKTAN SONRA

Not: Hızlıca düğün smokinimi giydim ve Yukarı Doğu Yakası'ndaki çatı katıma doğru yola çıktım.

Ailemin şehirdeki ana konutundan sadece birkaç blok ötede ve Zara bu akşam taşınacak.

Kardeşlerimden biraz uzakta olmayı tercih edeceğini düşündüm. Ayrıca, ev diyebileceğimiz bir yerimiz olursa gerçek bir evliliğimiz olacağı yanılsamasına kapılır.

Yeraltı garajına park ediyorum ve özel asansörle çatı katına çıkıyorum. Kapılar açılıyor ve rahat bir nefes alıyorum.

Aile mülklerimizde vakit geçirmeyi ne kadar çok sevsem de, kendi evimde olmanın beni tamamen gevşeten ve en azından bir süreliğine Koslov olmaktan uzaklaştıran bir yanı var.

Benim zevkime göre dekore edilmiş, modern ve sade, çoğunlukla siyah ve beyaz detaylar ile birkaç lacivert vurgu. Tabandan tavana pencereler

duvarların çoğunu kaplıyor ve nereye gidersem gideyim bana New York silüetinin mükemmel manzarasını sunuyor. Oturma ve yemek alanlarını birleştirmek için birinci katı açtım, gerçi hiç misafir ağırlamıyorum. On kişilik cam masa ve lacivert süet sandalyeler tamamen göstermelik, ancak Zara'nın buraya taşındıktan sonra bir ya da iki yemeği paylaşabileceğimizden şüpheleniyorum.

Zara için bir oda hazırlandı ve eşyalarının çoğu geçen hafta buraya getirildi.

Geniş yaşam alanına şöyle bir bakıyorum, eve geldiğimde Zara'nın krem rengi kanepede uzandığını ya da mutfakta çırpındığını hayal ediyorum. Zihnimde canlanmaya başladığında dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve bu arkadaşlığın hoşuma gideceğini inkar edemiyorum.

Daha önce hiçbir kadını evime geri getirmemiştim, sadece mahremiyet nedenleriyle değil, aynı zamanda her zaman mesafeli olmamı sağlıyordu. Tıpkı Zara'nın yaptığı gibi, gecenin bir yarısı evi terk eden hep ben olurum.

Yanımda onu görerek uyanmayı ne kadar çok istediğimi fark ettiğimde midem bulanıyor.

O gelmeden önce zaman geçirmem gerekiyor, bu yüzden ikinci kata çıkıp soğuk bir duş alıyorum, Zara'yı duşta çıplak hayal ettikten sonra vücudum hala gerginlikle dolu. Onu daha sonra gördüğümde, sistemimden çıkarmış olacağım ve vücudunun görüntüsünün horozumun harekete geçmesine neden olmayacağı umuduyla hızlıca bir tane pompaladım.

Yeni bir beyaz gömlek ve siyah pantolon giyerek koridordan geçip e-postalar ve telefonlarla vakit geçirdiğim ofisime gidiyorum.

Kısa süre sonra çalışmak için birkaç saat kaybediyorum ve nihayet telefonum Feliks'ten Zara'nın burada olduğunu bildiren bir bildirimle çaldığında ayağa kalkıyorum.

Ana kata indiğimde asansör açılıyor ve Zara dışarı çıkıyor.

Omuzlarına dökülmüş saçlarıyla dünkü gibi nefes kesici görünüyor. Pürüzsüz tenini ve lezzetli kıvrımlarını ortaya çıkaran soluk mavi bir güneş elbisesi giyiyor.

Artık altında ne olduğunu bildiğim için, vücutundaki dayanıksız kumaşı yırtıp onu burada, halının üzerinde götürmeyi hayal etmemekte zorlanıyorum.

"Felixs doğruca yukarı gelebileceğimi söyledi, umarım sorun olmaz?" Küçük el çantasını asansörden çıkarırken etrafına göz gezdiriyor.

"Elbette." Henüz gözlerimin içine bakmadığını fark etmedim değil. Bundan cesaretimi kırmamaya çalışıyorum.

Çok bunalmış hissettiğine şüphe yok, bu yüzden ona doğru yürürken yüzüme rahat bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Bir şoförün gelip beni kendimi çok önemli hissettirdi." Kıkırdıyor. "Sen çok önemlisin."

Elini sürtmemeye dikkat ederek çantasına uzandığımda yüzü kızarıyor. "Bir tur ister misiniz?"

Zara başını sallıyor ve karılığında bana küçük bir gülümseme sunuyor.

Üst katın doğu tarafında yer alan iki misafir odasını göstereceğim bir üst kata çıkmadan önce onu ana yaşam alanından geçirirken çoğunlukla sessiz.

"Odanızı görmek ister misiniz?" Umarım kendi özel alanını görmek onu biraz rahatlatır.

"Kendi odam mı olacak?" Arkamdan geliyor.

Bizi koridor boyunca geri götürüyorum, merdivenleri geçip batı tarafına geçiyoruz.

"Tabii ki." Benimkinin tam karılısında bulunan yatak odasının kapısının önünde duruyorum. "Sadece kendine ait bir yerin olmasının önemli olduğunu düşündüm, yine de görünüş açısından eşyalarının çoğunu benim odama koydum. Ama bilmeni isterim ki bunun bir anlaşmadan başka bir şey olması için hiçbir baskı yok. Dün gece eğlenceliydi ama gidiş şeklinden bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüğünü tahmin ediyorum."

Uzaklara bakarken yüzünü buruşturuyor ve ben de uzanıp ona dokunmak, gittiği için onu suçlamadığımı göstermek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum.

"Bence her şeyi gizli tutmak en iyisi. İşleri karmaşıktırmak istemiyorum."

Başımı sallıyorum, yine de onu tekrar yatağında görme düşüncesinin kanımı doğrudan sikime akıttığını inkar edemem.

"O zaman anlaştık." Kapının koluna uzanıp iterek açıyorum.

Zara'nın içeri girmesine izin vermek için kenara çekiliyorum ve dudaklarından çıkan küçük soluk beni gururla sırtmaya itiyor.

Hoşuna gideceğini biliyordum.

Odası kuzeye baktığı için duvarların çoğu pencerelidir ve ona mükemmel bir şehir manzarası sunar.

Oldukça sade tuttum, büyük kral yatak odanın çoğunu kaplıyordu. Dairenin geri kalanında takılabileceğini düşündüm, bu yüzden sadece bir okuma koltuğu ve köşeye küçük bir masa koydum.

"Şu kapının ardında bir gömme dolap var, ayrıca kendi banyonuza da açılıyor."

Zara odanın ortasında durup kocaman yatağa bakıyor, gözleri krem rengi yorgan ve yastıkların üzerinde geziniyor. Gözleri yukarı kayıyor ve duvarın büyük bölümünü kaplayan devasa sanat eserini görünce gözlerini kırıştırıyor.

"Bu sanat eseri muhtemelen benim bir yılda kazandığımdan daha pahalı."

"Odadan memnun değilseniz, burayı istediğiniz gibi dekore etmeniz için size seve seve ödenek verebilirim."

Sanat seçimim onu rahatsız mı etti?

"Hayır, demek istediğim bu değil." Dehşete düşmüş görünüyor. "Paraya ihtiyacım yok, Dimitri. Böyle anlaşılmamıştık."

"Ben de diyorum ki, anlaşılmayı boş ver, ne istersen alabilirsin. Burada olduğun sürece mutlu olmanı istiyorum."

Zara gözlerini kırıştırıyor ama başını sallıyor, odaya dönerken yanakları kızarıyor.

"Bu mükemmel." İç çekiyor. "Teşekkür ."

"Bir şey değil. Şimdi, binaya girmek için kendi anahtarınız olacak ve ben de parmak izlerinizi sisteme ekleyeceğim."

"Dışarı çıkmama izin var mı?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Ben Alexei gibi değilim." Kıkırdıyorum. "Sen benim rehinem değilsin. Yine de buradaki güvenliğin son derece sıkı olduğunu ve tüm kameraların benim telefonuma bağlı olduğunu söyleyebilirim. Ayrıca binaya her girdiğinde ya da çıktığında bana haber verilecek."

"Hmm..." Alt dudağını ısırtıyor.

"Gilanto'yla yaşadığımız olaydan sonra, senin güvenliğin söz konusu olduğunda hiçbir risk alamam, Zara. Evliliğimiz göstermelik olabilir ama sana olan ilgim öyle değil."

Zara'nın boğazı bana bakarken sallanıyor, sözlerim aklına yerleştikçe gözleri yumuşuyor.

Bir daha asla böyle bir korku yaşamasını istemiyorum, bu yüzden ikimizin de içini rahatlatmak için ekstra kameralar ve parmak izi kilitleri taktırdım.

"Şimdi, sen kendini evinde hissederken, ben de ikimize birer içki getireyim mi?" İkimizin de biraz gevşemeye ihtiyacı olduğu açık ve bunu nasıl yapacağımı bilmemin tek yolu seks ya da alkol ve birincisi masada olmadığına göre...

"Elbette."

Yatak odasından çıkıyoruz ve ben kapıyı arkamızdan kapatırken Zara duraksıyor.

"Bu kapı nereye açılıyor?" Üst kattaki koridorun en ucundaki kapıyı işaret ediyor.

"Çatı terasına. Orada bir jakuzi ve şezlonglar var, istediğiniz kadar kullanmaktan çekinmeyin."

Zara'nın çenesi yere çarpıyor ve yüzündeki ifade karşısında kahkahamı yutuyorum. "Oh, kesinlikle jakuziyi kullanacağım."

Eve döndüğümde Zara'nın bikiniyle uzandığını hayal ettiğimde ağzım birden kuruyor.

Neyse ki telefonumun sesi iğrenç düşüncelerimi böldü.

"Affedersiniz." Elimi cebime atıp telefonumu çıkardım.

Alexei'den gelen tek bir mesaj var ve içeriğini tararken içimden küfrediyorum.

"Her şey yolunda mı?"

Yüz ifadem karşısında kaşlarını çatan Zara'ya bakıyorum.

"Gidip halletmem gereken bir şey var ama uzun sürmez. Burada tek başına iyi olacak mısın?"

"Ben iyi olacağım." Zara bana güven verici bir gülümseme sunuyor. "Acele etme. Yeni çatı katında biraz yalnız kalmayı dört gözle bekliyorum."

"Benim olan senindir." Kıkırdıyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Zara gözlerini deviriyor ve beni asansöre doğru yönlendiriyor, ihtiyacı olabilecek tek şeyin güzel ve uzun bir banyo olduğundan emin oluyor.

GÖRÜNÜŞE GÖRE ALEXEI'NİN MESAJINI ALAN SON KİŞİ BENDİM.

Asansörden çıkıp ailemin Yukarı Doğu Yakası'ndaki çatı katının oturma odasına girdiğimde, en küçük iki erkek kardeşimin kanepede uzandığını, Alexei'nin ise odada volta attığını görüyorum.

İçeri girdiğimi duyunca kafasını kaldırdı ve yüzünde soğuk bir öfke ifadesi belirdi.

Harika.

"Yeni evlendiğimin farkındasın, değil mi?" Doğruca içecek dolabına yönelirken Alexei'ye söylüyorum. "Teknik olarak balayındayım."

Danil başını sallar. "Nasıl gidiyor, *velet*?"

Omzumun üzerinden en küçük kardeşime bakıyorum ve ona sırtıtıyorum.

"Alexei bana varlığını hatırlatmaya karar verene kadar her şey harika gidiyordu." Kendime büyük bir votka doldururken alay ediyorum. "Eminim, bu her neyse, bensiz de halledebilirdin."

İçkimi alıp Mikhail ve Danil'in karşısındaki boş kanepeye geçiyorum, pelüş minderlere çöküyorum ve içkimden uzun bir yudum alıyorum, boğazımı yaktığı için titriyorum.

Alexei gözlerini devirir, kollarını göğsünde kavuşturur.

"Burada olmamızın sebebi bu *evlilik*. Massimo evliliğinizi duymuş ve kulüplerimizden birine karşı bir grev planlıyor. Görünüşe göre Lucia'yla evlenme planlarını mahvettiğin için çok kızgın."

"İkiniz de bana danışmadan beni şımarık bir prensesle nişanlamaya karar verdiğiniz için çok kızgınım. Nasıl tepki vereceğimi düşündü acaba?"

Mikhail inliyor. "Sanırım bu konuda endişelenmek için biraz geç kaldık."

Alexei kollarını havaya kaldırır. "Biz iki aile arasındaki savaşı yumuşatmaya çalışıyoruz, daha da kötüleştirmeye değil."

"O zaman bu iki salaktan birini prensesle evlendirin." Mikhail ve Danil'e başımı salladım. "Muhtemelen Danil'in biraz aksiyon almak için en iyi şansı bu." Sırtıtıyorum.

"Bir sürü kadın çekiyorum." Danil'in yanakları kızarır.

"Elbette çekersin, *çuvak*."

Danil kaşlarını çatıyor, bu da beni daha çok gülümsetiyor. Neredeyse yirmi altı yaşında olabilir ama benim gözümde hâlâ on üç yaşında garip bir çocuk.

Alexei içkisinden bir yudum alır. "Massimo'nun isteği çok açıktı. Koslov Bratva'nın en kıdemli üyesini istedi. Ben zaten evli olduğum için bu unvan sana düşüyor sevgili kardeşim."

"Ne kadar da uygun." Başımı sallıyorum.

"Artık bunların hiçbir önemi yok, onu misilleme yapmayı planlayacak kızdırdığınıza göre."

"Neden gidip Massimo ile konuşmuyorum? Onu Zara ile olan ilişkiyi sadece güvenlik nedeniyle gizli tuttuğuma ikna ederim. Ona sözümü tutmamak gibi bir niyetimin asla söyleyebilirim, özellikle de bu konuda hiçbir bilgim yokken." Gözlerimi Alexei'ye dikiyorum. "Bu onu şimdilik yatıştırmaya yetebilir."

Mikhail alay ediyor. "Büyük fikrin bu mu?"

"Dur tahmin edeyim, onun yerine kulüplerinden birine saldırmak ve tam bir savaş başlatmak mı istiyorsun?"

"Siktir, evet."

Alexei başını sallıyor. "Bu seçeneklerin hiçbirisi burada çözüm değil. Seni dinlemeyecektir Dimitri. Massimo'yu tanırım ve aptal yerine konmaktan hoşlanmaz."

"Bana olan inançsızlığın çok aşağılayıcı."

"Zamanını boşa harcıyorsun."

"En azından deneyeyim." Omuz silkiyorum. "En kötü ne ki?"

En büyük ağabeyim inliyor. "Sorunun cevabını bilmek istemezsin."

"Şanslıyız ki hepimiz için çok ikna edici olabiliyorum." Umarım.

ZARA

BALAYININ BU KADAR RAHATLATICI OLACAĞINI BİLSEYDİM
yıllar önce evlendi.

Son üç gündür Dimitri'nin çatı katında aylıklık ediyor, iş dışında geçirmem gereken zamanın tadını çıkarıyordum.

Her ne kadar 'balayım' geleneksel olmaktan uzak olsa da, evliliğin inandırıcı görünmesini sağlamak için biraz izin almam Dimitri'nin fikriydi. Öncelikle, Dimitri neredeyse tüm zaman boyunca yoktu ve beni kendi başımın çaresine bakmak zorunda bıraktı.

Onun devasa çatı katında yalnız kalacağımı düşünmüştüm ama meğer hayatımın en güzel zamanını geçiriyormuşum. En son ne zaman tatile çıktığımı hatırlamıyorum ve zamanımı akıllıca kullandığımdan emin oldum.

Üç kitap okudum, favori reality şovlarımın son sezonlarını izledim ve kredi kartını istediğim gibi kullanmam için bana bırakan Dimitri'nin izniyle çok fazla paket yemek yedim.

Başlangıçta kartını kullanırken kendimi tuhaf hissettim, ancak dairesini döşemek için harcadığı parayı düşününce, yerel Çinlilere vereceği birkaç siparişin banka bakiyesinde çok fazla bir azalmaya yol açmayacağını fark ettim.

Yarın işe dönme ihtimali beni pek heyecanlandırmıyor. Giovanni'nin bu görüntüden rahatsız olmayacağı hissinden kurtulamıyorum.

parmağımdaki bir yüzüğün.

Eğer biraz akılsaydı, kocamın kim olduğunu düşünerek benden uzak dururdu. Ama Koslov olmak onun gözünde oyuna seviye atlatılabilir.

Geri adım atacak biri değil. İsteddiği bir şeyi ya da *birini* gördüğünde durmaz. Bunu bana bir kez kanıtladı zaten.

"İşi düşünmüyorsun," diyorum yüksek sesle, başımı sallayarak. Bir nefes verip koltuktan kalkıyorum ve balayımın son gecesini kutlamanın en iyi yolunun buz gibi bir kadeh şarap eşliğinde jakuziye dalmak olduğuna karar veriyorum.

Saat neredeyse yedi ve yaz güneşi şehrin üzerinde batmaya başlıyor, tüm ufuk çizgisine yumuşak turuncu bir parıltı yayıyor.

Mutfağa doğru ilerliyorum ve adanın altında saklı duran şarap dolabını açıyorum. Çok özenli kocamın izniyle en sevdiğim roze şarabımla tamamen doluydu, bu yüzden bir şişe çıkardım ve bir bardak bulmak için dolapları karıştırdım

Şarabımı güvence altına aldıktan sonra, mayo aramak için merdivenlerden yatak odama çıkıyorum. Şarap kadehimi yatağımın başucuna koydum ve eski dairemde getirdiğim gerçek kıyafetlerimin yanı sıra bazı ekstralarla dolu olduğunu görünce şaşırdığım devasa dolabıma girdim...

Elbise sıralarını ve iç çamaşırı çekmecelerini atlayarak neon pembe bir bikini çıkarıp hızla üstümü değiştiriyorum. Parmak arası terliklerimi giydikten sonra banyodan hızlıca bir havlu alıp omzuma atıyorum.

Jakuzide şarap eşliğinde bir saat tam da ihtiyacım olan şey.

Bardağımlı alıp odamdan çıkıyorum ve merdivenlerden çatı katındaki terasa çıkıyorum.

Hâlâ burada yaşadığıma inanamıyorum.

Güverteye çıktığımda, şehrin inanılmaz manzarasını seyrederken içimden bir kahkaha kopuyor.

Dimitri terasla harika bir iş çıkarmış.

Soluk ahşap zemin kaplaması, kenarlarında zemine yerleştirilmiş ışıklarla tüm alanı kaplamaktadır. Bir uçta, zemine gömülü devasa bir ateş çukurunu çevreleyen geniş bir oturma alanının yanı sıra tamamen dolu bir bar ve tabureler var. Diğer tarafta ise burada geçirdiğim zamanın çoğunu geçirmeyi planladığım jakuzi ve şezlonglar yer alıyor.

Jakuziye doğru yürüyorum ve bir kadeh şarabımı yerleşik bardak tutuculardan birine koyuyorum. Havlumu şezlonglardan birine atıp basamakları tırmanıyorum ve boynuma kadar gelen suyun içine giriyorum, vücudum gevşemeye başladığında rahat bir nefes alıyorum.

"Sanırım fiskiyeleri açmam gerekiyor," diye mırıldanıyorum ve fiskiyeleri açmak için kenara uzanıyorum.

Kabarcıklar anında ortaya çıkarak suyun üstünü bir köpük tabakasının kaplamasına neden oluyor ve arkama yaslanıp başımı kenara yaslıyorum, su gergin kaslarımı gevşetmeye başladığında gözlerimin bir anlığına kapanmasına izin veriyorum.

İşe geri döndüğümde, kendimi kesinlikle her gece gevşemek için buraya gizlice girerken görebiliyorum. Aşağıdaki kalabalık şehrin sesleri bazı insanlar için itici olabilir ama ben bunu garip bir şekilde rahatlatıcı buluyorum.

Queens'te büyürken, büyük şehre taşınmaktan ve her şeye sahip olan kurumsal çalışan kız fantezisini yaşamaktan başka bir şey istemiyordum. Hayatın bu kadar hızlı akmasını seviyordum. Her şey parmaklarımdan ucundaydı. Artık hiçbir şey imkansız gelmiyordu.

Onunla tanışana kadar.

Olaydan sonra dürüst olmak gerekirse toparlanıp eve geri dönmeyi düşündüm. Böyle bir travma yaşamak her şeye bakış açımı değiştirdi.

Artık şehri heyecan verici olarak görmüyordum. Bunun yerine, korkutucuydu. Yanımdan geçen her adam bir düşmandı. Metroda omzuma kazara dokunan her insan beni ter içinde bırakıyordu. İnsanların arasında olmaya zor dayanıyordum.

Ama sonunda, artık karşıma her erkekte *onun* yüzünü görmeyecek kadar iyileşmeye başladım. Sonunda, şehre yeniden aşık oldum ve

Artık gelenler için onu suçluyordum. Bu suçu sadece *o* üstlenebilir.

Gözlerimi açıp şarabıma uzanıyorum ve şehre bakarken bir yudum alıyorum.

Cildimin pembeleşmesi ve suyun sıcaklığından alnımı ince bir ter tabakasının kaplaması uzun sürmüyor. Eminim yavaş yavaş pişmenizi engellemek için jakuzide ne kadar kalmanız gerektiğine dair kurallar vardır ama benim kuralım şarap bitene kadar içeride kalmak.

Gidip kendime bir bardak daha doldurmanın iyi bir fikir olduğuna karar vererek ayağa kalkıyorum ve tam dışarı çıkmak üzereyken kapının gıcırdayarak açılması dikkatimi çekiyor.

"Eğleniyor musun?" Dimitri kıkırdar.

Dimitri güverteye çıkarken elimdeki boş şarap kadehiyle donup kalıyorum.

Gözleri ıslak, neredeyse çıplak vücudumda geziniyor. Göğüslerim neredeyse bikini üstünden dışarı taşıyor, kumaş meme uçlarımı örtmek üzere ve alt kısımlar da çok daha iyi değil. Bana katılacağını bilseydim, belki de daha tam kapatıcı bir mayo seçerdim. Ama artık bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok.

"Kendimi evimde hissetmemi söylemiştin." Dudağımı ısırdım.

"Gerçekten de öyle..." Gözleri göğsümde oyalanırken şehvetle kararıyor.

Dili alt dudağını ıslatmak için dışarı çıkarken boğazı titriyor ve uyluklarımı birbirine sürtmeye dürtüsüyle savaştıkça zorunda kalıyorum.

Aşağıya bakıyorum ve pantolonunun önündeki çok bariz şişkinliği, fermuarını zorlayan sikinin dış hatlarını görünce nefesim kesiliyor.

Bu sefer, beni ne kadar iyi doldurduğunu hatırladıkça kalçalarımı sıkmaktan kendimi alamıyorum. Bunu tekrar yapma düşüncesi kanımı kaynatıyor. Neyse ki yanaklarım sudan çoktan kızarmış, böylece sertleşmiş sikinin görüntüsünün beni ne kadar tahrik ettiğini örtbas edebiliyorum.

"Benim için yer var mı?" Dudakları bir sırtıya dönüşür.

silkiyorum, tahrik olduğu çok açık olan görüntüsünden etkilenmemiş gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum. "Elbette, mayo giydiğin sürece sorun yok."

Dimitri kıkırdar, sesi alçak ve baştan çıkarıcıdır. "Hemen döneceğim."

Merdivenlerden inip çatı katında gözden kaybolduğu anda, tuttuğumu fark etmediğim nefesimi dışarı veriyorum.

Dimitri'nin bu jakuzideki sert ve ıslak vücudunu düşündükçe meme uçlarım diken diken oluyor.

Ona olan ilgimi inkâr edemem ama aramızdaki ilişkiyi platonik tutacağımıza dair söz vermemizin bir sebebi vardı.

Kafam karmakarışık ve onun açıkça istediği şeye hiçbir şekilde hazır değilim.

Dimitri'yi beklerken bardağımı bardaklıktaki yerine koyarak tekrar suya .

Dimitri birkaç dakika sonra üzerinde bir çift boxer'dan başka bir şey olmadan göründüğünde "Aman Tanrım," diye boğuluyorum.

"Mayom olmadığı ortaya çıktı ve çıplak olmama izin verilmediğine göre..." Çok belirgin olan ereksiyonuna bakıyor.

Dimitri uzanıp avuç içini boylu boyunca ovuşturunca ağzım kuruyor.

Sıcak küvette kucağına tırmanıp kalın boyuna gömüldüğümü hayal ettikçe amım kasılıyor.

"Nasıl olur da mayon olmaz?" Gözlerimi onun sikinden başka bir yere bakmaya zorluyorum.

"Normalde dalışlarımı çıplak yapmayı severim."

Onun ıslak ve sert olduğu düşüncesi beni bir iniltiye boğdu. Bu tam da kaçınmaya çalıştığım türden bir durumdu.

"Sanırım burada suçlanması gereken sizin çok dar mayonuz. Aşağı inmek istemiyor gibi görünüyor." Sıcak küvete doğru yürürken kıkırdıyor.

Geniş omuzlarından kalın kalçalarına kadar vücudunun her santimi kaslarla dalgalanıyor. Onu üstümde hissetmenin, güçlü kollarının beni sarmasının nasıl bir şey olduğunu bilmek, vücudumun dürtülerine umutsuzca boyun eğmek istememe neden oluyor.

Bana dokunduğunda kendimi çok güvende ve korunmuş hissediyordum. O anda, ondan ve bana hissettirdiklerinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bunu tekrar yaşamaktan başka bir şey istemiyorum ama bittiği anda karanlık bir sarmala düşeceğimi biliyorum.

"Geç saate kadar evde olmazsın diye düşünmüştüm." Göğüslerimi örtmek için kollarımı kendime doladım.

"Ben de öyle." Suya tırmanıyor. "Gerçi bunu giyerek burada olduğunu bilseydim çok daha erken eve gelirdim."

Dimitri oturuyor ve kolunu arkamdaki küvetin arkasına dayıyor.

"Son birkaç gündür izinli olmak hoşuna gitti mi?" "Uh huh..."

Göğsüm sıkışıyor.

"Seninle o kadar çok takılamadığım için üzgünüm. Görünüşe göre Alexei balayının ne demek olduğunu tam olarak anlamamış."

Onu zar zor duyabiliyorum. Hava çok sıcak ve kalbim çarpmaya başlıyor.

Derin nefes almak için elimden geleni yapıyorum ama odaklanabildiğim tek şey Dimitri'nin yanımda olduğu hissi. Kalçasının benimkine nasıl sürtündüğü, parmaklarının omzumdaki teni nasıl nazikçe sıyırdığı.

Dokunuştan irkiliyorum, panik aniden oluşmaya başladığında elim kalbime gidiyor.

"Zara? Her şey yolunda mı?"

Bunu burada yapamazsın.

"Özür dilerim." Tökezleyerek ayağa kalktım. "Ben... Gitmek zorundayım." "Zara-"

Dimitri'nin gözlerinden kaçarak, "Kız kardeşimi arayacağıma söz verdim," diye yalan söylüyorum.

Hızla sıcak küvetten çıkıyorum ve şezlongdan havlumu alıp belime dolayarak kendimi korumaya çalışıyorum. Dimitri'ye sırtımı dönüyorum ki yüzümdeki paniği görmesin ve kapıya doğru aceleyle ilerleyip merdivenlerden aşağı inerken gözden kaybolayım.

Beni yalnız bırakmaya karar vermesi için dua ediyorum çünkü geçmişimde olanlarla ilgili gerçeğin dudaklarımdan dökülmesini engelleyecek gücüm olduğunu sanmıyorum. Çünkü her şey ortaya çıktığında, bana bir daha asla gibi bakamayacak.

ZARA

GIOVANNI ALYANSIMA BİR KEZ BAKTI VE GÜLDÜ, SESİ soğuk ve acımasız.

En kötüsünü düşünmekte haklı olduğumu fark ettiğimde midem bulandı. İşe döndüğüm son üç gün cehennem gibiydi. Dimitri ile olan evliliğimi bir meydan okumadan başka bir şey olarak görmediği açık.

Onun gezgin bakışları ve uygunsuz yorumlarıyla daha ne kadar başa çıkabileceğimi bilmiyorum. Sürekli diken üstündeyim, Giovanni'nin beni süzmek için ofisine çağıracağından korktuğum için işime zar zor odaklanabiliyorum. Bana dokunmak için her fırsatı değerlendiriyor.

Belki biraz daha zaman tanırsam Giovanni sonunda benden, ilgisizliğimden sıkılabilir. Ama o zaman gelene kadar, buna katlanmak zorundayım.

Başka seçeneğim yok.

"Giovanni seni başka bir toplantıya çağırıyor," diye haber veriyor Karlie, odamın üstünden eğilerek.

"Ciddi misin?" Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Bu sabah üçüncü oldu."

"Giovanni senden hoşlanmış gibi görünüyor." Karlie kaşlarını sallıyor. "İyi iş çıkarmaya devam et, Mullens."

Ayağa kalkarken midem düğümleniyor.

Sadece şaka yaptığını biliyorum ama yine de sinirime dokunuyor. Diğer meslektaşlarımdan Giovanni'nin bana olan özel ilgisini fark eden oldu mu? Kimsenin bana özel muamele yapıldığını düşünmesini istemiyorum. İşimin kendi adına konuşmasını istiyorum.

Sanırım bu da endişe listeme eklenecek bir başka şey.

Ellerimi lacivert elbisemin üzerinde yumuşatırken, omuzlarımı örtmek için hırkamı çekmenin en iyisi olduğuna karar veriyorum. İşin bu noktaya gelmesinden nefret ediyorum ama adama cephane de vermek istemiyorum.

"Keşke patronum beni bu kadar çok sevseydi." Karlie iç geçiriyor. "Nasıl oluyor da yaptığım işten hiç memnun olmayan kötü bir patrona takılıp kalıyorum?"

"Güven bana, Karlie." Defterimi ve kalemimi topluyorum. "Senden hoşlanmayan bir patronun olması daha iyi."

Karlie bana kaşlarını çatıyor ama ben ona güven verici bir gülümseme sunuyorum.

"Eğer on beş dakika içinde dönmezsem, lütfen gelip beni alın." Bir nefes verdim.

Not defterimi göğsüme bastırarak ana ofis katından kıdemli ortakların çalıştığı özel ofislere doğru ilerliyorum.

Son birkaç gündür ofis ortamının koşuşturmacasını ve telaşını özlediğimi söyleyebilirim. Hızlı tempolu ve yüksek baskılı ama ben bunu seviyorum. Meşgul olmak ve bir fark yaratıyormuşum gibi hissetmek bana iyi geliyor.

Şimdi Giovanni'nin ofisine yaklaşırken, eve gidip yatağımın güvenliğine geri dönmekten başka bir şey istemiyorum. Titreyen ellerimle yumruğumu kapıya doğru kaldırıyorum ve bir kez vuruyorum.

"İçeri gel!"

Sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve iyi bir şekilde değil. Dimitri'nin sesinin yaptığı gibi değil.

Kapıyı itip açıyorum ve yüzüme sahte bir gülümseme yerleştiriyorum. "Beni mi görmek istediniz?" Kapı aralığında duruyorum.

Masasının arkasından başını kaldırıp gülümsüyor, gri gözleri vahşi bir zevkle parlayarak bana bakıyor.

Göğsümü görüntüden korumak için defterimi daha sıkı tutuyorum.

"Seni her zaman görmeye ihtiyacım var, Zara."

Bakışlarını tutmak için elimden geleni yaparken boğazımdaki safrayı yutuyorum. "Sen yokken ofisim çok boş geliyor."

Avuçlarım terlemeye başladı. "Ne yazık ki sohbet etmek için para almıyorum."

Giovanni kıkırdıyor, gözleri ağzımda oyalanırken elini kirli çenesinde gezdiriyor.

"Wilson davasıyla ilgili raporları aldınız mı?" Beni izlerken sandalyesinde yaslandı.

"Evet, bu sabah e-postayla gönderilmişler."

"Dosyayı incelemeni ve tanık ifadeleri ile tutanakları düzenlemeni istiyorum."

"Tabii ki."

En azından önümüzdeki bir saat kadar beni meşgul edecek akılsızca bir iş. Belki de ofisine geri dönmek zorunda kalmamak için biraz daha uzatabilirim.

Tek yapmam gereken, öğle yemeği için ofisten kaçmadan önce önümüzdeki birkaç saati atlatmak.

Eskiden masamda yemek yemekten keyif alırdım, fazladan zamanı idari işlerde ilerlemek için kullanırdım ama Giovanni hayatıma bir kez daha girdiğinden beri kaçmak için her fırsatı değerlendiriyorum.

Giovanni, sol duvar boyunca sıralanmış dosya dolaplarına doğru yürürken ve 'W' etiketli çekmeceyi açarken attığım her adımı izliyor. Neyse ki en üst çekmece olduğu için elbisemle eğilmek zorunda kalmıyorum.

Böyle bir düşüncenin aklımdan geçmesi bile saçma ama bu adama güvenmiyorum. Kapının diğer tarafında bir kat dolusu insan olduğunu bilmek bile bana huzur vermiyor çünkü bunun sadece oyuna katkıda bulunduğunu biliyorum.

Çekmeceyi karıştırdığım süre boyunca bana diktiği gözler tüylerimi ürpertiyor ve doğru dosyayı ararken ellerimin nasıl titrediğini fark etmemesi için dua ediyorum. Kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyor ki acımaya başlıyor.

Sadece dosyayı alıp gitmem gerekiyor.

"Bunu bir saat içinde sana geri getireceğim," diyerek çekmeceyi kapattım ve arkamı dönüp ona baktım.

"Onları burada organize edebilirsin, Zara." Giovanni kollarını geniş göğsünde kavuşturuyor. "Herhangi bir sorunuz olursa diye."

Pişman olabileceğim bir şey söylememek için dişlerimi sıkıyorum. Bunu uykumda bile yapabileceğimi çok iyi biliyor.

"Peki." Dosyaları göğsümde tutarak masasına götürüyorum ve karşısındaki siyah deri sandalyelerden birine oturup kâğıtları kucağıma bırakıyorum.

"Bu çok daha iyi."

Gözlerimi aşağıda tutarak, bakışlarımdan korunmak için saçlarımdan yüzümün önüne düşmesine izin veriyorum. Dosyayı açıp kâğıtları kategorilere ayırarak çalışmaya başlıyorum. Bir süre sessizlik içinde çalışıyoruz ve neredeyse kendi ofisimdeymişim gibi davranabiliyorum, klavyenin tıklama sesi neredeyse meditasyon gibi geliyor.

Giovanni bilgisayarında bir şeyler yazıyor. "Söylemeliyim ki, *Spencer & Meyer*'deki pozisyonu kabul etme konusunda kararsızdım. Ama senin burada çalıştığını duyunca... Karar vermem kolaylaştı."

Hiçbir şey söylemiyorum, meşgul olmak istemiyorum.

"Sen ve ben harika bir takım olduk. İş arkadaşlarınızla sevişmenin iş ilişkilerini mahvedebileceğini söylerler ama bence biz bu hipotezi yanlışlıyoruz."

Donup kalıyorum, elimdeki bir avuç kâğıt yere düşüyor. "Az önce ne dedin sen?" Giovanni'ye dehşet içinde bakarak fısıldıyorum. "Kabul etmiyor musun?" Sandalyesinde arkasına yaslanıp bacaklarını açıyor.

Yumruklarımı sıkıyorum. "Evli olduğumu hatırlatmama gerek var mı?"

"Öyle duruyorsun." Kıkırdıyor, gözleri eğlenceyle dans ediyor. "Çok aceleye gelmiş gibi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

"Benim ilişkim seni ilgilendirmez." Yere düşürdüğüm kâğıtları almak için uzandım ve onları dosyaya tıktırdım.

"Birkaç hafta önceki içki partisinde nişanlı olduğunu bile sanmıyorum."

Hiçbir şey söylemiyorum ama bu onu daha da eğlendiriyor gibi görünüyor.

"Dediğim gibi, her şey çok aceleye gelmiş gibi görünüyor." "Birbirimize aşığız." Omuz silkiyorum.

"Öyle görünüyor. Söyle bana, Zara. Balayınız tatmin edici miydi?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırıyorum, Giovanni'nin dudakları bilmiş bir sırıtışla yukarı kalkarken yanaklarım ısınıyor.

"Eminim kocanız çıkardığınız o küçük sesleri duymaktan hoşlanıyordur."

"Hayır," diye nefes alıyorum.

"Dimitri Koslov parmağına bir yüzük takmış olabilir ama o daracık amcığı ilk ben deneyimlediğim için gurur duyuyorum."

Kanım dondu.

"Dur." Başımı sallıyorum, sözlerini duymazdan gelmeye çalışıyorum. Sadece benimle alay etmeye çalışıyor. Kazanmasına izin veremem.

"Seni germeye bayılıyordum, seni öyle güzel dolduruyordum ki çığlık atıyordun-" "Bu kadar yeter!" Ayağa kalktım.

Kara bulutların düşüncelerimi çekiştirmeye başladığını hissedebiliyorum, anılar zorla içeri giriyor.

Onlar beni ele buradan gitmeliyim. Beni tüketmelerine izin veremem-

"Tahrik oluyorsan sorun değil, Zara." Kıkırdıyor. "Kocanın bilmesine gerek yok."

"İhtiyacın olan başka bir şey var mıydı?" Gözlerim yaşlarla dolmaya başlıyor. Bacaklarım o kadar kötü titriyor ki, yere yığılmamak için masanın kenarına tutunmak zorunda kalıyorum.

Giovanni dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor.

"İhtiyacım olan başka bir şey daha var." Eli aşağı uzanıp sikini kavırıyor.

Dosya yere düşüyor, kâğıtlar halının üzerine saçılıyor ama ben fark etmiyorum bile. Dönüp ofisinden kaçarken, onun benim acımdan zevk aldığını görünce kuma isteğimle savaşıyorum.

Masama doğru koşup eşyalarımı toplamaya başlarken gözlerim doluyor.

Buradan çıkmam lazım.

Karlie yanımda beliriyor ama onu görmezden geliyorum.

Boğuluyorum. "Zara? Her şey yolunda mı?"

Güvende değilsin.

"BEN..." Geçmişe sesim kesiliyor.

Tökezliyorum, Giovanni'nin ellerinin vücudumdaki hayali hissiyle boğazıma uzanıyorum ve beni yerimde sabitliyorum.

"Zara?" Karlie elini omzuma koydu.

"Bana dokunma." Elini üzerimde hissedince irkildim.

"Kahretsin, özür dilerim, istememiştim-"

"Ögle yemeği molası veriyorum." Masamdan çantamı aldım.

"Arkadaş ister misin?"

Başımı sallıyorum, çantamı omzuma atarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökölmeye başlıyor.

Giovanni'den bir iz var mı diye omzumun üzerinden endişeyle bakarak asansöre doğru acele ediyorum ama görünüşe göre hâlâ ofisinde.

"Nefes al, Zara..." Asansörün kapıları açılırken kendi kendime ve içeri giriyorum. Tek ihtiyacım olan kafamı karanlık düşüncelerden arındırmak için biraz temiz hava.

Asansör binamın lobisine açıldığında, çıkışa doğru koşuyorum ve caddenin karşısındaki küçük parka doğru ilerliyorum.

Ögle yemeği vakti, bu da parkın bebek arabalı genç anneler ve ekranlarına ara veren ofis çalışanlarıyla dolu olduğu anlamına geliyor.

Sol taraftaki patikadan ilerlerken başımı eğiyorum, nefes almaya çalışırken adımlarımı sayıyorum. Normalde, bu rutin beni birkaç dakika içinde sakinleştirebilir, tekrarlayan sayma zihnimi yatıştırır, ancak Giovanni'nin horozunu avuçladığı görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum.

Her şey böyle başladı.

Bu karmaşanın içine böyle düştüm.

"Kes şunu, kes şunu, *kes* şunu." Gözlerimi kapatıyorum. Avuç içlerimi gözlerime bastırıyorum ama anılar tekrar tekrar almayı bırakmıyor.

Tüm bedenimi ele geçiriyorlar. Sanki oraya geri dönmüşüm gibi-

Dizlerim bükölüyor ve yere düşüyorum, midem parkın ortasında kendini boşaltmakla tehdit ederken kendimi yakalamak için ellerimi uzatıyorum.

Keşke geri dönüp olanları değiştirebilseydim. Keşke kendimi bu duruma hiç sokmasaydım çünkü artık onarılamayacak kadar kırıldım.

Eğer biri gerçeği öğrenirse, kaçır.

Dimitri koşardı.

Bu düşünce beni boğuk bir hıçkırığa boğdu. Bunun olmasına izin veremem, bu da kendimi toparlamam gerektiğı anlamına geliyor.

Ofise geri dönme düşüncesi içime bir mide bulantısı dalgası daha gönderiyor.

Giovanni'yi göremem, bu kadar kırılgan bir durumdayken olmaz. Beni bu kadar etkilediğini bilseydi, asla durmazdı. Aksine, işleri daha da kötüleştirirdi.

Gözlerimi silip sendeleyerek ayağa kalkıyorum, çantamdan telefonumu çıkarıyorum ve günün geri kalanında hasta olduğumu bildirmenin en iyisi olduğuna karar veriyorum.

Biri sorarsa Karlie'nin bana kefil olacağını biliyorum, bu yüzden fikrimi değiştirmeden önce hızlıca ofis dışından bir e-posta yazıp gönder tuşuna basıyorum.

Çatı katı sadece on beş dakikalık yürüme mesafesinde, bu yüzden Dimitri'nin bugün ev ofisinden çalışmamaya karar vermesi için dua ederek oraya gidiyorum. Kendimi toparlamak için umutsuzca biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Orada bana zarar veremez.

Odanın güvenli ortamına girdiğimde kalp atışlarım çoktan normal bir hıza inmiş ve sinir sistemime saldıran panik duygusu azalmıştı. Yine de duygusal olarak tükenmiş hissetmeme neden oldu.

Üzerime daha rahat bir şeyler giyme zahmetine girmeden yorganımın altına giriyorum ve yorgunluğun karanlık düşünceleri uzak tutması için dua ederek gözlerimi kapatıyorum.

Sonunda, uykuya dalmalıyım.

Uyandığımda kafam daha berrak oluyor ve kendimi dinlenmiş hissediyorum.

Gözyaşlarımın kuruduğı yanaklarım kaskatı kesilmiş durumda ve şüphesiz makyajım gözlerime bulaşmış durumda ama en azından düşüncelerim artık dönmüyor.

Bu böyle devam edemez. Giovanni her uygunsuz yorum yaptığında eve koşup yorganın altına saklanamam, ya da daha kötüsü, çünkü bu şu anlama gelir

o kazanır. Ve bunun olmasına izin vermeyi reddediyorum.

Dimitri ile yaptığım bu anlaşmanın amacı, kariyerimin zarar görmemesi için buna bir son vermektir. Belki de Dimitri'ye durumun ne kadar kötüye gittiğini söylemeliyim ki o da bu konuda bir şeyler yapabilsin.

Sadece anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmesi için dua ediyorum.

DIMITRI

ZARA'NIN BENİ GÜZEL GÖRÜNÜRKEN GÖRME ŞANSI OLMADIĞI İÇİN NEREDEYSE ÜZÜLÜYORUM.

Bu tamamen siyah takım elbise içinde en iyisiyim, ancak bu akşam erken saatlerde toplantıma gitmeden önce tüm sabah Mikhail ve Danil ile birlikte ailemin çatı katındaydım. Zara'nın tüm gün ofiste olması gerektiğini bildiğim halde on ikiyi biraz geçte eve geldiğini bildiren bir bildirim aldıktan sonra daireme uğramak istedim...

Bu da bana belki de iyi bir gün geçirmediğini düşündürüyor. Bu düşünce göğsümü daraltıyor ama geç kalmayı göze alamam.

Massimo Conti'yi sıkıştırmak kolay bir adam değil ve onun boktan listesinin başında olduğunuzda randevu almak daha da zor.

Ama Alexei bazı torpiller yaptı ve bana bir toplantı ayarladı.

Feliks, Massimo'nun kulübünün önünde durdu. "Seninle gelmemi istemediğine emin misin?"

"Ben büyük bir çocuğum." Kıkırdıyorum. "Onunla başa çıkabilirim." Ceketimin içinde silahımın bulunduğu kılıfı okşuyorum.

Feliks sırıtıyor. "Otuz dakika içinde buraya dönmezseniz, mekana ateş açacağım."

"Daha azını beklemezdim."

Alexei sonunda durumu açıklamak için Massimo ile doğrudan görüşme planımı kabul etti. Belki de gerçeği doğrudan kaynağından duyarsa, aldatmacamızı affetmeye istekli olabilir.

Ve eğer her şey başarısız olursa, onun yerine Mikhail'i önereceğim.

Hummer'dan iniyorum, kulübün girişine bakarken ellerimi ceketimin üzerinde düzeltiyorum.

Her yer kilitli ve ışıklar yanmıyor. Boş görünüyor, gerçi ben daha iyi biliyorum.

Massimo'nun mülkünü koruyan muhtemelen bir düzine adamı var, hepsi silahlı ve en ufak bir sorunda hazır bekliyorlar. Feliks'in aslanın inine tek başıma girmeme izin verme konusundaki tereddütlerini anlayabiliyorum ama doğru mesajı vermek istiyorum.

Eğer oraya iki yüz elli kiloluk dövmele kaslarımla gidersem, Massimo kavgaya çıkarmak istediğimi düşünecek.

Ayrıca, tek başıma yeterince tehdit oluştuyorum.

Saati kontrol etmek için saatime bakıyorum. Saate bir dakika var.

Tam zamanında, kapı açılmadan önce bir sürgü kayar ve Massimo'nun adamlarından biri belirir. Yanağında derin bir yara ve morarmış bir gözle çok sert görünüyor.

"İçeri." Adam geçmeme izin vermek için kenara çekildi.

"Tüm bunlar oldukça kabataslak, sence de öyle değil mi?" Kapıyı arkamdan sürgülerken kıkırdıyorum.

Birkaç ışık yanıyor ve mekânı ürkütücü bir ışıltıya boğuyor. Bu özel kulübü daha önce hiç ziyaret etmemiştim ve umarım bir daha asla ziyaret etmek zorunda kalmam.

Massimo'nun *Lackey*'si yanımdan geçerken sessiz kalıyor.

Boş kulübün içinde onu takip ederken adrenalin yükselmeye başlıyor, boş kabinlerin yanından geçerken parmak eklemlerimi kırıyorum.

Bunların hepsi bir aldatmaca mı? Burası tamamen boş görünüyor.

"Massimo nerede?" Elim silahım için ceketimin içine uzandı.

"Burası." Adam kulübün arka tarafındaki kırmızı kadife perdeye doğru başıyla işaret ediyor. Perdeyi çekerek sigara içilebilen sandalyelerin ve özel bir barın bulunduğu ayrı bir VIP alanını ortaya çıkarıyor.

Massimo bara yaslandı, sırtı bana dönüktü.

Silahımı çekip onu tek atışta öldürmek çok kolay olurdu ama Alexei beni asla affetmezdi. Zaten planını bir kez mahvettim. En azından hatamı düzeltmeye çalışabilirim.

"Massimo." Kolay kolay gözüm korkmaz ama Massimo Conti bir istisna.
-Belli etmesem de.

Feliks'in boyundan çok da uzak olmayan iri bir adam, kafası tıraşlı ve çenesinden şakağına kadar uzanan kötü bir yara izi var. Ellili yaşlarının sonunda olmasına rağmen, lacivert üç parçasının altında hala çok fazla kas barındırıyor. Dövmeler cildinin neredeyse her santimini kaplıyor ve boynunun yan tarafında *Lucia* yazdığını fark etmemek mümkün değil.

"Koslov." Massimo yüzünü bana döndü.

Çok kızgın görünüyor, bana dik dik bakarken ağır çınlayan parmakları barın tepesine vuruyor.

Ceketimin düğmesini çözerken ona sırtıyorum.

"Votkan var mı? Kavruldum."

Ben en yakın sandalyeye çöküp bir bileğimi diğerinin üzerine geçirirken Massimo mavi gözlerini kısıyor.

Etrafıma bakıyorum, barın arkasındaki iki adamı, kapının yanındakini ve solumdaki diğerini görüyorum. Gözü morarmış olan *Lackey* ortadan kayboldu, şüphesiz kapı görevindeydi.

Sayıca çok azım.

Eğlenceli olacak.

"Anlaşmamı mahvettin ve şimdi de mi içmek istiyorsun?"

Omuz silkiyorum.

"Misafirlerinize içki ikram etmek kibarlıktır."

"Sen bir misafir değilsin. Sen lanet bir yüksün."

"Bana böyle hitap eden ilk kişi sen değilsin." Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum.

Massimo homurdanıyor ama barın arkasındaki adamlardan birine el sallıyor, o da ikimize birer içki hazırlamaya koyuluyor.

"Neden buradasın?" Karşımdaki koltuğa oturmadan önce bana votka dolu bir buzlu bardak uzatıyor.

"Sana şahsen özürlerimi sunmak istedim." Alyansımı parmağımın etrafında döndürüyorum.

Massimo ince platin kordona bakarken gözleri kısılıyor. "Sana bir "save the date" göndermem gerektiğini fark etmemiştim."

Massimo, "Görünüşe göre o listede kendi kardeşin de dahil olmak üzere pek çok kişiyi atlamışsın," diye karşılık veriyor. "Bir şey saklamıyoruz, değil mi Koslov?"

Hiçbir şey söylemiyorum, içkimi yudumlarken barın arkasındaki adamlardan birinin ceketinin iç cebine uzandığını fark ediyorum.

İşte başlıyoruz.

"Seni kızımın evlendirmek için anlaşma yaptığında nişanlandığından haberi yoktu."

"Her şeyi kardeşlerimle paylaşmayı sevmiyorum."

"Öyle görünüyor."

Bir içki alıyorum, gözlerim barın arkasında beni dikkatle izleyen iki adama kayıyor.

"Sanırım geçen yıl ailem ve Mario Gilanto arasında yaşananları biliyorsunuzdur?"

Massimo içkisinden bir yudum alarak başını sallıyor.

"Sadece kardeşimin karısını kaçırmakla kalmadı, benimkini de aldı. Neredeyse ölüyordu, yüzden ölmekten önce parmağına bir yüzük takmak istediğim için beni affedin."

çok geç."

Massimo alay ediyor. "Ona kabul ediyorum dedirtmek bir yılını mı aldı?"

"Kendini bir Koslov'a bağlamak biraz düşünmeyi gerektirir. Kendini neye bulaştırdığını bildiğinden emin olmak istedim."

Massimo bir an sessiz kalıyor, sağ eli yaralı çenesini ovma için hareket ediyor.

"Gafil avlanmaktan pek hoşlanmam Koslov."

"Dürüst bir yanlış anlaşılmalıydı. Lucia'nın harika bir kız olduğuna eminim."

"Senin için fazla iyi." Huffs. "Ama görünüşe göre Bellucci önce en büyük kardeşine ulaşmış."

"Alexei popüler bir adam." Kıkırdıyorum.

Massimo, ceketinin iç cebine uzanmadan önce bardağını masaya bırakır.

Vücudum geriliyor, sağ elim ona ayna tutmak için kaşınıyor ama silahımı çektiğim anda bir oda dolusu adam kışma ateş açacak.

Bunu doğru oynamalıyım.

"Lucia ile işler yolunda gitmediği için üzgünüm. Yine de, bu kılık değiştirmiş bir olabilir. En iyi damat malzemesi olduğumdan emin değilim."

"Bu kadar şaka yeter, Koslov." Massimo cebinden gümüş bir tabanca çıkarıp aramızdaki masanın üzerine koydu. "Eğer bu evliliğin meşru olmadığına dair en ufak bir ipucu alırsam..." Mavi gözleri silaha kayıyor.

"Beynimi . Evet, ne biliyorum."

"Oh, bundan çok daha fazlasını yapacağım, Koslov. Şimdi kulübümden defol git."

BİR SAAT SONRA ÇATI KATINA ÇIKTIĞIMDA
Zara'nın kanepeye uzanıp kitap okuduğunu görünce.

Bana bakıyor ve küçük bir gülümseme sunuyor. Saçları ıslak olduğu için yeni duş almış olmalı ve üzerinde pembe kareli bir pijama var.

Çok sevimli görüldüğünü inkar edemem ve onun yanına sokulmaktan başka bir şey istemiyorum.

"Akşam yemeği için Çin yemeği getirdim." Kötü bir gün geçiriyorsa, en azından en sevdiği yemeği dışarıdan alabileceğimi düşündüm.

Mutfağa gidiyorum ve yemekleri hazırlamaya başlıyorum.

"Teşekkürler." Elindeki kitabı bırakıp adaya, yanıma geliyor ve kaplara bakıyor. "Bunun benim siparişim olduğunu nereden biliyorsun?"

"Kartımda aynı yerden dört ayrı ödeme görünce hoşuna gittiğini düşündüm." Poşetten börek ve mantı kapları çıkardım. "Onları arayıp her zamanki siparişinizi sordum ve kendime de aynısından aldım."

Zara'nın yüz ifadesini izliyorum ve yüzü buruşmaya başladığında şaşırıyorum.

"Seni üzmem istememiştim, özür dilerim," diye geveliyorum ama Zara ellerini ıslak saçlarında gezdirerek başını sallıyor.

"Hayır, bu... çok ."

Omuz silkiyorum. "Önemli bir şey değil." Yemek tabaklarını topluyorum. ", yemek masamı kiralım."

Ben yemeğin geri kalanını masaya taşıırken Zara'yı çatal bıçak ve bardakları alması için bırakıyorum. Zara'nın şerefine, yemekler lezzetli görünüyor ve midem beklentiyle gurulduyor. Yemeği bitirmek için en sevdiği roze şarabından bir şişe açmaya karar veriyorum, yedikten sonra daha iyi hissetmeye başlayabileceğini umuyorum.

Ancak kısa süre sonra Zara'yı rahatsız eden şeyin düşündüğümünden daha kötü olduğu ortaya çıkıyor çünkü yemeğine neredeyse hiç dokunmuyor ve alt dudağını kemirirken gözleri kısılıyor.

Çatalımı bırakıp sandalyemde arkama yaslandım ve biraz hasar kontrolü yapmam gerektiğine karar verdim.

"Günün nasıl geçti?"

Zara tabağındaki erişteyi iterken yüzünü buruşturuyor ve zar zor bir ısırik alıyor.

"Zara?"

"Ben... Önemli değil."

"Öğle yemeğinde neden eve geldiğini ve ofise geri dönmediğini bana söylemek ister misin?"

Bana bakarken Zara'nın gözleri açılıyor.

"Telefonuma evde olduğuna dair bir bildirim geldi."

kenara itiyorum ve öne doğru eğilip kollarımı masaya dayayarak Zara'yı dikkatle izliyorum.

Sanki bana ne kadarını söyleyeceğine karar veriyormuş gibi ağzını açıp kapatıyor.

Bu olmaz.

"seni rahatsız ediyor, değil mi?" Zara'nın omuzlarının kamburlaştığını ve alt dudağının titrediğini görünce göğsüm sıkışıyor.

"Evet," diye fısıldıyor. "Bu... daha kötü."

"*Sladkaya.*" İçimi çekiyorum, masanın öbür ucundan elini

uzatıyorum. Zara'nın yüzü buruşuyor ama benden

uzaklaşmıyor.

Başparmağımı elinin arkasında hafifçe gezdiriyorum, istemiyorsa onu konuşmaya zorlamak istemiyorum.

"Evli olmam hoşuna gitmiş gibi görünüyor." çekiyor, yanaklarını pijamasının koluna siliyor. "Sanki bir oyun gibi."

Başımı sallıyorum, bu şerefsizin Zara'yı ağlatacağı düşüncesiyle dişlerimi gıcırdatıyorum. Giovanni Saccone'nin icabına bakacağıma dair ona bir söz vermiştim ve bu sözü yerine getirmenin zamanı gelmişti.

"Endişelenmeni istemiyorum, tamam mı? Ben hallededeğim."

Gözyaşları yanaklarından süzölürken başını sallıyor.

Umutsuzca uzanıp onları silmek istiyorum ama zorlamak istemiyorum, özellikle de geçen gece jakuziden kaçışından sonra.

O gittikten sonra suda ne kadar kaldığımı bilmiyorum, bu kadar ileri gittiğim için kendime lanet ettim.

Sadece şakacı bir flört olduğunu düşünmüştüm, daha fazlası değil. Ama Zara'nın bunu böyle görmediği açık. Birlikte uyuduktan sonra gecenin bir yarısı gidişini göz önünde bulundurursak daha iyi anlamalıydım.

Belki de Giovanni'yle olan bu durum onun daha kötüdür... "Güven bana, Zara. Bunu düzelteceğim." Ayağa kalktım.

"Ne yapacaksın?" Panikle mi görünüyor.

"Ona kiminle evli olduğunu hatırlatacağım." Ona göz kırpmıyorum. "Birkaç saat içinde döneceğim. şimdi, soğumadan yemeğini ye. Karımın aç kalmasını istemem."

Asansöre doğru ilerlerken telefonumu cebimden çıkarıyorum ve Rurik'in adını bulana kadar rehberimde geziniyorum.

Kapılar açıldığında içeri giriyorum ve dönüp beni iri gözlerle izleyen Zara'ya bakıyorum.

Telefonu kulağıma götürürken ona güven verici bir baş selamı veriyorum ve kapılar kapanıyor.

"Rurik, Giovanni Saccone için bir adrese ihtiyacım var."

GIOVANNI'NİN ÇOK UZAKTA OLMAYAN BİR TAş EVDE OTURDUğU ORTAYA ÇIKTI. çatı katımdan.

Zara'ya ne kadar yakın olduğunu düşününce tüylerim diken diken oluyor ama kendime onun güvende olduğunu hatırlatmak zorundayım. Çatı katıma kimse girip çıkamaz.

Benim haberim olmadan.

Giovanni'nin evinin önünde durup onu beklerken, akşam yemeğinde Zara'nın gözlerindeki perili bakış aklımdan çıkmıyor.

Bunun olması gerekmiyordu. Parmağına yüzük takmak, bu pisliğe *benim* olduğunu göstermek içindi, ama daha iyi bilmeliydim. Giovanni gibi adamları bilirim. Meydan okumalardan hoşlanırlar. Ama çıtayı yükselten ben olacağım.

Zara'ya ulaşmak istiyorsa, beni geçmesi gerekecek.

Güneş şehrin üzerinde neredeyse tamamen batmışken, sokakta konağa doğru sendeleyerek yürüyen gölgeli bir figür fark ediyorum.

"İşte gidiyoruz." Arabamın kapısını açtım ve dışarı çıktım.

Parmaklarımı esnetirken Giovanni'nin anahtarıyla oynamasını izliyor, yumruğumu çenesine indirmenin ne kadar iyi hissettireceğini tahmin ediyorum.

Yaklaşan ayak seslerimi bile fark etmedi, anahtarı kilide sokmaya çalışmakla meşguldü. Adam içki kokuyor, bu da söyleyeceğim hiçbir şeyi hatırlamayacağı anlamına geliyor. Ama önemli değil.

Sanırım ona kiminle uğraştığını fiziksel olarak hatırlatmam gerekecek.

Kapıyı açıp eşikten adımını atar atmaz hamle yaptım, gömleğinin yakasından yakaladım ve kafasının yan tarafını girişin açıkta kalan tuğla duvarına çarptım.

"Sen iğrenç bir orospu çocuğusun, bunu biliyor muydun?" Tükürdüm ve onu yere .

Başındaki yarayı tutarak sırt üstü yuvarlanırken homurdanıyor. "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim," diye hırlıyorum. "Karımı rahat bırak."

"Yoksa ne olur?" Kanlı elini başından çeker. "Oh, inan bana, bunun cevabını bilmek ."

Giovanni oflayıp pufluyor, doğrulmaya çalışırken yüzünü buruşturuyor ama göğsüne bir ayak vurarak onu olduğu yerde sabitliyorum.

"Beni korkutmuyorsun, Koslov. Yüksek dostlarım var."

"Öyle mi?" Gözlerimi deviriyorum, bu pisliğin ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmıyorum.

"Evet. İçinde bulunduğun çevrelere aşinayım. Beni hafife almazsan akıllıca davranmış olursun."

Giovanni'nin daha önce karşılaştığım biri olup olmadığını anlamaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum.

Ailem on yıllar boyunca pek çok düşman edindi, ancak bunların çoğu yerin bir metre altında gömülü. Belki de içlerinden biri ben farkına varmadan çatlaklardan kayıp gitmiştir...

Giovanni'nin dudaklarında sinsi bir sırıtma beliriyor, sanki yüzümdeki düşünceleri okuyabiliyormuş gibi. "O küçük güzel karın nasıl-"

Ayağımı geri çekip kaburgalarına doğru gönderiyorum.

Giovanni yan tarafını tutarken homurdanıyor, bana sırttırken nefesi kısa kesik kesik geliyor. En azından birkaç kaburgasını kırdığıma şüphe yok, gerçi o çok daha kötüsünü hak ediyor.

Çömeliyorum, yüzüm onunkine bir santim bile yaklaşıyor.

"Zara'dan uzak dur, yoksa beynini uçurmaktan çekinmem. Eğer benim dünyamı biliyorsan, Mario Gilanto'nun kafasına kurşunu sıkanın ben olduğumu ve aynısını sana da seve seve yapacağımı bilirsin."

Ayağa kalkıyorum, ellerimi ceketimin üzerinde yumuşatıyorum.

Bu adamın canına okumaktan başka bir şey istemiyorum ama önce onun hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var.

Giovanni bir şekilde benim dünyamla bağlantılıysa, onu öldürmek yarardan çok zarar getirebilir. Kafasına bir kurşun sıkmadan önce kıcımlı kurtardığımdan emin olmalıyım.

Direksiyonun arkasına geçtiğimde, gözlerim Giovanni'nin kahverengi taşında oyalanırken özel dedektifimi bir kez daha arıyorum.

Rurik ilk zilden sonra cevap verir.

Telefonumu kulağıma tutuyorum. "Giovanni Saccone hakkında bulabileceğin her şeye ihtiyacım var. EN KISA ZAMANDA."

ZARA

DIMITRI GIOVANNI'YE HER NE SÖYLEDİYSE İŞE YARAMIŞ GIBİ GÖRÜNÜYOR ÇÜNKÜ Adam son bir haftadır benden uzak duruyor.

Bunun belki de son olabileceğini bilmenin verdiği rahatlamayı tarif edemem.

Dimitri'nin yapmayı planladığı şeyin işleri daha da kötüleştireceğinden korkuyordum ama ondan asla şüphe etmemeliydim. Giovanni'ye göz kulak olacağına söz vermişti ve oldu da.

Onun benim yanımda olduğunu bilmek biraz daha rahat nefes almamı sağlıyor.

Keşke kendi başıma halledebilseydim ama bazen yardım istemenin hiçbir zararı olmadığını kendime hatırlatmam gerekiyor. Ve sanırım Dimitri kahramanı oynamayı seviyor.

Giovanni'yle uğraşmaktan dönmesini beklemedim. Muhtemelen bir süreliğine gideceğini biliyordum ve daha fazla sorudan kaçınmak istedim, bu yüzden akşam yemeğimizin geri kalanını topladım ve Dimitri'nin anlaşmamızın kendi payına düşen kısmını onurlandırdığını bilmenin beni rahatlatacağını umarak erkenden yatmaya gittim.

Ve işe yaradı sayılır.

Olanlardan sonra işe geri dönme düşüncesi midemi bulandırdı, çünkü Karlie'nin hastalık bahanemi yutmayacağından endişeleniyordum, ama görünüşe göre bana ihtiyacım olan boşluğu vermekten mutlu ve bu konuyu açmadı.

Hukuk dünyasında iyi bir arkadaş bulmak nadirdir, çoğu insan bir adım öne geçmek için her fırsatta sizi sırtınızdan bıçaklamaya hazırdır. Ama Karlie ve ben hiç böyle olmadık. Şirkete katıldığımdan beri birlikte çalışıyoruz ve sıkı dostlar olduk.

Daha fazla izin almanın tek dezavantajı, vaka raporlarımın ciddi şekilde gerisinde kalmış olmam. Ancak ofiste geç saatlere kadar çalışmayalı uzun zaman olmuştu, bu yüzden öğle yemeğinde Karlie'yle birlikte dışarı çıkmayı ve beni bekleyen uzun akşamı atlatmak için atıştırmalık bir şeyler almayı ihmal etmedim.

Ofis saat beş civarında boşalmaya başlıyor, ben de dinlenme odasına gidip kendime bir kahve yapıyorum, ardından masama yerleşiyorum ve ortalık sessizken birkaç saat boyunca vaka raporlarıyla uğraşıyorum.

İlk ikisini bitirmem uzun sürmedi, zira sadece düzeltme yapmam ve birkaç cümleyi değiştirmem gerekti. Wilson vaka raporu biraz zaman alacak. Pazartesi günü tamamlamam gerekiyordu, ancak Giovanni'nin ofisinde olanlardan sonra, sadece dava dosyasını düzenlemekte başarısız olmakla kalmadım, aynı zamanda nihai rapora bile başlamadım.

Beni bu konuda sıkıştırmamasına şaşırdım doğrusu.

Bir poşet jelibon açıp ağzıma bir tane atıyorum ve dava dosyası için tanık ifadelerini işe koyuluyorum.

Wilson raporunun üzerinden bir saat geçmişti ki telefonum yanımda Dimitri'den gelen bir mesajla aydınlandı. Telefonumun kilidini açıp mesajı tararken midem bulanıyor.

Geç saatlere kadar
çalışıyor musunuz? X

Gülümsememek için yanağımın içini ısıırıyorum.

Benim için endişeleniyor mu?

Evet, hala çalışıyorum! Dokuz gibi evde olurum :)

Üç metin balonu anında açılıyor ve heyecanla cevabını bekliyorum.

Bir saat içinde seni alıp yemeğe götüreceğim. İşini sonra bitirsin x

Mesajını okurken gülümsemekten kendimi alamıyorum. Hemen cevap veriyorum ve ona hayır demenin bir anlamı olmadığını bildiğim için dışarıda onu bekleyeceğimi bildiriyorum.

Adam yemek yediğimden emin olmayı seviyor ve ben kesinlikle şikayet etmiyorum.

Ayrıca, suçluluk duymadan bu akşam yemeğinin tadını çıkarabilmem için raporumu bir sonraki saat içinde bitirmek için güzel bir motivasyon kaynağı.

Telefonumu kapatarak, Dimitri ile akşam yemeği yeme düşüncesinin göğsümde yarattığı heyecanı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Oldukça harika birine dönüşüyor ve onu tanıdıkça ondan daha çok hoşlanmaya başlıyorum, bu da beni çok korkutuyor.

Böyle şeyler hissetmek için yerim olmadığını biliyorum, ama onun o kadar tatlı ve düşünceli bir tarafı var ki, lisedeki bir genç gibi bayılıyorum. Arsız playboy kişiliğinin gerçekte olduğundan fazla bir rol olduğu anlaşılıyor.

Kötü bir gün geçirdikten sonra bana en sevdiğim paket yemeği getirme zahmetine girecek biri olarak onu asla görmezdim, ama bu jest o kadar tatlıydı ki kelimenin tam anlamıyla beni gözyaşlarına boğdu.

Bu kadar küçük bir jestin beni uçurumun kenarına getirecek kadar

kırılmış mıyım gerçekten? Kaşlarımı çatıyorum.

Umarım değildir çünkü Dimitri'yi tanımaktan zevk alıyorum. Ve ilk yakınlık belirtisinde kaçmayacağım bir yere gelmek istiyorum.

Başımı öne eğerek dikkatimi dağıtan her şeyi bir kenara bıraktım ve raporumu zamanında bitirmeye odaklandım.

Sekize beş kala, materyallerimi topluyorum ve düzgün bir şekilde orijinal klasörüne geri koyuyorum.

Tek yapmam gereken onu Giovanni'nin masasına bırakmak ve sonra resmi olarak bu haftayı tamamlamış olacağım. Bu akşam kaydettiğim ilerlemeden dolayı gerçekten gurur duyuyorum. Çok başarılı biri olduğum için işlerimin gerisinde kalmaktan nefret ediyorum, bu yüzden yapılacaklar listemdeki her şeyi kontrol etmiş olmak iyi hissettiriyor. Ayrıca, Giovanni'ye beni ofisine çağırması için bir neden vermek istemiyorum.

Pazartesi günü ilk iş olarak raporumu masasında görmenin onu birkaç gün daha benden uzak tutacağını umuyorum.

Dosyayı göğsüme bastırarak, boş ofis katından özel ofislere doğru hızla ilerliyorum. Dimitri ile akşam yemeğimi düşünmekle o kadar meşgulüm ki Giovanni'nin ofis ışığının hala açık olduğunu fark etmiyorum.

Kapıyı açtım ve onu masasının arkasında otururken görünce bir çığlık attım.

"Aman Tanrım, beni korkuttun!" Nefesimi tutmaya çalışırken bir elimi göğsüme götürüyorum. "Hâlâ burada olduğunu fark etmemiştim."

"Sıkı çalışmak böyle bir şey işte, Zara." Giovanni bilgisayarının üstünden bana ters ters bakıyor. "Ve sen de beni bölüyorsun."

"Sizin için Wilson vaka raporunu getirdim."

Giovanni elini uzatıyor, ben de masasına doğru yürüyorum ve masayı önüne bırakıyorum.

Gitmek üzereyken elini kaldırıyor, dosyayı alıp açarken gözlerini bana diyor. İlk paragrafı hızlıca tararken gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum.

"Bunun yeniden yapılması gerekiyor." Raporun tamamını okumadan masaya geri fırlatır.

"Ne?"

"Talimatları anlamadın mı? Yeniden yapılması gerektiğini söyledim ve bitene kadar gitmiyorsun, çünkü bunun Pazartesi günü tamamlanması gerekiyordu."

"Rapor iyi." Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Raporları imzalama yetkinizin olduğunu bilmiyordum."

Sakinliğimi kaybetmemek için kendimi zor tutuyorum.

Tamamen mantıksız davranıyor.

"Düzinelerce rapor yazdım. İstediğin her şeyi ekledim. Zar zor baktın bile-"

"Gördüğüm şey, bunun düşük standartta olduğuna dair ihtiyacım olan tek kanıttı, sanırım bunu senden beklemeliydim. Son birkaç haftadır işlerin kötü gidiyor, Zara. Belki de özel hayatın yerine kariyerine daha fazla odaklanmalısın."

"?" Sabrım başladı. "Eğer balayım için birkaç gün izin rahatsız olduysan-"

"Bu yüzden geride kaldınız ve görünüşe göre yetişmek için çaba sarf etmiyorsunuz."

Siktir et.

Belki de Dimitri'nin beni dışarıda beklediğini bildiğim için ani bir özgüven patlaması yaşıyorum.

Bu herifin canı cehenneme çünkü yaptiğım işte çok iyiyim ve her zaman elimden gelenin fazlasını yapıyorum. Bu şirket için ne kadar değerli olduğumu fark etmemesi benim sorunum değer.

"Raporu yeniden yapmayacağım." Kollarımı göğsümde

kavuşturuyorum. "Az önce ne dedin sen?" Giovanni'nin gri

gözleri kısıldı.

şekilde geri itmemem gerektiğini biliyorum ama kendimi zayıf hissetmekten .

"Raporu yeniden hazırlamayacağımı söyledim. Başka bir ortağa inceletebilir ya da standartlarımın düştüğünü düşünüyorsanız İK'ya e-posta gönderebilirsiniz. Bu düşüncenizde özgürsünüz, ancak bunu gerçek olarak kabul etmeyeceğim."

Giovanni bir anda ayağa kalkıyor ve benim kalp atışlarım hızlanıyor.

Bir adım geri çekiliyorum, yüzündeki öfke ifadesinden tüylerim diken diken oluyor. Bu bakışa çok aşınayım.

Giovanni Saccone kendisine hayır denilmesinden hoşlanmıyor ve eğer hemen ofisinden çıkmazsam, kendimi savunduğum için pişman olabilirim.

"Pazartesi görüşürüz." Giovanni'ye sırtımı dönüp kapıya doğru yöneldim.

Ayak sesleri halının üzerinde gürliyor ve ben kapının koluna uzanırken nefesim kesiliyor.

Giovanni elini tahtaya dayayıp menteşeleri takırdacak kadar sertçe kapatmadan önce bir santim bile açmamıştım.

Sıcıyorum, Giovanni'nin kolları beni sardığında bacaklarım titriyor, sert vücudu sırtıma bastırıyor.

"Dur," diye boğuluyorum, arkamdaki hissi görmezden gelmeye çalışırken gözlerimi kapatıyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorsun." Omuzlarımdan tutup beni döndürüyor ve duvara öyle bir bastırıyor ki sırtım acıdan inlerken homurdanıyorum.

"Sanırım otoriteye saygı konusunda küçük bir derse ihtiyacın var." Sıcak nefesi yanağımı yakıyor.

Göğsünü tırmalamaya çalışıyorum, onu uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum ama yeterince güçlü değilim.

Her iki bileğimi de tek eliyle kavrayıp başımın üzerinde sabitliyor ve bacaklarını benimkilerin arasına sokarak onları birbirinden ayırıyor.

Eteğim kalçalarımın üzerine kadar çıkıyor ve o da aşağıya bakıyor, görünen bol miktardaki tenime bakarken yüzüne muzaffer bir sırıtış yayılıyor.

Kıpırdanıyorum, kendimi kurtarmaya çalışıyorum ama bu sadece eteğimin daha da yukarı kalkmasına neden oluyor. Kapana kısıldım ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken "Lütfen," diye hıçkırıyorum.

"Sanırım ne kadar iyi olabileceğine dair küçük bir hatırlatmaya ihtiyacın var, Zara," mırıldanıyor, ağzı benimkinden sadece bir santim uzakta.

Başımı çevirmeye çalışıyorum ama boştaki eliyle çenemi kavlıyor ve beni ona bakmaya zorluyor.

Kendini kalçalarımın arasına bastırıyor. "O zaman seni ne kadar iyi ödüllendireceğimi bildiğinde dediklerimi yapmaya daha istekli olabilirsin."

Sertliğini hissettiğimde dudaklarımdan boğuk bir ses çıkıyor. O güldükçe boğazımda safra birikiyor, bu ses tüylerimi diken diken ediyor.

Bu onun için sadece bir oyun, çoktan kaybettiğim bir oyun.

"Eğleneceğiz, Zara." Çenemi bırakıyor ve elini çıplak kalçama götürüyor.

Sert parmakları içimde geziniyor, tehlikeli bir şekilde külotuma yaklaşıyor-

"Dur!" Tam ofisin kapısı açılırken çığlık atıyorum.

Bir an duvara yaslandım ve bir an sonra Giovanni, Dimitri tarafından benden koparılıp odanın diğer ucuna fırlatıldı.

Giovanni masasına çarparak cam tablayı binlerce parçaya ayırır.

Bacaklarım bükülüyor ve yere düşüyorum, nefes almaya çalışırken boğazımı tutuyorum.

"Ben sana ne demiştim?" Dimitri, Giovanni'nin bir cam yığınının içinde inleyerek yattığı yere doğru fırlar.

Halıda şimdiden kan lekeleri var ve Dimitri'nin istediği olursa, her şeyin çok daha kötüye gideceğini biliyorum.

"Ona dokunursan kafana bir kurşun sıkarım diye seni uyarmıştım." Dimitri ceketinin içine uzanır ve bir silah çıkarır.

Emniyetin kapanma sesi beni ürkütüyor.

Dimitri'nin Giovanni'nin cesedinin başında durduğunu ve silahı kafasına doğrulttuğunu gördüğümde haykırıyorum.

Bunu burada yapamaz. Bina kameralarla dolu. Bundan kurtulmasının imkanı yok ve ben de onu kaybedemem.

Ona sahip olma şansım bile olmamışken olmaz.

"Dimitri."

Dimitri dönüyor ve yüzümdeki ifadeyi görünce silahını indiriyor.

Giovanni'ye bakmak için geri dönüyor ve eğilip camların arasından bir kağıt ağırlığı alarak Giovanni'nin kafasının yan tarafına çarpıp onu bayıltmasını donmuş bir şekilde izliyorum.

Dimitri ayağa kalkıyor ve aceleyle bana doğru geliyor, çömeliyor ve kollarını bana doluyor. "*Sladkaya zhizn'*."

Kollarımı boynuna doluyorum, vücudum titrerken ona yapışıyorum. "Şşş."

Saçlarımı okşuyor. "Güvendesin. Sana sahibim."

Yüzümü boynuna gömerken söylediği sözler beni daha çok hıçkırmaya itiyor.

Bir anlığına bana sarılıyor, nefes alışının sesi beni . "Beni bırakma." Ellerimi gömleğinin üzerinde kenetledim.

"Asla." Geri çekiliyor ve yüzümü güçlü ellerinin arasına alıyor. "İyi misin?"

Başımı salladım.

"Bunun icabına bakacağım, Zara." Başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor. "Sana bir daha asla dokunamayacak."

Kahverengi gözlerine baktığımda, Dimitri'nin beni korumak için ne gerekiyorsa yapacağını biliyorum.

"Ne yapacaksın?" Gömleğini bırakamıyorum, parmaklarımı yumuşak malzemeye batırıyorum.

Beni terk etmesini istemiyorum.

"Bunun için endişelenmene gerek yok." Eğilip alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

Göz kapaklarım rahatlatıcı bir dokunuşla kapanıyor.

Beni yakaladı.

"Mikhail gelip seni eve götürecektir." Dimitri alnını benimkine yaslıyor.

"Ama..." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Sen farkına bile varmadan dönmüş
olacağım."

"Söz veriyor musun?" Ona yapıştım.

Dudaklarıma en yumuşak öpücüğü kondurmak için eğiliyor. "Söz veriyorum."

DIMITRI

"AKŞAMIMI BÖYLE GEÇİRMEK İSTEMEZDİM." KOLLARIMI KAVUŞTURDUM Giovanni'ye bakarken göğsümün üzerinde.

Cam masa tablasına çarptığı yerden gömleğine kan bulaşmış bile.

Bir parça alıp boynunda gezdirmek geldi içimden ama herifi öyle açıkta öldürseydim Alexei taşaklarımı koparırdı.

Şanslıyım ki, Çin Mahallesi'nde özellikle bu gibi durumlar için bir depomuz var.

Kan beton zemini çoktan lekelemiştir ve Giovanni ihtiyatla bakar. Güzel.

Endişelenmesi gerekiyordu.

El ve ayak bilekleri iple bir sandalyeye bağlanmış, kafası aşağı sarkıyor ve şakağında kağıt ağırlığıyla bayılttığım yaradan kan fışkırıyor.

Ondan sıkılmaya başlamıştım ve Mikhail gelene kadar Zara'ya odaklanmak istiyordum, bu yüzden onun hiçbir yere gitmediğinden emin olmalıydım.

Zara'yı çatı katına kendim götürebilirdim ama Giovanni'nin gözümün önünden ayrılmasını istemedim. Zara'ya göz kulak olacağıma dair ona söz verdim.

Mikhail'le gidişini izlemek bana ne kadar acı verse de, ona geri dönme düşüncesi bu işi bir an önce halletmem için bana bir neden veriyor.

"Geçen geceki küçük konuşmamızı unuttun mu? Yoksa hatırlatmaya mı ihtiyacın var?"

Giovanni başını bana bakacak kadar , gri gözleri kan çanağına dönmüş, dişlerini gösteriyor.

"Onu koruyamazsın," diye tıslıyor.

"İzle beni." Elimi yumruk yapıp çenesine vuruyorum. Kafası

yana savruldu ve parmaklarımı esnetirken homurdandım.

Siktir, bu iyi hissettirdi.

Giovanni yere kanlı salyasını tükürüyor ve ben onun ne kadar zavallı görüldüğüne gülüyorum.

"Kız arkadaşına dokunmanın yanına kâr kalacağını mı sandın?" Elimi cebime attım ve altı inçlik bir bıçak çıkardım.

Kafasına bir kurşun sıkmak kolay bir çıkış yolu olurdu. Acı çekmeyi hak ediyor. Giovanni bıçağı görünce sadece sırtıyor.

"Kalçaları bu kadar yumuşak olunca kendimi

tutamadım-" Sözleri beni kıpkırmızı yaptı.

Zara'ya ne kadar yaklaştığının fazlasıyla farkındayım ve yüzündeki ifadeyi, gözlerindeki korkuyu hayatımın sonuna kadar hatırlayacağımdan hiç şüphem yok.

Bıçağımy yüzüne doğru savurdum ve gözünü kıl payı kaçırdım. "Bensiz başladın." Mikhail beni öfkemden kurtarıyor.

Omzumun üzerinden küçük kardeşime bakmak için dönüyorum.

"Bana güvenin, bu piçle ellerinizi kirletmek için bolca fırsatınız olacak."

Giovanni'ye bakarken Mikhail'in dudaklarında acımasız bir gülümseme beliriyor, yüzünün yan tarafından akan kanı görüyor.

"Dört gözle bekliyorum." Parmaklarını çıtlatıyor.

Bir saat sonra, Giovanni'nin vücudu beton zemine kan sızdırırken Mikhail ve ben nefes nefese kalmış, kan ve ter içinde kalmıştık. Hâlâ hayatta ama devam edersek daha fazla yaşayamayacak.

Mikhail ona tükürür. "Onu neden öldüremediğimizi bana hatırlatır mısın?"

"Baş ağrısı buna değmez. Ama inanın bana, işim bittiğinde ölmüş olmayı dileyecek. Yapmak istediğim bir şey daha var..." Boynumu iki yana kırıp köşeden bir balyoz alarak düşüncelere dalıyorum. "Söyle bana Giovanni, sağlak mısın yoksa solak mı?"

Mikhail bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor ama ben bir parmağımı kaldırarak sessizce ona geri çekilmesini söylüyorum.

"Sola," diye inliyor, başını bana bakacak kadar kaldırıyor.

Koyu renk saçları kanla keçeleşmiş ve sağ gözü tamamen şişerek kapanmış.

Mikhail alay eder. "Siktiğimin

yalancısı." "Sağ elini çözün."

Mikhail dediğimi yapıyor ve bileğini tuttuğumda Giovanni'nin gözleri açılıyor. "P-lütfen-"

Bileğine balyozu önce Giovanni'ye sözünü bitirmesi için fırsat vermiyorum.

Başını arkaya atıp uluyor ve bu ses kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Acımasız." Mikhail nefesinin altında kıkırdar.

Nefes kalan Giovanni'nin boynundaki tendonlar geriliyor.

Yüzüne bakarken dudaklarım vahşi bir sırıtışla yukarı

kalkıyor.

"Sadece artık benim kızımı düşünerek mastürbasyon yapamayacağından emin oluyorum." Sırıttıyorum. "Ya da bu konuda başka biri."

"Siktir git," diye nefes nefese kalıyor.

"Bir sefere aletini kesip sana yedireceğim. Anlaştık mı?" Giovanni'nin yüzündeki son renk de uçup gidiyor ama başını sallıyor.

Kardeşimle yüzleşmek için döndüğümde rahat bir nefes alıyorum. "Bununla başa çıkmak için sana güvenebilir miyim? Karımın yanına dönmem gerek."

Mikhail uzun bir iç çeker ama başını sallıyor, Giovanni'ye bakarken burnunu kırıştırır. "Bana borçlusun."

"Eğer son zamanlarda sana söylemediysem, sen benim en sevdiğim kardeşimsin." Kıkırdıyorum, Mikhail'in omzunu kavrayıp bir kez sıkıyorum.

Kardeşim dokunuşumdan omuz silkiyor ve bana el sallıyor. "Siktir git. Kız arkadaşının yanına dön."

KAN İÇİNDEYİM VE TER KOKUYORUM. ZARA'NIN BENİ GÖRMESİNE İZİN VEREMEM.
Bu onu sadece endişelendirir.

Bu yüzden, çatı katının kapısından içeri girer girmez, Giovanni Saccone'nin tüm izlerini silmek için hızlı bir duş almak üzere doğruca banyoma gidiyorum.

Üzerime yeni bir siyah tişört ve eşofman geçirdikten sonra koridoru geçiyorum ve morarmış parmaklarımı Zara'nın kapısına hafifçe vuruyorum.

Hemen açılıyor ve bir sonraki bildiğim şey, tişörtümün içine hıçkırırken kollarımı onun titreyen bedenine doladığım.

"Çok endişelendim."

"Bana gerçekten bu kadar az mı güveniyorsun?" Elimi saçında gezdiriyorum.

Kollarını belime dolayarak karşılık veriyor ve ona sarılmanın çok iyi hissettirdiği gerçeğini inkar edemiyorum.

"Geldiğin zaman orada olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

"Şşş, bunu düşünme, *sladkaya*. Söz veriyorum seni bir daha rahatsız etmeyecek. Aslında, yakın gelecekte işe dönerse şaşıırım."

Zara'nın vücudu geriliyor ve geri çekilip kocaman gözlerle bana bakıyor. "Onu sen öldürmedin, değil mi?"

"Ben istedim." O şerefsizi canlı bırakma düşüncesi dişlerimi sıkıkmama neden oluyor. "Bunun yerine ona çok önemli bir dersi hatırlattım."

"Ne tür bir ders?" Alt dudağını kemiriyor.

"Bir kadına rızası olmadan dokunmanın her zaman sonuçları vardır."

Zara'nın boğazı düğümleniyor ve son birkaç saatin zihninde yeniden oynadığını görebiliyorum.

Yeşil gözlerine bakarken başparmağımı üzerinde gezdirmek için uzandım. "Sana bununla ilgileneneğime söz vermiştim ve hallettim, artık endişelenmene gerek yok."

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor ve bu manzara göğsümü ağrıttıyor.

Bir insan nasıl olur da onu incitecek bir şey yapmak isteyebilir?

"Geç oldu, *sladkaya*. Hadi seni yatağına yatıralım."

"Ben çocuk değilim." Zara huffs.

"Hayır, ama seninle ilgilenmeyi sevdiğim ortaya çıktı." Onu odasına geri götürürken kolumun altına sıkıştırıyorum. Tüm panjurlar açık olduğundan gece şehrin mükemmel manzarasını görebiliyoruz.

Onu yatağına doğru yönlendirdiğimde itiraz etmiyor.

Dağınık çarşafıya bakıyorum. "Kahretsin, seni uyandırdım mı?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Uyuyamadım. Senin için çok endişelendim..." Yatağına tırmanıyor ve başucundaki ışığı açıyor.

Yumuşak turuncu ışığın altında, boynunda bir kızarıklığın başladığını fark ediyorum.

"Benim için endişelendin mi?" Yatağın kenarına tünüyorum. Bu düşünceyle yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum.

"Öyleydim... ama sonra Mikhail yardım edeceğini söyleyince kendimi çok daha iyi hissettim." Dudakları seğiriyordu.

Kaşlarımı çatıyorum.

"Ben Mikhail'den çok daha sertim. Dövmelerin seni kandırmasına izin verme."

Dizlerini çenesine kadar kıvırıyor. Yine o şirin kareli pijamaları giyiyor.

Koluna dokunuyorum. "Bunları sevdim."

"dolabımdaydılar." "Belli ki harika bir zevkim var."

Gözlerini deviriyor ama sonra bana bakıyor, ifadesi yumuşuyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Her şey için."

"Bana teşekkür etmene gerek yok, Zara. Seni her zaman koruyacağım."

Başını sallıyor, nefes verirken pencereden dışarı bakıyor.

Yine kafasının içinde kaybolmak üzere olduğunu anlayabiliyorum, bu yüzden yatağa için hareket ediyorum, sırtımı yastık dağına yaslıyorum. "Buraya gel."

Zara bana bakıyor ve ben yanımdaki yatağı okşarken titrek bir kahkaha atıyor. Bir an için hayır diyeceğinden korkuyorum, ama sonra yatağa doğru kayıyor ve yanıma sokuluyor, parmakları tişörtümün yumuşak kumaşına batıyor.

Kolumu ona dolayarak onu kendime daha da sıkı çekiyorum.

Bana karşı o kadar küçük ve sıcak ki, düğün gecemizi hatırlıyorum.

Uyurken onun çıplak bedenine sarılmanın nasıl bir his olduğunu...

"Ben uyuyana kadar kalacak mısın?"

Aletim sertleşmeye fırsat bulamadan anıyı göz kırparak uzaklaştırıyorum. Zara'nın şu anda ihtiyacı olan son şey, bunu sadece onu yatağa atmak için yaptığımı düşünmesi.

"Tabii ki."

Ellerine bakıyor. "Biraz zaman alabilir."

Onu daha sıkı sıkıyorum. "Dünya kadar vaktim var ve eğer bütün gece uyumayıp konuşmak istersen, benim için de sorun değil."

"Pijama partisi gibi mi?" Kıkırdıyor.

"Çıplak yastık kavgaları hariç." Ona göz kırpıyorum.

"Oh, çıplak yastık savaşları için ben de varım."

Zara'nın vücudu sessiz kahkahalarla sarsılırken bir kahkaha atıyorum.

Görünüşe göre biraz daha iyi hissetmeye başladı ve onu rahatlatan kişi olduğum için mutluyum.

İhtiyaç duyulduğunu hissetmenin güzel olduğunu inkar edemem.

"Sen başla," diye öneriyorum, elimi yatıştırıcı bir hareketle sırtında aşağı yukarı gezdirerek. "Bana ailenden bahset."

"Ne bilmek istiyorsun?" "Bana ne

söylemek istersen."

"Umm..." Bir an sessiz kaldı. "Tamamen zıt kutuplar olmamıza rağmen Emily ile delicesine yakınım."

"Ne şekilde?"

"Ailelerimizin bizden beklentileri her zaman çok yüksekti, özellikle de babamın. Çok fazla akademik baskı vardı ve ben de bazen bu beklentilere ayak uydurmak için mücadele eder, onun benimle gurur duymasını sağlamak için tükenme noktasına gelene kadar çalışırdım. Öte yandan Emily hiç umursamıyor gibiydi. Beni yanlış anlamayın, çok çalışıyor ama bunu her zaman kendisi için yaptığından emin oluyor. Keşke ben de böyle olabilsem."

"Başkası gibi olmayı dileme. Sen olduğun gibi mükemmelsin." Bir an sessiz kaldı.

Onun hakkında bilmek istediğim çok şey var. Onun hakkında bilmem gereken. Ama bir şey var... "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Hiç aşık oldun mu?" Neden sorduğumdan emin değilim.

Zara'nın bir başkasıyla birlikte olması, bir başkasına *aşık* olması düşüncesi karnıma yumruk yemiş gibi hissettiriyor. Onda daha önce hiç yaşamadığım yoğun bir sahiplenme duygusunu ortaya çıkaran bir şey var.

Onun bana ait olmasını seviyorum ve o aksini söyleyene kadar da böyle kalmasını istiyorum.

Zara bir an sessiz kalıyor ve uyuyup uyumadığını merak ediyorum. Ama sonra nefes alırken omuzları yükseliyor ve ben de cevap için kendimi hazırlıyorum.

"Hayır. Hiç aşık olmadım."

Kaşlarım havaya kalkıyor, hiç yaşamadığım bir rahatlama kaplıyor içimi.

"Gerçekten mi?"

"Evet..." Yanıma geçip bağdaş kurarak oturuyor ve ben anında onun yanımda olduğunu hissetmeyi özlüyorum. "Aşık olmanın nasıl bir his olduğunu hiç bilmiyordum ta ki..."

Yanakları kızarıırken başka tarafa bakıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, ne demek istediğinden emin değilim ama sonra

Zara boğazını temizliyor. "Senin sıran. Bana diğer insanların senin hakkında bilmediği bir şey söyle."

"Uh..." Normalde biriyle açık ve derin konuşacak biri değilimdir ama Zara'nın bana içini açmasını takdir ediyorum ve karşılığında ben de ona bir şeyler vermek istiyorum. "Çoğu insan benim biraz çapkın olduğumu düşünür."

Zara'nın dudağı seğiriyor.

Dizimle onu şakacı bir şekilde dürtüyorum.

"Dikkat et." "Ben bir şey demedim!" Gülüyor.

"Burada ciddiym." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Lütfen devam edin." Beni izlerken dizlerini göğsüne bastırıyor.

"Dediğim gibi... Çoğu insan beni umursamayan bir playboy sanıyor, ama içten içe? Ben her zaman ailemin sahip olduğu şeyleri istedim."

Ya da sahip olduklarını düşündüğüm şey...

"Ama onları kaybetme korkusuyla insanları içeri almaktan hep çok korktum." Kaşlarını çatmış.

Bu duyguları daha önce kendime hiç itiraf etmemiştim. "Hiç biriyle ciddi oldun mu?"

"Seninle evlenmek dışında mı?" Gözlerini deviriyor.

"Evet, on sekiz yaşındayken bir kıza aşık oldum ve benim için her şeyin bittiğini düşündüm."

"Ne oldu?"

"Ailem öldürüldü ve ben bununla başa çıkamadım. Uzaklaşan ben olursam bu kadar acıtmayacağı umuduyla onu ittim. Ama sonra..." Ayağa kalkıyorum, tüm anılar geri gelirken ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Bir araba kazası geçirdi."

"Oh, Dimitri." Zara eliyle ağzını kapatır.

"Yıllarca kendimi suçladım. O arabada olması bir şekilde benim hatamdı. Eğer onu itmeseydim, belki de o gün benimle olacaktı ve bunların hiçbirisi yaşanmayacaktı..."

Doğrusu, Lidyia'nın ölümünün üstesinden gelebildiğimi hiç sanmıyorum. Bu, ne kadar korkak olduğumun bir hatırlatıcısı olarak hayatımın geri kalanında yanımda taşıyacağım bir şey.

Kafamın içinde o kadar kaybolmuşum ki, Zara'nın elleri omuzlarıma dayanana kadar yaklaştığını fark etmiyorum.

Yavaşça dizlerinin üzerine kalkıp dudaklarıma en yumuşak öpücüğü kondururken zar zor nefes alıyorum.

Tereddütlü olduğu açık, sanki onu itebileceğimden endişeleniyor, bu yüzden elimi boynunun arkasını avuçlamak için hareket ettiriyorum.

Öpüşmeyi derinleştirebilmek için başını eğiyorum, diğer kolumu beline doluyorum ve dilimi ağzına sokarken onu kucağıma çekiyorum, onun tatlı tadına karşı bir iniltiyle savaşıyorum. Benim tatlım. *Sladkaya moya*.

Ama geri çekiliyor, gözleri yaşlarla parlamaya başlarken başını sallıyor.

"Zara? Neyin var?" Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmak için uzandım. "İstersen durabiliriz. Seni rahatsız etmek istemem."

Nemli kirpiklerinin altından bana bakıyor ve sulu bir gülümseme sunuyor. "Durmak istemiyorum."

"O zaman neden bu kadar üzgünsün?" Kafam çok karıştı. "Seninle olmaktan başka bir şey istemiyorum."

"Sorunu anlamıyorum."

"Bilmediğin bir şey var..." Parmaklarıyla oynuyor.

"Zara... Bana her şeyi anlatabileceğini bilmeni istiyorum." Sırtında rahatlatıcı daireler çiziyorum.

Başını sallıyor, ellerine bakmaya devam ederken dudağını ısırıyor.

"Birkaç yıl önce cinsel saldırıya uğradım."

Sikeyim.

"O zamandan beri... samimi olmakla mücadele ediyorum."

Bu yüzden düğün gecemizden sonra kaçtı.

Nefesimin altında küfrediyorum, parmaklarına uzanıyorum ve benimkileri onunkilerle birleştiriyorum.

Farkına varmak bana bir ton tuğla gibi çarptı. Gezegendeki en büyük pislik gibi hissediyorum.

Tüm bu zaman boyunca o şeytanların en karanlığıyla savaştı ve ben ona olan ilgim konusunda yüzölölük etmekten başka bir şey yapmadım, onu yatağa atmaktan bir şey istemedim.

Ona saldıran pislikten daha iyi değil miyim? "Zara, çok üzgünüm-"

"Yapma." Bana bakarken gözleri yalvarıyor. "Ne söyleyeceğini biliyorum ve düğün gecemizde seninle yatmanın *istediğim* bir şey olduğunu bilmeni istiyorum. Her şeyden çok. Sadece... hazmetmesi çok zordu, hepsi bu. Bu yüzden ayrıldım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Ama kendini hazır hissetmediğin sürece hiçbir şey yapmak zorunda olmadığımızı bilmeni isterim. Acelemiz yok."

Başını sallıyor, gözleri dudaklarıma kayarken alt dudağını ısıırıyor.

"Denemek istiyorum," diye fısıldıyor, yanakları kızarıyor.

Bana olan güveninden, benimle yakınlaşmak isteyecek kadar güvende hissetmesinden dolayı göğsüm kabarıyor. Ağzının köşesine bir öpücük kondurmak için uzanıyorum.

"O zaman sırt üstü yatmanı öneririm, *sladkaya*."

ZARA

GEÇMİŞİMİN BİR BÖLÜMÜNÜ PAYLAŞTIĞIM İÇİN İÇİME BİR RAHATLAMA DUYGUSU YAYILIYOR.

Dimitri.

Ona tüm gerçeği söylemek istemedim. Az önce bana saldırmasını adamın çok daha kötüsünü yapmış olduğunu.

Dimitri, Giovanni'yi hiç düşünmeden öldürürdü ve Dimitri'nin ellerine benim yüzümden daha fazla kan bulaşmasını istemiyorum.

Ama en azından ona neden bu kadar sıcak ve soğuk davrandığıma dair bir açıklama sunmak istedim ve bana gösterdiği destek kalbimi kabarttı.

Şimdi, yastıklarına yaslandığımda, Dimitri sağ tarafıma yerleşip sol kolunu boynumun altından geçirirken korkunun zerresini bile hissetmiyorum, böylece pazusunun kabarıklığına sokulabiliyorum.

Beni öpmek için eğildiğinde sağ eli belimi kavramak için hareket ediyor, beni daha yakına çekerken dili ağzımın içine kayıyor.

Onun tadıyla inliyorum ve o da dudaklarıma sırtıyor.

"Azgın gençler gibi sevişmekten çok mutluyum." O bana sırtırken başımı sallayarak gülüyorum.

Böyle gülümsediğinde ve gözleri muziplikle parladığında nefesimi kesiyor. Buna bir de tanıdığım en iyi kalpli insan olduğu gerçeğini eklerseniz, o tam anlamıyla bir bütün.

"Sanırım bundan biraz daha fazlasını yapmaya hazırım." Onu derinden öperken yüzünü avuçlamak için uzanıyorum.

Dilimle alt dudağında iz bırakırken şimdi inleme sırası Dimitri'de. "Sana dokunabilir miyim, Zara?" Sesi ihtiyaçtan dolayı pürüzlü.

Başımı sallıyorum ve eli gömleğimin kumaşının altından karnıma doğru ilerlerken gülümsüyor. Sıcak parmaklarının tenimi okşadığını hissederek ürperiyorum.

"İstediğimiz noktada durabiliriz, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldıyorum, yastıklara geri yaslanıyorum.

Dimitri eğilip önce çeneme, sonra boynuma bir öpücük konduruyor ve parmakları pantolonumun kemerinin altından aşağı doğru inmeye başlıyor.

Parmakları çıplak amımı nazikçe okşarken nefesim kesiliyor.

Kalçalarımı kıvrıyorum, daha aşağı inmesi için çırpınıyorum ama Dimitri'nin beni zorlamaktan çekindiğini biliyorum. Duygularıma karşı bu kadar hassas olduğu için minnettarım ama acele etmemesinin de işkence olduğunu inkâr edemem.

Sıcak ve sert bedenine sokulduğumda, boynumun hassas derisini emerken kalçalarımın arasında zonklama hissediyorum.

Dimitri'nin bana nasıl bir zevk yaşatabileceğini bilmek bedenimi ihtiyaçla titretiyor.

"Lütfen." Kalçalarımı klitorisime sürtünecek şekilde ayarlamaya çalışırken koluna yapışıyorum.

"Sakin ol Zara," diye homurdanıyor ve elini karnımın alt kısmına koyarak beni yatağa geri itiyor.

İnliyorum, ona doğru dönüyorum ve ağzımı onunkine çarpıyorum.

Dudaklarımı ayırır ayırmaz Dimitri'nin parmakları kalçalarımın arasına dalıyor ve ne kadar ıslak ve hazır olduğumu hissedince inliyor.

"Siktir." Klitorisimi nazikçe sıyırmadan önce iki parmağını göbeğimde gezdiriyor. "Sırılsıklam olmuşsun bebeğim."

İnliyorum, gözlerim kapanırken başım geriye düşüyor.

"Mmm..." Dimitri işaret parmağıyla giriş yerimde daireler çizerken göğsüm kabarıyor, klitorisime kadar sürükleyip sertçe ovalamadan önce parmağını uyarılmamla kaplıyor.

"Oh!" diye haykırıyorum, vücudumda bir zevk dalgası yükselirken yataktan başımı kaldırıyorum.

Meme uçlarım sertleşti ve ağrıyor, üstümün yumuşak malzemesine sürtündüklerinde daha da yüksek sesle inliyorum.

"Daha önce böyle boşaldın mı?" diye mırıldanıyor boynuma karşı.

"Hayır," diye nefes nefese kalıyorum, bir parmağını parmak boğumuna kadar amımın içine sokarken.

"Kendi başına bile mi?" Parmağını içime o kadar yavaş pompalıyor ki, daha fazlası için çaresizce ona karşı kıvranıyorum.

"Uzun zamandır görmedim."

"Benimle güvendesin, Zara."

Onun tatlı sözleri karşısında gözyaşlarına boğulmamak için gözlerimi kapatıyorum.

Dimitri çeneme öpücükler kondururken başparmağı klitorisimde tembel daireler çizmeye başlıyor. "Çok iyi hissettirecek."

"Dimitri."

"Ben buradayım, *sladkaya*." Bir tane eklemeden önce parmağını çeker.

Beni esnetirken nefesim kesiliyor ve kalçalarımın arasına bir sıcaklık yayılırken yanaklarım ısınıyor.

" değil, *zhizn' moya*. Bu yaklaştığın anlamına geliyor."

Eline srtnyorum, yanlışlıkla kalçamı sikine değdiriyorum.

Dimitri tıslıyor ve ben de aşağıya bakıp pantolonunun içinde zorlanan ereksiyonunu görüyorum.

"Kahretsin, amının kasıldığını hissedebiliyorum," diye inliyor.

İnliyorum. "İçime gömülmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum." "*Zara*," diye homurdanıyor Dimitri.

"ok *iyi* hissettirdi."

Dimitri parmaklarını içime daha sert pompalıyor, başparmağıyla şişmiş klitorisimi ovarken hızını artırıyor. Sonunda parmaklarını içimde kıvrıp hassas i duvarlarıma srttğnde, serbest bırakılmam arttıkça bacaklarım titremeye başlıyor.

Sırtım yataktan kalkarken, "Seni tutuyorum," diye yatıştırıyor. "Bırakabilirsin, *sladkaya*."

"Dimitri!" Orgazm olduğumda haykırıyorum.

Tüm vücudum zevkimin gücüyle titrerken ona yapışıyorum, amım parmaklarının etrafında o kadar sert kenetleniyor ki, kalçalarımın arasında bir ıslaklık birikirken yarı ağlıyor, yarı inliyorum.

"Zara, devam et."

Tırnaklarımı koluna geçiriyorum, parmaklarını içime sokup çıkarmaya devam ederken kalçalarım eline karşı gıcırđıyor, başparmağı hala şişmiş klitorisime hafıfe sürtünüyor.

Nefesim hızlıca kesiliyor ve orgazmımı atlatırken alnımda ter damlaları oluşmaya başlıyor.

Sonunda tkendiğimde, Dimitri boynumu öperken nefes nefese kalarak yastıklara yığılıyorum.

"ok iyiydin, *sladkaya*."

"Bu inanılmazdı."

"İstediğın buysa bunu bütün gece yapabiliriz."

"Mmm..." Dimitri'ye bakmak için yan dönüyorum.

Gözleri arzuyla doluyor ve elimi pantolonunun kemerine götürerek bunu bütün gece yapmaktan çok mutlu olduğumu ona gösteriyorum.

Ama Dimitri bileğimi kavrayarak hareketlerimi durdurdu.

"Bu gece tamamen seninle ilgili." Elimı tekrar karnımın üzerine koydu. "Bu yüzden, sen çok yorulup rüyasız bir uykuya dalana kadar seni boşaltmaya devam edeceğim."

Bu düşünceyle inledim.

Beni nazikçe sırtüstü yatırıp kalçalarını iki yanıma koyarken hınzırca sırtıyor.

Üstümdeki düğmeleri hızla açmasını hevesle izliyorum. Üstümdeki kumaş açılıp da meme uçlarım ortaya çıkar çıkmaz homurdanmaya başlıyor. "Göğüslerin inanılmaz."

Çok ağır ve ağrıyan şişmiş göğüslerime bakıyorum ve utangaç bir şekilde gülümsüyorum.

Dimitri aşağı eğilip sağ meme ucumu ağzına almadan önce bana sırtıyor.

Dilini hassas tomurcuğun üzerinde gezdirirken

nefesim kesiliyor. "Bütün gece bunları

keşfedebilirim," diye homurdanıyor.

"Benim sorun yok." Dimitri diğer göğsümü yoğurmaya başladığında ihtiyaçtan o kadar çok nefes alıyorum ki zar zor düşünebiliyorum.

Sırtımı dikleştiriyorum, meme ucumu emerken parmaklarım onu kendime daha çok çekmek için saçlarına gidiyor.

Saçlarını daha sıkı kavradığımda inliyor.

Sesi duyunca gözlerim doldu. Kalçalarımın arasında bir kez daha zonklamaya başladım ve amım sıkılırken inliyorum, doldurulmak için çok çaresizim.

"Dimitri," diye inliyorum.

Her bir meme ucuna son bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalkıyor ve pantolonuma uzanırken topuklarının üzerine oturuyor. "Bunların çıkması gerekiyor."

Dudağımı ısıyorum, onları kalçalarımın altına aşağı çekmeye başlamasını izliyorum.

Altında kayıyorum, ayak bileklerimi kaldırıyorum, böylece onları çıkarabiliyor ve sonra elleri dizlerimi buluyor, ağzını amıma doğru indirirken onları birbirinden ayırıyor.

Hatırladığımdan bile daha iyi.

Göbeğimi ilk yaladığında yataktan fırlıyorum ve dili klitorisimi bulduğunda tüm vücudum zevkten gevşiyor. Dimitri'nin elleri göğsümü avuçlamak için uzanırken inleyerek yastıklara doğru yığılıyorum.

Hiç bu kadar ıslanmışımı hatırlamıyorum ve bu düşünce normalde beni utandırır. Ama Dimitri'nin çıkardığı derin onay homurtuları, ona daha iyi erişim sağlamak için kalçalarımı eğmeme neden oluyor.

"Siktir, Zara." Parlayan amıma bakmak için başını kaldırıyor. Onu

izleyebilmek için dirseklerimin üzerine kalkıyorum.

Koyu renk gözleri benimkilere ve onun kalçalarımın arasından bana baktığını görünce inliyorum.

Sırıttırıyor.

"Amını yalayıp yutmamı izlemek hoşuna gidiyor mu?" Sesi uyarılmaktan o kadar kısıt ki, kalçalarımı başının etrafında sıkıyorum.

Dilini içime sokmadan önce kıkırdıyor.

"Evet!" Beni diliyle yavaşça becermeye başladığında başım geriye yuvarlanarak haykırıyorum.

"Gözlerini benden ayırma, Zara."

Dilini göbeğimde gezdiriyor ve klitorisime vuruyor.

"Ah!" Gözlerim açılırken başım öne düşüyor.

Dimitri dudaklarını klitorisimin etrafına sarıp sertçe emmeden önce göz kırıyor. Serbest bırakılmam bir kez daha inşa etmeye başladığında ağzım sessiz bir nefesle açılıyor.

Parmaklarımı saçlarına gömüyorum, yüzüne sürtünürken gözlerimiz kilitleniyor.

Yanaklarındaki hafif kirli sakal uyluğumun iç kısmına sürtünüyor ve bu da beni daha yüksek sesle inletiyor. Çok iyi hissettiriyor ve doyamıyorum.

"Benim için gel, Zara," diye hırlıyor.

Bir dirseğimin üzerinde geriye yaslanıyorum, Dimitri klitorisimi daha sert çalıştırmaya başladığında boştaki elim göğsümü yoğurmak için hareket ediyor.

O kadar yakınım ki vücudum neredeyse zevkten titriyor. Dimitri'yi amımı yalarken izlemek kanımın damarlarımda kaynadığını hissettiriyor.

Daha önce hiç böyle bir zevk hissetmemiştim. Bacaklarım titremeye başlarken gözlerimden yaşlar süzölmeye başlıyor.

"Kahretsin, evet, Zara, bu," diye

homurdanıyor Dimitri. "Geliyorum-"

Orgazm olduğumda nefesim .

Dimitri'ye uzanıyorum, parmaklarımı saçlarına batırıyorum ve vücudum zevkle titrerken onu kendime doğru çekiyorum.

Bana karşı inliyor, ben bir kez daha yığılana kadar dili şişmiş amımı nazikçe yalıyor.

"İçimde bir tane daha olduğunu sanmıyorum."

Dimitri'nin vücudu sessiz bir kahkahayla titrerken iç uyluğuma bir öpücük konduruyor.

"O zaman sanırım yatma vakti geldi." çıkana kadar gevşek bedenimde sürünüyor. "İyi uykular, *sladkaya zhizn'*," diye fısıldıyor beni usulca öpmeden önce.

GÜNEŞİN YÜZÜMÜ ISITMASIYLA UYANIYORUM. UZUVLARIMI UZATIYORUM, İÇ ÇEKİYORUM

Çıplak bedenime değen ipek çarşaflara bakıyorum. Ama ellerim sert bir erkek bedenine değmediğinde donup kalıyorum.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve yalnız olduğumu görünce şaşırıyorum.

Dimitri'nin gitmesinden duyduğum hayal kırıklığını görmezden geliyorum ama kendime onun meşgul bir adam olduğunu hatırlatıyorum. Bütün gününü benimle yatakta uzanarak geçiremez, zaten dün gecenin çoğunu da bunu yaparak geçirdi.

Dün geceyi hatırlayınca yanaklarım ısındı. Düğün gecemizden bile daha inanılmazdı ve seks bile yapmamıştık.

Vücuduma daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde tapıyordu ve ona duyduğum güven beni tamamen zevke teslim etti.

Elimi kalbime bastırarak pencereden dışarı, şehre bakıyorum.

Dimitri'ye karşı bir şeyler hissetmeye başladığımı biliyordum ama dün gece ne kadar sert bir düşüş yaşadığımı gerçekten ortaya çıkardı.

Sadece hayatımın mahrem ayrıntılarını paylaşıırken değil, aynı zamanda vücudumu onunla paylaşıırken de kendimi çok rahat ve güvende hissetmemi sağladı.

Dün gece bir kez bile inmemiş olması bana onun ne kadar özverili olduğunu gösteriyor. Onunla ilk tanıştığımda böyle davranmasını asla beklemezdim.

Belki de playboy kişiliği gerçekten de bir rolden ibarettir.

Yastıklara yaslanıyorum, midem guruldayana kadar dün gecenin anılarını yeniden yaşıyorum. Bu kaba kesintiye kıkırdıyorum.

Günümü bencilce kocam diyebileceğim adamın hayalini kurarak geçiremez miyim?

Midemden gelen cevap niteliğindeki hırıltı, yorganı geriye atmama ve kıyafet aramaya çıkmama neden oluyor.

Aşağı inmeden önce bir çift tayt ve bir atlet giyiyorum.

Dimitri'yi kanepede uzanırken bulma umuduyla hevesle etrafıma bakıyorum ama hayal kırıklığına uğruyorum. Burada olduğuna dair tek işaret kahve makinesinin yanındaki boş espresso fincanı.

Belki de yemek yemesi için onu zorlama sırası bende.

Kahve makinesini açıp taze bir demlik hazırladıktan sonra buzdolabına doğru ilerliyorum. Biraz sebze ve pişmiş tavukla birlikte bir kap yumurta çıkarıyorum, neredeyse öğlen olduğu için daha çok brunch seçeneğine karar veriyorum.

Biraz dolmalık biber doğrayıp birkaç yumurta çırpmaya başladığımda midem çalkalanıyor.

Duraklıyorum, kaseyi bırakıyorum ve tezgâhın üzerindeki yiyeceklere bakıyorum.

İçim kan ağlarken elim ağzıma gidiyor. "Olamaz."

Dönüp lavaboya koşuyorum, kenarından eğilip midemdekileri boşaltıyorum.

Ağzım tükürükle dolarken ve asit boğazımı yakarken inliyorum. Alnımda ve ensemdede boncuk boncuk terler oluşmaya başlıyor, ben de musluğu açıp yavaşça nefes verirken yüzüme biraz soğuk su çarpıyorum.

"Bana kahvaltı yok o zaman," diye mırıldanıyorum lavabonun kenarına tutunurken.

Yiyecekleri toplamakla bile uğraşmıyorum çünkü onları görmek midemi daha da bulandırıyor. Sessizce daha sonra temizleyeceğime yemin ederek duş almak için yukarı çıkıyorum.

Umarım hastalanmam. Zaten birkaç hafta önce balayım için bir hafta izin aldım. Biraz daha izin alırsam çok geride kalacağım.

Üst kata çıkıp etrafa göz gezdirirken Dimitri'nin ofisinin kapısının hafif aralık olduğunu fark ediyorum. Kaşlarımı çattım. Kapı her zaman kilitlidir ve bana bir kez bile içeriyi göstermedi.

"Dimitri?"

Evde olsaydı beni duyardı, o yüzden muhtemelen kazara açık bırakmıştır.

Gidip gözetlememem gerektiğini biliyorum ama merakım beni ele geçiriyor.

Koridorda parmak uçlarımda ilerleyerek kapıyı açıyorum ve içeride bulduğum şey karşısında nefesim kesiliyor.

Büyük masanın arkasındaki duvar, Dimitri ve kardeşleri ile anne ve babası olduğunu tahmin ettiğim yaşlı bir çiftin fotoğraflarıyla kaplı.

Odanın geri kalanına göz gezdiriyorum ve içecek dolabının üstündeki çerçevelerde ve elektrikli şöminenin üstündeki şöminede daha fazla fotoğraf olduğunu fark ediyorum.

"Dimitri Koslov, beni şaşırtıyorsun..." Odaya girerken fısıldadım.

Çatı katının geri kalanından farklı olarak, ofisi daha az modern ve daha sıcak ve rahat, derin, zengin kahverengi tonları ve antika görünümlü mobilyalarla. Belki de bir zamanlar babasına ait olması beni şaşırtmazdı.

Halının üzerinde ilerlerken ve masasının arkasındaki fotoğraf duvarına bakarken dudaklarımı bir gülümseme kaplıyor. Dimitri ve ailesinin her yaştaki mutlu anılarıyla dolu. Her birinde Dimitri'yi arsız gülümsemesi ve zengin kahverengi gözleriyle hemen fark edebiliyorum.

Dimitri'nin Danil bebeği futbol topu gibi tuttuğu bir fotoğrafı gördüğümde gülüyorum.

Arkamı dönüyorum ve masasının üzerindeki tek fotoğraf çerçevesini alıyorum. Bu kez kardeşlerin hepsi çok daha yaşlı görünüyor. Danil onlu yaşlarının ortalarında görünüyor ve Dimitri dolgunlaşmış, geniş omuzları şimdi olduğu kadar lezzetli görünüyor.

Gözlerim anne ve babasına kayıyor, gülümseyen yüzlerini görünce kalbim sıkışıyor-

"Zara?"

Dönüyorum, fotoğraf çerçevesi parmaklarımdan arasından kayıyor ve Dimitri'nin kapıda durduğunu görüyorum.

Saçları nemli ve alnına yapışmış, üzerinde siyah bir tişört ve egzersiz şortu var.

"Dışarıda olduğunu sanıyordum."

"Yani eşyalarımı karıştırmayı mı düşündün?" Gözlerini bana dikti.

Geriye doğru tökezledim.

Dün gece uyurken sarılan, kendimi güvende ve korunmuş hissettiren o yumuşak, nazik adam gitti.

"Ofisimden defol git." Sesi damarlarımdaki kanı donduruyor. "Dimitri-"

"Çık dışarı dedim!" diye kükrer.

Ofisten çıkıyorum, koridordan odama doğru umutsuzca koşarken gözlerim yaşlarla doluyor ve kapıyı arkamdan kilitlediğimden emin olarak içeride kayboluyorum.

Yere çöküp dizlerimi göğsüme çekerek hıçkırıklarımı bastırmaya çalışıyorum.

Tam Dimitri Koslov'u çözdüğümü düşündüğüm anda, bir düğmeye basıyor ve hiç tanımadığım birine dönüşüyor. Beni güvende hissettirmeyen birine.

Ve bu beni çok korkutuyor.

DIMITRI

DIŞLERİMİ SIKARAK YERDEKİ FOTOĞRAF ÇERÇEVESİNE BAKIYORUM.

Ailemin gülümseyen yüzleri bana dönüp bakıyor, onu aldıktan sadece bir hafta sonra bize bahşedilmek üzere olan dehşetten o kadar habersizler ki.

Ailem kendi kanlarıyla dolu bir havuzda yatıyordu. Ailem sonsuza dek parçalandı.

Fotoğrafı elime alıp ofis koltuğuma gömülüyorum ve sakinliğimi kaybettiğim için sessizce kendime lanet ediyorum.

Zara'ya bu şekilde öfkelenmemeliydim, *özellikle de* dün gece kaydettiğimiz ilerlemeden sonra.

Bana geçmişini açacak kadar güvenmesi büyük bir adımdı ve muhtemelen onun için atılması kolay bir adım değildi ve birkaç saniye içinde bu güveni milyonlarca parçaya böldüm.

Ama onu ofisimde görmek, duvarı dolduran anılara bakmak, içimde yüzeyin altında kaynadığını fark etmediğim bir öfkeyi tetikledi.

Belki de şimdi fotoğraflara baktığımda yalandan başka bir şey görmediğim içindir. Dışarıdan mükemmel görünüyorduk ama hepsi bir dış görünüşü.

Elimdeki fotoğrafa bakıyorum ve içim daralıyor.

Babam kolunu anneme dolamış, o kameraya gülümserken annem de gözlerinde sevgiden başka bir şey görmeden ona bakıyor.

"Hain piç." Çerçeveyi duvara fırlatıyorum.

Yere düşüyor, camlar halının üzerine saçılıyor ama umurumda değil.

Bir yanım bu odadaki tüm resimleri söküp ateşe atmak istiyor.

Hepsi bir yalandı. Babam rolünü o kadar iyi oynadı ki bundan haberi yoktu ve en çok acı veren de bu.

Hayatım boyunca babama ne kadar benzediğim söylendi, eskiden bununla gurur duyardım. Ama artık değil.

Sadakatsizliği sadece onu değil, kendimi ve iyi bir koca olmak için gerekenlere sahip olup olmadığımı da sorgulamama neden oluyor.

Az önce Zara'ya bağırdığıma bakılırsa, cevabımı aldım gibi görünüyor.

Zara'nın ben kendimi kaybettiğimde yüzünde beliren ifadeyi düşündükçe ellerimi yumruk haline getirerek içimden küfrediyorum.

Giovanni'yi onu duvara yaslamış halde bulduğumda da aynı bakışı takınmıştı. Dehşete düşmüştü.

"Seni bok parçası, Dimitri." Ellerimi yüzümde

gezdiriyorum. Telefonumun çalması beni suçluluk

sarmalımdan kurtarıyor.

Kimin aradığını gördüğümde başparmağımı hızlıca ekranda kaydırıyorum.

"Rurik? Benim için neyin var?" Elimi çenemi kaplamaya başlayan kirli sakalıma sürüyorum.

"Igor'un karısı Katya'yı biraz araştırdım." "Ve?"

Rurik bir nefes alıyor ve ben bombanın patlamasını beklerken çenemi

sıkıyorum. "Babanla ilişkisi bittikten kısa bir süre sonra bir bebek doğurdu."

Babamın Rusya'nın en güçlü adamlarından birinin karısıyla ilişki yaşamakla kalmadığını, aynı zamanda onu *hamile* bıraktığını anladığımda asit boğazımı yakıyor.

"Kahretsin, bu hiç iyi değil." Elimi yüzümde gezdiriyorum.

Boğazımı temizliyorum, bu bilginin geri dönüp ailemin başına nasıl bela olabileceğini düşünürken zihnim hızla çalışıyor.

"Düşündüğün kadar kötü değil, Dimitri."

"Nasıl o kadar da kötü olmadığını bilmek

isterdim." "Bebek ölü doğdu. Bir oğlan."

"Kahretsin."

"Babanın Igor'a verdiği mülkler var ya? Ölü doğumla aynı zamana denk geliyorlar," diye devam ediyor Rurik. "Muhtemelen baban onları Igor'a bir tür... özür olarak sundu."

"Yani sizce Igor bebeğin kendisinden olmadığını biliyor muydu?"

"Bu bir olasılık, daha fazla araştırdığım bir şey."

Igor Ivanov'un karısının rakip bir Pahkan'ın çocuğunu büyütmesine izin vermesine imkan yoktu, özellikle de çocuk erkek olsaydı. Igor'un imparatorluğu için en büyük tehdidi oluştururdu.

"Belki de ölü doğum bir ..." Yüksek sesle düşünüyorum.

"Benim de ilk aklıma gelen buydu."

"Siktir."

"Daha fazla bilgi edinmek için Rusya'da başka bir ipucunu takip ediyorum ama şu anda elimdeki tek şey bu."

"Teşekkürler. Çabanı takdir ediyorum, Rurik."

"Ne zaman istersen. Yakında temasa

geçeceğim."

Telefonumu masama bıraktım ve sandalyemde arkama yaslanarak uzun bir nefes aldım.

Bir çocuk vardı, bir *oğul*. Varlığından bile haberdar olmadığım bir kardeşim daha vardı.

Kardeşlerimin bunu bilmesine gerek yok, en azından ben daha fazla bilgi alana kadar.

Danil babamızın ilişkisi yüzünden zaten yeterince perişan durumda ve Alexei ile daha fazla kavga etmek istemiyorum. Zaten hepimiz yeterince şey yaşadık, bir de uzun süredir kayıp olan bir kardeşi işin içine katmaya gerek yok.

Birkaç saat daha ofisimde kilitli kalıp Rurik'in bana verdiği bilgileri işlemeye çalışıyorum. İşime zar zor odaklanabiliyorum, kafam babamın ve Zara'nın düşünceleri arasında gidip geliyor.

Her şey nasıl bu kadar çabuk ters gitti?

Şu anda babamın ilişkisi hakkında yapabileceğim bir şey yok ama Zara ile olan ilişkim hakkında bir şeyler yapabilirim.

Duvardaki saate bakıyorum. Neredeyse altı olmuş. Sanırım Zara ve ben birbirimizden yeterince uzun süre kaçtık.

Sandalyemi geriye itip ayağa kalkarak ofisimden çıktım ve karımı aramaya koyuldum.

Daha önce odasının kapısını çarptı ve o zamandan beri hiçbir şey duymadım. Muhtemelen hala orada saklanıyordur.

Benden saklanıyorsun.

Suçluluk duygusu mideme bir kurşun ağırlığı gibi çarpıyor ve odasına dalıp beni affetmesi için yalvarma isteğimle savaşıyorum.

Koridoru geçip kulağımı kapısına dayıyorum ama sessiz.

"Zara?" Parmak uçlarımla kapıya vurarak usulca sesleniyorum. Sessizlik.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Beni görmezden geldiği fikrinden nefret ediyorum, bu yüzden kapı kolunu deniyorum.

Kapı açılıyor ve içeriye baktığımda onu yatakta kıvrılmış, uyurken buluyorum. Sarı saçları başının etrafında dağılmış ve yanakları ağlamış gibi kırmızı görünüyor.

Ben tam bir piçim.

Onun yanına yatmak ve uyurken ona sarılmaktan başka bir şey istemiyorum. Ama beni o kadar kolay affetmeyeceğinin ve bunu hak etmediğimin de farkındayım. Davranışımın hiçbir mazereti yok ve izin verdiği her şekilde bunu telafi edeceğimden eminim.

O yüzden şimdilik uyumasına izin vereceğim.

Panjurlar açık ve ışığı hala yanıyor, ben de onu uyandırmak istemediğim için içeri . Komodinin üzerindeki panjur kumandasını alıp indiriyorum ve odayı gölgelendiriyorum.

Üzerine eğilerek alnına en yumuşak öpücüğü konduruyorum, dudaklarım onu uyandırmamak için tenine zar zor değiyor.

"Çok özür dilerim, *sladkaya zhizn'*," diye fısıldıyorum ışığı kapatmak için uzanmadan önce.

Zara'yı terk etmek bana acı veriyor. Yorganı arkaya atıp ona dilimle ne kadar üzgün olduğumu göstermekten başka bir şey istemiyorum ama kendimi uzaklaşmaya ve onu biraz yalnız bırakmaya zorluyorum.

Keşke dün geceye geri dönebilseydik. İlk kez geceyi bir kadınla geçirmiştım ve kendi zevkimden çok onun zevkine odaklanmıştım.

Beni yanlış anlamayın, her zaman önce onların geldiğinden emin olurum, ama ondan sonrası adil oyun.

Ama dün gece öyle değildi. Zara'nın zevkinden başka bir şey düşünmedim ve bu inanılmazdı. O zevkle inlerken yüzümü kalçalarının arasına gömüp saatler geçirmek için yanıp tutuşuyordum ve mutlu bir şekilde devam edip onu tekrar tekrar boşaltabilirdim ama onu uykusundan alıkoymak istemedim.

Bu, lanet bir kaya gibi sert uyandığım anlamına geliyordu, bu yüzden vücudumdaki bastırılmış gerginliğin bir kısmını serbest bırakmaya çalışmak için gizlice dışarı çıkıp spor salonuna gittim.

Daha sonra bir duş alıp içimi boşaltmayı planlıyordum ama Zara'nın ofisini gözetlediğini görünce dikkatim dağıldı.

O duşu hiç almadığımı fark ederek koridorun karşısındaki odama ve özel banyoma giriyorum. Şelale duşu açarak egzersiz kıyafetlerimi çıkardım ve kaynar sıcak suyun altına girdim, kaslarım gevşemeye başladığında bir iç çektim.

Biri hariç.

"Yapamam," diye homurdanıyorum sikim sertleşirken.

Şu anda benden vebadan kaçır gibi kaçarken Zara'nın tatlı vücudunu hayal etmek yanlış geliyor. Ama gözlerimi kapatıp suyun üzerimden akmasına izin verdiğimde tek düşünebildiğim o oluyor.

Elimi tabanın etrafında kavrayıp sıkıca sıkıyorum, zihnim onun dilimin üzerine boşalmasının nasıl bir şey olduğunu hatırlayarak dolup taşıyor.

Şu anda burada benimle olması için neler yapmazdım ki, yumuşak kalçalarını belime sarıp onu düşün duvarına yaslayarak becerirken sırlıklam ve inliyordu.

Bunu her şeyden çok istiyorum, zaten sızıntı yapan sikim de öyle, ama serbest kalmanın zevkini hissetmeme izin vermeyeceğim. Beni affedene kadar olmaz.

Duşu soğuşa çeviriyorum ve yıkamayı bitirirken dişlerimi sıkıyorum.

Duştan sonra aşağı inip mutfağı giriyorum, bütün gün neredeyse hiç yemek yemediğim için karnım ağrıyor, ama halime kaşlarımı çatıyorum.

Mutfak adası, bu sabah spor salonuna gitmek için ayrıldığımda orada olmayan yarı hazırlanmış yiyeceklerle dolu. Zara hiçbir şey yemedi mi?

Bir yanım elinde bir tabak yemekle yukarı fırlayıp yemek yemesini istiyor.

Bana rastlamaktan korktuğı için bütün gün saklanmasına, kendini aç bırakmasına izin veremem. Ona söz verdiğim hayat bu değil. Ona göz kulak olacağıma söz verdim ve tam olarak bunu yapacağım.

Cebimden telefonumu çıkararak, özür dileme planımın bir parçası olarak bazı iş arkadaşlarımdan birkaç iyilik istemeye karar verdim. Manhattan'daki en yüksek puanlı restoranlardan birinin baş şefini arayarak işe başlıyorum. Normalde bu mekanda rezervasyon yaptırmak aylar sürerdi ama ben bundan çok daha fazlasını yapmayı planlıyorum.

Kolsov olduğum gerçeğini pek suiistimal etmem ama Zara için, ne kadar üzgün olduğumu bilmesini sağlamak için elimden geleni yapacağım.

Biraz ikna ettikten sonra, gece için tüm restoranı rezerve etmeyi ve şefin sadece bizim için özel bir tadım menüsü hazırlamasını sağlamayı başardım.

Yemeği organize ettikten sonra, Zara'nın gelinliğini seçmesine yardımcı olan Clara'yı bir kez daha aradım.

Gelinlik butiğinin gece kıyafetleri satan bir kardeş mağazası var, bu yüzden ondan Zara'nın rengini tamamlayacak bir şey seçmesini ve yarın bir buket çiçekle birlikte çatı katına göndermesini istedim.

Umarım yeterli olur. Ama beni affedip affetmeyeceğine sadece Zara karar verebilir.

ZARA

ÇOK ÜZGÜNÜM, SLADKAYA ZHIZN'!

Bütün gece uyumak için elimden geleni yaparken, sadece Dimitri'nin odasına gidip onun yanına yatmaktan kendimi alıkoymak için bile olsa, bu sözler kulaklarımda çınlıyor.

Ofisini karıştırmaya hakkım olmadığını biliyordum, bu yüzden Dimitri'yi bana kızdığı için suçlayamam. Ama yine de ona açıldıktan sonra bana karşı bu kadar soğuk davrandığını görmek beni incitti.

Saldırıya uğradığım gerçeğini daha önce hiç kimseyle paylaşmamıştım, Emily ya da Bianca ile bile, bu yüzden onunla paylaşacak kadar rahat hissetmem için çok şey gerekti.

Ama dün gördüğüm adam, güvenmeye başladığım adam değildi.

Üzgün olabilir ama onu affetmem için fısıltıyla söylenen birkaç kelimeden çok daha fazlası gerekecek.

Ertesi sabah aşağıya indiğimde mutfak tezgâhının üzerinde kocaman bir kutuyla birlikte bana gönderilmiş, tıpkı düğünümüzdekiler gibi kocaman bir leylak gülü buketi buluyorum.

Kutunun üstündeki notu alıp içindekileri okurken dudağımı ısırıyorum.

*benim,
Umarım sana ne kadar üzgün olduğumu
göstermeme izin verirsin.
7'de hazır ol. Dimitri
x*

ONUN SÖZLERİYLE KALBİMİN ÇARPMASINDAN NEFRET EDİYORUM.

Dışlerimi dudağıma gömüp kutuyu yırtarak açıyorum ve zümrüt saten elbiseyi görünce nefesim kesiliyor.

"Dimitri..." Parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdirirken fısıldıyorum.

Pahalı hissettiriyor ve mahvederim diye neredeyse kutudan korkuyorum. Ama merakım beni yeniyor ve elbiseyi yavaşça kutudan çıkarıyorum.

Sırtı açık, çarpıcı bir elbise ve koyu yeşil rengi gözlerimi mükemmel bir şekilde tamamlayacak.

"Harika bir zevkin var..." Elbiseyi kendime doğru tutarken mırıldandım.

Gelinliğimden sonra sahip olduğum en lüks kıyafet bu ve Dimitri'yle birlikte giyinip süsleneceğim için heyecanlı olduğumu inkar edemem.

Hazırlanmama saatler var ama günü en iyi şekilde değerlendirmeye ve kendimi gerçekten şımartmaya karar veriyorum. Eski dairemin kirasından daha pahalı bir elbise giyeceksem, önce birkaç şeyi halletmem gerekiyor.

Elbiseyi notla birlikte kutuya geri koyup, uzun hazırlık sürecine başlamak üzere odama dönüyorum.

YEDIYE BEŞ KALA DIKKATLICE MERDİVENLERDEN AŞAĞI İNİYORUM,
Topuğumu astarın içine sokmamak için elbisemin eteğini elimle tutuyordum.

Ayağımın takılmasını engellemek için aşağı bakmakla o kadar meşgulüm ki, en alt basamağa ulaşp yukarı bakana kadar kanepenin koluna tünemiş Dimitri'yi fark etmiyorum.

"Aman Tanrım!" Bir elimi göğsüme götürdüm. "Beni korkuttun."

"Giyinmişsin." Ayağa kalktı.

"Yediye kadar hazır ol demiştin." Kıyafetlerime kaşlarımı
çatarak baktım. İsteddiği bu değil miydi?

Altın rengi stilettolarımı giydim ve biraz daha örtünmek için saçlarımı omuzlarımın etrafında gevşek bukleler halinde tuttum.

Elbisenin arka kısmı son derece dekolte ve üst kısmı göğüs dekoltelerini gösteriyor ki Dimitri'nin göğsüme bakışlarından bu durumdan memnun olduğuna eminim.

"Elbiseyi çöpe atıp bana cehenneme söyleyeceğinden korkuyordum." Ellerini ceplerine soktu.

"Düşündüm ama çok güzel bir elbise." Bana

yaklaşırken dudakları seğiriyor.

Siyah takım elbisesi ve gömleğinin içinde bu kadar lezzetli görüldüğü için sessizce ona lanet ediyorum.

Gömleğinin üst iki düğmesini açık bırakmış ve ellerimi göğsünün bronzlaşmış teninde gezdirmek için kaşınıyorum. Koyu renk saçları düzgünce ayrılmış, birkaç dağınık bukle yüzünü çerçeveliyor ve yontulmuş elmacık kemiklerini yumuşatıyor.

"Peki, bu akşam ne yapıyoruz?" Bana doğru bir adım daha atarken Dimitri'yle göz göze gelmemek için elimden geleni yapıyorum. Misk kokulu ve zengin parfümünün bir esintisini yakalıyorum ve bir iniltiyi ısırmak zorunda kalıyorum.

Neden hep bu kadar güzel kokuyor?

"Başlangıçta seni yemeğe götürmeyi planlamıştım ama seni o elbisenin içinde görünce iptal etmek istedim, böylece geceyi elbiseni yırtarak ve seni bu kanepede becererek geçirebilirdim."

Yanaklarım onun iğrenç sözleri yüzünden yanıyor.

"Kulağa mükemmel bir akşam gibi geliyor..." Kirpiklerimin altından Dimitri'ye bakarken yanağımın içini ısıyorum.

Meme uçlarım ipeksi kumaşa çarpıyor ve Dimitri'nin gözleri ihtiyaçla parlıyor, şüphesiz fark ediyor.

"Belki de bu mükemmel gecemizin sonu olabilir." Bana göz kırpmıyor.

Elini uzatıyor ve parmaklarımı onunkilerle birleştirip başparmağını yavaşça parmak eklemlerimin üzerinde ileri geri gezdirmesine izin veriyorum.

"Ama önce, sana şarap ve yemek vereceğim."

Ne kadar yalvarsam da Dimitri nereye gittiğimiz hakkında hiçbir şey söylemiyor.

Arabasının yolcu koltuğunda otururken midemde gergin kelebekler uçuşuyor, bir eli direksiyonda, diğer eli hâlâ benimkine ne kadar seksi görüldüğünden nefret ediyorum. Elimi bırakmayı reddediyor, sanki beni bıraktığı anda kaçacağımdan korkuyormuş gibi.

Arabayı sürerken rahat bir sessizlik kaplıyor ve ben huşu içinde camdan dışarı bakarak güneşin şehrin üzerinden batışını izliyorum. Nefes kesici, tıpkı yanımdaki adam gibi.

On beş dakika sonra Dimitri motoru kapattı ve bana döndü. "İşte geldik."

Birbirine dolanmış ellerimizi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerime nazıkçe bir öpücük konduruyor.

Dudaklarını tenimde hissettiğimde bir nefes alıyorum ve o da sırtlıyor.

"Birileri kendini aşıyor."

Yanaklarım yanarken omuz silkiyorum. "Sadece kendini suçluyorsun."

Koyu renk gözleri göğsüme kayarken alçak ve derin bir sesle kıkırdıyor. "Benim için sorun değil."

Gözlerimi deviriyorum ama Dimitri parmaklarımı sıkarken yanaklarım ısınıyor. "Sanırım planladığım şey hoşuna gidecek." Emniyet kemerimi açmak için uzanıyor.

Dimitri arabadan inmeme yardım ediyor ve beni restoranın içine götürmeden önce anahtarları bekleyen bir valeye veriyor.

Ön kapının üzerindeki ismi okuduğumda kalbim pır pır etti. Bir yemek sever olarak şehirdeki Michelin yıldızlı restoranların çoğunu biliyorum, ancak şimdiye kadar hiçbirinde yemek yemeye param yetmedi.

Dimitri restoranın kapısını açtığında ve ben içeri girdiğimde yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum.

Ama hiçbir şey beni bekleyen şeye hazırlayamazdı.

"Dimitri," diye soluk soluğa restorana bakıyorum. Tüm masalar kaldırılmış ve yerlerine her boydan yüzlerce mum yerleştirilmiş, odayı en güzel turuncu ışıltıyla dolduruyorlardı. Tam ortadaki iki kişilik bir masa hariç. "Bütün bunları benim için mi yaptın?"

"Tabii ki yaptım." Kollarını belime doluyor ve ben odayı incelerken beni kendine doğru çekiyor.

"Bu... çok güzel."

"Tıpkı senin gibi," diye ekliyor ve boynuma yumuşak bir öpücük konduruyor.

Dudaklarını tenimde hissettiğimde ürperiyorum, güçlü kolları tarafından sarmalanma hissinin tadını çıkarırken gözlerim bir anlığına kapanıyor.

Gözlerimi açtığımda kollarında dönüyorum ve ellerimi geniş göğsünde gezdirirken iç çekiyorum.

"Bu bir servete mal olmuş olmalı." Dudağımı ısırdım.

"Maliyetin bir önemi yok." Başparmağını alt dudağımda gezdiriyor. "Ama-"

"Zara, eğer beni affedeceğin anlamına gelseydi tüm dolarlarımı harcardım."

Başımı sallıyorum, güzel yüzüne bakarken gömleğinin yumuşak kumaşına tutunuyorum.

"Elbette, seni affediyorum."

"Yapmamalısın." Bana bakarken çenesi esniyor. "Tamamen düzenin dışına çıktım. Ben sadece-" Sesi çatallaşıyor ve dudaklarından dökülmek üzere olan kelimelerle savaşımaya çalışırken kaşları birbirine çarparak başka tarafa bakıyor.

Uzanıp yanağını okşuyorum, başparmağımı çenesindeki hafif kirli sakalın üzerinde gezdiriyorum. "Eminim kendine göre sebeplerin vardır."

"Bu sana nasıl davrandığımı mazur göstermez."

"Hayır, ama belki bu konuda konuşursanız, anlamama yardımcı olur..."

"Bu akşam sana ne kadar üzgün olduğumu göstereceğim." Gözleri benimkilere kayıyor.

Onlara yansıyan hüznü özlemiyorum ama onu zorlamamayı seçiyorum.

Dimitri hazır olduğunda konuşacak ve umarım ben de ona bana gösterdiği destek ve tesellinin aynısını sunabilirim.

Dimitri Koslov'un mum ışığında bir akşam yemeği yiyeceğini hiç düşünmemiştim ama bu akşam mükemmelden de öte olacak.

Baş şeften sadece benim için yedi çeşitten oluşan eşsiz bir tadım menüsü hazırlamasını ve buna uygun şarap eşleştirmeleri yapmasını istedi. Sohbet kolay ve hafifti ve kendimi uzun zamandır gülmediğim kadar gülerken buldum.

"Eğleniyor musun?"

"Bence bu düğün günümüzden daha iyi." Şarabımdan bir yudum alıyorum.

"Bunu Alexei'ye söyleme. Sanırım hayatının geri kalanında düğünümüzün faturasını ödeyecek." Dimitri kıkırdar.

"O teklif etti! Birini suçlamak istiyorsa Bianca'yı suçlayabilir. Her şeyi planlayan o."

"Bu çok doğru."

Şarabımdan bir yudum daha alıp merakla Dimitri'yi izliyorum.

"Ne?" Dudakları seğiriyor.

"Bana kimsenin bilmediği bir şey söyle." Bardağımı tekrar masaya bıraktım.

Dimitri gözlerini kısar. "Kardeşlerimin bile bilmediği bir şeyi bulmak için zorlanacağım."

"Tamam. Peki, senin hakkında asla tahmin edemeyeceğim bir şeye ne dersin?"

Dimitri derin bir nefes alırken yanağımın içini ısıırıyorum, düşünürken çenesindeki kaslar esniyor.

"Ortaokuldayken havalı olduğunu düşündüğüm için trombon çalardım," diye mırıldanıyor, yanakları kızarıyor.

Ona bakarken çenem yere çarpıyor.

"Gülemezsın." Parmağıyla beni işaret ediyor, yüzümdeki ifadeye bakarak gözleri parlıyor.

"Değilim, yemin ederim! Ben sadece... Vay canına, ağzından böyle bir şey çıkmasını beklemiyordum."

"Ne diyebilirim ki? Ben birçok yeteneği olan bir adamım." Bana göz kırptıyor ve şimdi yanaklarımın kızarma sırası bende.

Tek umudum, eve döner dönmez beni kanepeye oturtacağına dair verdiği sözü tutması çünkü mum ışığında koyu renk gözlerinin beni yiyip bitirmesi neredeyse ihtiyaçtan nefes nefese kalmama neden oluyor.

Çenesini bana doğru eğdi. "Şimdi senin ."

Şarap kadehimi elime alıp bir yudum alıyorum ve en çok hangi hikâyeden hoşlanacağına karar veriyorum.

"Üniversite birinci sınıftan sonraki yaz Bianca ile birlikte sırt çantasıyla Güney Amerika'yı dolaşmaya çıktık."

"Yalnız mı?"

"Evet..." Dudağımı ısırđım.

"Zara," diye inliyor Dimitri, bir elini yüzünde gezdirerek.

"İyi idi! Sadece bir uyuşturucu baskınında yakalandık." Dimitri'nin kaşları havaya kalkıp ağzı bir karış açık bana bakarken kıkırdama krizine giriyorum.

"Sen bir tehditsin."

Omuz silkiyorum, bir ısırık alırken sıvı cesaretin etkisini göstermeye başladığını hissediyorum. "Bu konuda ne yapacaksın?"

Dimitri öne doğru eğilirken soluk soluğa bir kahkaha atıyor, kaşığımı yavaşça yalayarak temizlememi izlerken gözleri ihtiyaçla parlıyor.

"Yapabileceğim pek çok şey var," diye fısıldıyor, dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırlıyor.

Yutkunuyorum, dilinin kalçalarımın arasında olmasının, beni tekrar tekrar yalamasının ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmemeye çalışıyorum...

Zonklayıcı bir ağrı oluşmaya başladığında bacaklarımı çaprazlıyorum. Ağzım kuruyor. "Ne gibi?"

"Ne yazık ki biz eve dönene kadar beklemeleri

gerekecek." "Emin misiniz?"

"Zara." İsmimi sürüklenme şekli bana istediğim etkiyi yarattığını söylüyor.

"Çünkü gitmeye hazırım."

Dimitri bir anda ayağa kalktı, masanın etrafından dolaştı ve sandalyemi çekti.

"Hadi gidelim, *şimdi*." Uyarılmışlığıyla savaırken sesi titriyor. Kirpiklerimin altından ona bakarken karnımın alt kısmında sıcaklık birikiyor.

"Ama tatlınıza dokunmadınız bile."

"Çünkü sen benim tatlımsın."

ZARA

DIMITRI VE BENİM BİRBİRİMİZİ YIRTMADAN DURABİLMEMİZE ŞAŞIRDIM.

Çatı katına dönene kadar birbirimizin kıyafetlerini çıkarmayacağız. Kucağına tırmanıp onu arabada becermek istiyordum, özellikle de ereksiyonunun pantolonunun önünü zorladığını fark ettiğimde.

Asansörden çatı katına çıktığımızda ikimiz de birbirimizi pençelerken neredeyse nefes nefese kalmıştık.

"Seni bu kanepede becereceğimi söylemiştim." Kollarını belime doluyor ve kalçalarımın arkası kanepenin koluna değene kadar beni geriye doğru götürüyor.

Beni sert vücuduna doğru çekerken nefes nefese kalıyorum.

"Beni kanepeye *karşı* becermeni umuyordum..." Dudağımı ısırarak fısıldıyorum.

Dimitri'nin gözleri her nefes alışımında inip kalkan göğsüme kayarken boğazı sallanıyor.

"Göster bana, Zara," diye mırıldanıyor.

Kollarında dönebilmem için beni tutuşunu yeterince gevşetiyor.

Kanepenin koluna yavaşça eğilip omzumun üzerinden ona bakarken bir gülümsemeyle savaşıyorum.

"İşte böyle." Ona doğru geri itiyorum, böylece ereksiyonu kıcıma sürtünüyör.

"*Siktir.*" Parmakları kalçalarımın yumuşak etine batıyor ve sikini bana doğru sürtüyor.

Dimitri'nin içime gömülmesinden başka bir şey istemediğim için onun sertliği karşısında inliyorum.

"Emin misin?" Elleri belimi okşuyor.

Kalçalarımı onun sikine karşı oynatıyorum ve o bir tıslama çıkarırken kıkırdıyorum.

"Eminim." Kendimi kanepenin minderlerine bırakıp yanağımı yumuşak malzemeye bastırıyorum.

"Çok şükür."

Dimitri elbisemi kalçalarımın üzerinden hızla kaldırıyor ve giymeyi tercih ettiğim dantel külotu görünce küfrediyor.

"Tanrım, Zara." Elleri yanaklarımın yumuşak etini yoğurmak için hareket ediyor. "Sanırım bunları üzerimde tutmam gerekebilir."

"Benim için sorun değil," diye kıkırdıyorum.

Nefes nefese gülüşünün sesi gözlerimi kapatıyor ve kalçalarım birbirine sürtünüyor, vücudum ihtiyaçla titreşiyor. Ama benden kaşlarımı çatıyorum, acaba fikrini mi değiştirdi?

Dimitri dişlerini kık yanağımın yumuşak derisine batırırken nefesim

kesiliyor. "Dimitri!" Ona karşı kıvranıyorum.

"Kendime engel olamadım." Elleri kalçalarımın ön kısımlarında aşağı yukarı gezinirken kıkırdıyor.

Parmakları parmaklarımın arasına girip külotumun nemli dikişini izlediğinde, zevk arttıkça bedenim gevşemeye başlıyor.

"Ben hazırım."

"Söyleyebilirim, *sladkaya*."

Yanaklarım yanıyor ama ona ne kadar hazır olduğumu hissetmenin Dimitri'yi tahrik ettiğini biliyorum.

Tekrar ayağa kalkıp kemerini çözmeye başladığında omzumun üzerinden bakıyorum ve pantolonunu indirdiğini ve ucu zaten dölle parlayan sikinin serbest kaldığını görünce inliyorum.

"Dimitri."

arasına sıcaklık yayılıyor.

"Bu sert ve hızlı olacak, *sladkaya*." Boyunu okşuyor. Kukum kasıldıkça inliyorum, onun tarafından doldurulmak için çok çaresizim.

Gözleri benimkilere kilitleniyor. "Ama çok fazla olursa bana söylemeni istiyorum, Zara." Başımı sallıyorum, sikini yumruklayışını görünce ağzım kuruyor.

"Bana söz ver."

"Söz veriyorum," diye nefes nefese kaldım.

Dimitri sağ eliyle külotumu yana doğru çekerken nefes alıyor ve sikini giriş yerimle hizalıyor. Kendimi desteklemeye bile fırsat bulamadan, sikini sonuna kadar içime sokuyor,

"Evet!" Amım onun kalın uzunluğunun etrafında gerilirken haykırıyorum.

Ama Dimitri onun büyüklüğüne alışmam için bana bir şans vermiyor. Bunun yerine, bir kez daha içime sokmadan önce ucu ancak içime girene kadar sonuna kadar çekiyor.

"Aman Tanrım."

"Çok sıkışın amına koyayım." İçime girerken parmakları kalçalarımın saplanıyor.

Kanepeye yapışırken gözlerim yuvarlanıyor, itişlerine uymak için elimden geleni yapıyorum, ama horozunun amımın iç duvarlarına sürtünme şekli vücudumun gevşemesine neden oluyor.

Taşaklarının kışırma çarpması o kadar yüksek sesle inlememe neden oluyor ki Dimitri nefes nefese bir kıkırdama çıkarıyor.

"Arkadan sikilmeyi seviyorsun."

Beni daha sert sikerken kalçalarım kanepenin koluna çarpıyor.

"Mmm..." Kalçalarımı daha yukarı kaldırıyorum.

"Bu benim en sevdiğim pozisyon." Uyluklarını benimkilerin arasına yayıyor, duruşumu genişletiyor, böylece daha derin bir açığa ulaşabiliyor. "Çünkü amının derinliklerine kadar girebiliyorum."

"Tanrım, evet."

"Ve sonra bu mükemmel kışın her yerini bitirebilirim." Beni bir kez tokatladı.

Keskin acıyla haykırıyorum, sırtım kamburlaşıyor, ama sonra Dimitri'nin eli orada, yavaşça etimi okşuyor.

"Beni çok iyi karşılıyorsun, *sladkaya*. Benim için gelecek misin?"

İnliyorum, klitorisim o kadar acı verici bir şekilde zonkluyor ki yardım edemiyorum ama uyluklarımın arasına uzanıp şişmiş tomurcuğa sürtünmeye başlıyorum. Klitimi daha sert ovarken parmaklarım uyarılmamla sırlıslık oluyor, salıverilmem arttıkça amım nabız atmaya başlıyor.

"Daha fazla."

"İyi kız, Zara."

İçime girerken dudaklarından dökülen ismim beni neredeyse çözüyor. Tamamen onun merhametine kalmış durumdayım ama bu beni korkutmuyor çünkü ben de istesem duracağını biliyorum.

"Siktir, çok yaklaştım." Vücudum gerilmeye başladı.

Dimitri hızını artırarak karşılık veriyor, horozu G noktama çarpıyor ve serbest bırakılmamı kovalarken beni nefes nefese bırakıyor.

"Kahretsin, klitorisine dokunmanı izlemek beni çok fena boşaltmak istiyor."

"Evet!" Orgazmım geldiğinde çığlık atıyorum.

Dimitri beni sikmeye devam ederken dudaklarımdan zevk çığlıkları dökülürken parmaklarımı kanepenin minderine gömüyorum.

"Kahretsin, Zara," diye tıslıyor, amım onun sikinin etrafında kenetlenirken. "*Dimitri*," diye inliyorum.

Vücudum neredeyse tamamen tükendi, başka bir zevk dalgası beni vururken tenim ince bir ter tabakasıyla kaplandı.

"Siktir, geliyorum." Dimitri sikini serbest bırakır.

Boşlukta inliyorum, ama onun serbest kalmaya yakın olduğunu bilmek amımı bir kez daha sıkıyor.

Omzumun üzerinden bakıp Dimitri'nin gözlerinin arzudan ağırlaştığını ve kendini zorlarken çenesinin sıkıldığını görürken klitorisimi ovmaya devam ediyorum.

Boyunu yumruklamasının ıslak sesiyle inliyorum, uyarılmamı horozunun yukarı ve aşağı sürttüğünü biliyorum.

"Lütfen, Dimitri," diye yalvarıyorum, iki parmağımı amıma sokarken, başka bir orgazm zaten inşa ediliyor.

"Zara," diye hırlıyor.

Başparmağımı klitorisimin üzerinde gezdirirken "Seninle gelmek istiyorum," diye inliyorum.

O kadar hassas ki neredeyse acı veriyor, ama başka bir tahliye için o kadar çaresizim ki acıya değer.

Dimitri kaygan ucunu yanaklarımın arasına sürterken kalçalarımı oynatarak kıcımlı daha da yukarı kaldırıyorum.

"Kahretsin, geliyorum," diye soluk soluğa bağılıyor.

"Oh, *evet!*" Sperminin sıcak fişkırımları kıcıma çarptığında salıverilmemle inliyorum.

Kanepeye yığılırken vücudum titriyor, Dimitri'nin zevkle inleme sesleri kulaklarımda çınlıyor, son damlasına kadar üzerine döküyor.

kıçımı.

"Zara," bitirdiğinde pantolonunu indiriyor. İkimiz de nefesimizi tutmaya çalışırken güçlü elleri belimi nazıkçe okşuyor.

"Mmm..." Gözlerim bir anlığına kapandı. "Seni mahvettim."

Gölmekten kendimi alamıyorum.

"Beni temizlemekten memnuniyet duyarsınız-"

Beni kollarının arasına alıp göğsüne yasladı.

"Oh, bundan daha fazlasını yapacağım," diye hırılıyor ağzımı kendi ağzıyla kapatmadan önce.

SABAH UYANDIĞIMDA ÇOK AĞRIM OLUYOR.

Beni duşa taşıdıktan sonra, Dimitri beni dikkatlice , dizlerinin üzerine çökmeden önce cildimin her santimini köpürtmek için zaman ayırdı ve diliyle amımı yiyebilmesi için bir uyluğunu kaslı omzunun üzerine kaldırdı.

Aynı şeyi onun için yapmaya çalıştığımda, beni kaldırarak ve adını haykırana kadar beni duvara yaslayarak karşılık verdi.

Bu sabahki makyajlı seksimize devam etmekten başka bir şey istemiyorum ama gitmem gereken bir iş var, bu yüzden Dimitri'nin yatağının boş olduğunu fark ettiğimde tamamen hayal kırıklığına uğramadım. Onun çıplak bedeninden uzaklaşmamın hiçbir yolu yoktu. Kendimi o kadar kontrol edemiyorum.

Evinde bulduğum şey yastığının üzerinde tek bir leylak gülü.

"Ne kadar yumuşak." Gülü aldım.

Burnuma bastırıp tatlı kokusunu içime çekiyorum. Ama kokuyu alır almaz midem çalkalanıyor ve bir de bakıyorum ki gülü bir kenara fırlatıp midemi tuvalete boşaltmak için banyoya koşuyorum.

Sinirlerim bozuk. Bugün Giovanni'yle yüzleşmem gerekecek ve Cuma günü olanlardan sonra onun yakınında olmaktan korktuğumu inkar edemem.

Dimitri, Giovanni'nin beni bir daha rahatsız etmeyeceği konusunda temin etse de, kendi gözlerimle görene kadar buna inanmayacağım.

Mide bulantım geçtiğinde geç kalmaya başlamıştım, bu yüzden hızlıca lacivert bir elbise ve ayakkabılarımı giyip kapıdan çıktım.

Kimliğimi okutup ofis binama girdiğim anda telefonum bir mesajla çalıyor.

Dimitri: Beni istediğin zaman ara,
sladkaya x

GÜLÜMSÜYORUM, TELEFONUMU GÖĞSÜMDE TUTARAK TUVALETE DOĞRU İLERLİYORUM.

Asansör. Dimitri'yle ofisindeki olayı geride bırakabildiğimiz için çok müteşekkirim çünkü onun benim yanımda olduğunu bilmek kadar güzel bir duygu yok.

Beni korumak için her şeyi yapacağını kanıtladı, bu yüzden sinirlerimi yutuyorum ve ofis katıma çıkarken başımı dik tutuyorum.

Ama Giovanni görünürde yok.

Çantamı bıraktıktan sonra, bazı evrakları almak için koridordan ofisine gidiyorum ve boş olduğunu görünce şaşırıyorum. Karlie'ye göre izinliymiş, yani onunla yüz yüze muhatap olmam gerekmediği gibi, e-posta üzerinden vaka raporlarını takip etmesine bile gerek yok.

"Hey, Giovanni'nin gerçekte nesi olduğunu biliyor musun?" Masama tekrar oturduktan sonra Karlie'ye sordum.

Karlie omuz silkiyor, uzun kızıl saçlarını omzunun üzerinden savururken odama yaslanıyor. "Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim en azından birkaç gün baygın kalacağı."

Giovanni'nin icabına bakıldığı düşüncesi, en azından şimdilik, mide bulantımı yatıştırması gerekirken tam tersi bir etki yaratıyor.

Ayağa kalkıyorum ve ağzım tükürükle dolmaya başlarken banyoya doğru yöneliyorum.

Belki de bu, vücudumun son birkaç aydır uğraştığım tüm zehirli duygulardan kendini arındırma yoludur. Saf adrenalinle çalışıyorum ve bu eninde sonunda sinir sistemime zarar verecek.

Masama geri oturduğumda, Giovanni'nin durumunu kontrol etmek için Dimitri'ye bir mesaj göndermeye karar verdim.

Giovanni hastalık aldı. Endişelenmeli miyim?

Dimitri: Endişelenmen gereken tek şey ben eve gelene kadar jakuzide çıplak olduğundan emin olmak ;)

MESAJINI İKİ KEZ DAHA OKURKEN DUDAĞIMI ISIRDIM. DÜŞÜNCESİ Dimitri'nin kucağına tırmanıp kendimi onun kalın sikinin üzerine bıraktığımda yanaklarım ısınıyor.

Belki de ikinci bir balayına çıkmalıyız.

Zihnim böyle pis düşüncelerle doluyken işe odaklanmak çok zor. Buna bir de hasta olduğum için sürekli tualete koşmak zorunda kalmam eklenince, öğle yemeği vaktine kadar işimi zar zor bitirmiş oluyorum.

Belki de hastalanıyordumdur.

Bekle. Aman Tanrım.

Kafamda hızlıca bir hesap yapmaya çalışırken ellerim karnıma doğru uçuşuyor. Düğünden bu yana beş hafta geçti, bu da Dimitri ile ilk kez yattığımızdan bu yana beş hafta geçtiği anlamına geliyor...

"Hayır, hayır, *hayır*," diye inleyerek başımı ellerimin arasına alıyorum. "Bu gerçekleşiyor olamaz."

Regl takip uygulamamı açıyorum.

Kahretsin. Neredeyse 2 hafta gecikti. Bu benim için duyulmamış bir şey. Vücudum saat gibi çalışır, bu yüzden alarm zilleri bir gün olduğu anda çalmalıydı.

Geç oldu.

Tabii Giovanni'yle olan bitenler yüzünden kim olduğumu, günün hangi gün olduğunu ya da regl olup olmadığımı düşünecek vaktim bile olmuyordu.

Bu hiç iyi değil.

"Kahretsin, kahretsin,
kahretsin."

"Zara? Her şey mı?" Karlie odamın üstünden bana bakıyor. Başımı kaldırıyorum, kaşlarını çatmış bana bakıyor.

"Öğle yemeği molası veriyorum." Çabucak çantamı aldım.

Normalde caddenin karşısındaki kafeye birlikte gideriz ama benim bir işim var ve bunu yalnız yapmam gerekiyor.

Ofisimden iki blok ötedeki eczaneye adeta koşarak gidiyorum, yeni geleceğim kafamda canlanmaya başladığında kalbim göğsüme çarpıyor.

Hamile *kalamam, yapamam*.

Dimitri ve ben sadece rol yapıyoruz. İlişkimiz gerçek değil, her ne kadar aksini istemeye başlasam da ve bu duruma bir çocuk getirmek işleri daha da karmaşıklştırıyor.

Dimitri'nin çocuk *istediğinden* bile emin değilim. Leo ile arası çok iyi ama amca olmak ve baba olmak tamamen farklı şeyler.

Korunmasız biriyle yatmamam gerektiğini bilmeliydim. Bianca ve Alexei'den hiçbir şey öğrenmedim mi?

Başımı eğerek dükkâna daldım ve doğruca hamilelik testlerinin olduğu reyonaya yöneldim. Tedbirli olmanın daha iyi olacağına karar vererek, birinin hatalı olma ihtimaline karşı iki tane alıyorum ve kasaya yöneliyorum.

Kasiyer, tezgahdaki kutulardan parmağımdaki kocaman pırlantaya bakarken bana sıcak bir gülümseme sunan yaşlı bir kadın. Bir şey söylemek istediğini anlayabiliyorum ama ağzımı açarsam

Hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı, ben de cüzdanımı bulmak için çantamı karıştırarak onun bakışlarından kaçtım.

Kartımı verirken yanaklarım yanıyor ve iki hamilelik testini hızla çantama atıyorum. Dimitri'nin orada olma ihtimaline karşı onları eve götürme riskini almak istemiyorum, bu yüzden ofise dönüp öğle tatilimin geri kalanında tuvaletlerde saklanmanın daha iyi olacağına karar veriyorum.

Daha önce hiç bir çubuğa işemek zorunda kalmamıştım. Üniversitenin ilk günlerinde bile hep dikkatliydim çünkü hamile kalırsam babamın hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordum ve onu hayal kırıklığına uğratma düşüncesine katlanamıyordum.

Gerçi şimdi, hayatta istediğim her şeyi bana sağlayabilecek başarılı bir adamla evli olduğum gerçeğini göz önünde bulundurursak, sanırım ailem çok heyecanlanırdı.

Her şeyin göstermelik olması çok kötü.

Ellerim terden kayganlaşmış durumda, bu yüzden testlerin paketini açmam ve kendimi yerleştirmem bir saniyemi alıyor.

"Bunu yaptığımı inanamıyorum."

Keşke Dimitri burada olsaydı.

Bu düşünce sadece göğsümü ağrıtıyor.

Pozitif çıkarsa mutlu olmasına imkan yok. Seks ne kadar inanılmaz olursa olsun, sadece bu. Kağıt üzerinde bir eş istiyordu, başka bir şey değil.

İşim bittiğinde, hızlıca sifonu çekiyorum ve kapağı indirerek kenarına tünüyorum.

Sahte kocamın bebeğine hamile olup olmadığımı öğrenmek için ofis tuvaletinde saklanmaktan daha depresif bir yol düşünemiyorum ama hayatımın geldiği nokta bu.

İki dakikanın dolmasını beklerken çubukları yere koyuyorum.

Olumlu çıkarsa ne yapacağımı düşünürken gözlerim yaşarmaya başlıyor.

Olması gereken bu değildi, ama sanırım bir adamla aşk için değil de anlaşma için evlendiğinizde, tam olarak beyaz çit paketine kaydolmuyorsunuz.

Alexei ve Bianca gibi mutlu bir aile olmayı ne kadar istesem de, sonunda bunu tek başıma yapmak zorunda kalabileceğimi düşünmeye başlamalıyım.

Telefonum çalıyor ve yere bakmadan önce son bir derin nefes alıyorum.

Her iki testin üzerindeki iki pembe çizgiye bakıyorum.

"Lanet olsun."

DIMITRI

"ZARA, BİR DOKTOR ÇAĞIRMAMA IZIN VER," DIYE YALVARIYORUM, YANINA OTURUYORUM.

Kanepe.

"Telaşlanmayı bırak." İç çeker, bir yudum su alır. "Ben iyiyim." Kaşlarımı çatıyorum, elimin tersiyle alınına bastırıyorum.

Ateşi yok ama bu sürekli mide bulantısı beni endişelendirmeye başladı.

Birkaç gündür kendini hasta hissediyor ve başlangıçta bunu Giovanni'yle yaşadığı strese bağlıyordum. Son birkaç aydır yaşadıklarına doğal bir tepki, bu yüzden biraz bitkin hissetmesi şaşırtıcı değil.

Ancak bu akşam eve geldiğimde onu bir kez daha hasta bir kâseyle kanepede, nemli ve gri görünürken bulduğumda, bunun başka bir şey olup olmadığını merak etmeye başladım.

"Lütfen size doktor dememe izin verin."

"Dimitri, ben iyiyim." Ellerini göğsüme bastırıyor. "Endişelenmene gerek yok."

Gözlerime bakmayı reddetme şekli bana bunun tam tersini yaptırıyor.

"İyi değilsin. Günlerdir hastasın."

"sadece bir böcek, kendiliğinden geçecektir."

Gözlerimi ona dikerken uzun bir nefes aldım.

Bir sorun var ama Zara'yı zorlamak istemiyorum. Kendini ve *bedenini* kontrol altında hissetmesinin onun için önemli olduğu açık hale geliyor ve eğer bana bir doktora ihtiyacı olmadığını söylüyorsa, bu beni ne kadar öldürse de onun isteklerine saygı duymam gerekiyor.

Zara'nın hayır cevabını kabul etmeyen bir adam yüzünden böyle hissetmesinden nefret ediyorum. Keşke birkaç gün daha hastalık izni alsa ama geride kalmaktan endişeleniyor, bu yüzden son birkaç gündür kanepede dizüstü bilgisayarından çalışmasıyla uzlaştık.

"Doktor çağırıyorsam, en azından sana banyo yaptırmama izin ver." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım.

İç çekiyor, dokunuşuma doğru eğilirken gözleri dalgalanarak kapanıyor. "Banyo kulağa harika geliyor."

"Hemen döneceğim." Ayağa kalkmadan önce alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Üst kattaki odasına çıkıyorum ve banyoyu hazırlamaya başlıyorum, tüm jakuzi jetlerini açıyorum ve bol miktarda sakınleştirici esansiyel yağ ve tuz ekliyorum. Banyonun kenarına birkaç mum yakıyorum ve ambiyansa katkıda bulunmak için ışıkları kapatıyorum.

Hazır olduğunda aşağıya iniyorum ve Zara'nın kucağında dizüstü bilgisayarıyla kanepede uzandığı oturma alanına geçiyorum.

Uzanıp kapağı kapattım.

"Affedersiniz, çalışıyordum-"

Dizüstü bilgisayarı alıp bir kenara fırlattıktan sonra kollarımı Zara'ya doluyor ve onu koltuktan kaldırıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye ciyaklıyor, gömleğime yapışıyor. "Seni yukarı taşıyorum."

"Dimitri, yürüyebiliyorum!"

"Yapabilirsin, ama bu sana izin vereceğim anlamına gelmez. Sen hastasın, bırak sana ben , *sladkaya zhizn'*." Saçlarının tatlı kokusunu içime çekerek boynuna sarılıyorum.

"Sen imkânsızsın." Ellerini boynuma götürüp parmaklarıyla enseme usulca okşarken iç geçiriyor.

"Sanırım inanılmaz yakışıklı demek istedin." O bana gözlerini devirirken ben sırtıtıyorum.

İşte benim Zara'm.

Onu üst kattaki banyoya taşıyorum ve yavaşça soğuk fayansların üzerine bırakıyorum. Gömleğine uzandı ama bileğini tutarak hareketlerini durdurdum.

"Bana bırak." Tişörtünün eteklerine uzandım. "Kollar yukarı."

Zara dediğimi yapıyor ve ben de gömleğini dikkatlice başının üzerinden kaldırıp dolgun göğüslerine hayranlıkla bakıyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin..." Kollarını kendine sarıyor.

Kirpiklerinin altından bana bakarken yeşil gözleri endişeyle doluyor.

Yanağını hafifçe okşuyor, başparmağımı yumuşak teninde ileri geri gezdiriyorum. "Rahatla, *sladkaya*. Bırak seninle ben ilgileneyim."

Başını sallıyor, boğazı düğümleniyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, parmaklarım pijama pantolonunun bel bandına dalıyor ve pantolonunu kalçalarından aşağı çekmeye başlıyorum.

Ayak bileğini nazikçe tutup bacağını pantolondan çıkardıktan sonra tamamen çıplak olana kadar bir sonrakine geçerken onu sabit tutmak için elleri omuzlarıma gidiyor.

"Dimitri."

Gözleri yaşlarla dolarken ellerinin karnını hafifçe ovuşturduğunu görmek için başımı kaldırıyorum.

"Ne oldu, *sladkaya zhizn*?' Hasta mı hissediyorsun?" Ellerim dizlerinin arkasını okşuyor.

Başını sallıyor, yanağından bir damla gözyaşı süzülürken alt dudağı titriyor.

"Şşş, sorun yok."

Her iki bacağına da öptükten sonra ayağa kalkıyorum ve kollarımı titreyen bedenine dolayarak onu bir an için kendime sıkıca sarıyorum.

Saçlarını okşarken "Ben buradayım," diye onu temin ediyorum. "Her şey girecek." "Söz mü?" diye mırıldanıyor göğsüme karşı.

"Söz veriyorum. Şimdi seni banyoya sokalım."

Her ne kadar Zara'yla birlikte banyoya girip onun çıplak bedenini kendime doğru çekmek istesem de, onun dinlenmeye ihtiyacı var, bu yüzden yerleştiğinden emin olduktan sonra, o banyoda ıslanırken birkaç şeyi kontrol etmek için ofisime gidiyorum.

Ofisimin kapısını kapattığım anda telefonum çalmaya başlıyor ve ekranda Alexei'nin adını görünce inliyorum.

"Ne istiyorsun?"

"Yoldayım, geliyorum."

Kaşlarımı çattım.

"Benim evime mi?"

"Evet, Dimitri, senin evine."

"Neden?" Deri koltuğa gömülüyorum. "Çünkü konuşmamız gerek."

Bir elimi yüzüme sürüyorum ve kardeşimle uğraşmak zorunda kalacağım düşüncesiyle içten içe inliyorum. Odaklanabilmemin hiçbir yolu yok. Zara'nın yanında olup onunla ilgilenmem gerekiyor.

"Bekleyemez mi? Zara hasta." "Onun nesi var?"

"Emin değilim. Doktor ağırmama izin vermiyor."

"Bu inatçı kadınların nesi var böyle?" diye mırıldanıyor. Nefesimin altında kıkırdıyorum. "zgnm, *velet*, ama bu gerçekten bekleyemez."

"Peki." Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Benimle ofisimde buluş." "Bir saat içinde orada olacağım."

Alexei beni çatı katımda hiç ziyaret etmiyor, bu da bana bunun kötü bir Şey olduğunu düşündürüyor.

Mikhail ve Danil'in bize katılacağından hiç söz edilmedi, dolayısıyla söyleyecekleri her ne ise, bunun bir aile meselesi olmadığı açık.

Kaşlarımı attım.

Giovanni'yle olan küçük kaamağımı öğrendi mi? Bunu ona açıklamak zorunda kalmak istemiyorum.

Otuz dakika boyunca bilgisayar ekranıma boş boş baktıktan sonra, odaklanmamın bozulduğu açık. Ayağa kalkıyorum ve gidip Zara'yı tekrar kontrol etmeye karar veriyorum.

Kvetin içinde yarı uyur vaziyette, köpükler çoktan dağılmış. Onu bu kadar rahatlamış görmek beni gülümsetiyor. Onun için stresli birkaç hafta oldu ve umarım bundan sonra daha iyi hissetmeye başlar.

"Sanırım yatma vakti geldi, *sladkaya*." Havluya uzanırken kıkırdıyorum.

Zara daha başını yastığa koymadan uyuyor.

Kapıyı arkamdan usulca kapatmadan önce bol su içtiğinden ve iştahı açılırsa diye küçük bir atıştırmalık aldığından emin olarak onu yatırıyorum.

Telefonum cebimde vızıldıyor ve güvenlik sistemimden Alexei'nin geldiğini bildiren bir bildirim geliyor.

Kapıyı aan kodu giriyorum ve küçük konuşmamızın beklentisiyle ikimize de birer içki doldurmak için ofisime geri dönüyorum.

Birkaç dakika sonra Alexei'nin ayak sesleri koridordan geliyor.

O ofisimin kapısını açmadan önce elimdeki votka bardağını hızla bitirip kendime bir tane daha dolduruyorum.

"İçeri gel." Omzumun üzerinden bakıyorum.

Alexei'nin yüzündeki ifadeye bakarak duble votkamı üçe çevirmeye karar veriyorum. "Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Alexei kapıyı arkasından kapatır. "Babamız ve Ivanov'la ilgili bu saçmalığı neden araştırdığınızı bilmek istiyorum?"

"Forest Hills'ten onca yolu bana bunu sormak için mi geldin?" Alay ederek içeceklere uzandım ve kanepeye doğru yürüdüm. "Mesajlaşmak diye bir şey var, *velet*."

Alexei'nin içkisini masaya bıraktım ve koltuğa yerleşmek için hareket ettim.

Alexei ofise şöyle bir göz atıyor ve masamın arkasındaki aile fotoğraflarından oluşan duvarı görünce çenesindeki kaslar esniyor.

"Mesajlar hacklenebilir, Dimitri. Bu bilginin ortaya çıkma riskini almak istemiyorum."

Omuz silktim. "O zaman bana söylememeliydin."

Alexei yüzünü bana dönüp kollarını göğsünde kavuştururken burun delikleri alevleniyor.

"Bunu sır olarak saklamamı mı tercih ederdin?"

"Dürüstçe mi? Evet." İçkimden bir yudum alıp arkama yaslanıyorum ve sağ kolumu kanepenin arkasına atıp bir bileğimi dizimin üzerinden geçiriyorum.

Alexei bana ters ters bakıyor ama ben kafamı çevirmiyorum.

"Bu işi kime yaptırdın Dimitri?" "Rurik."

"Siktir." Alexei elini saçlarının arasında gezdirir. "Ciddi misin, Dimitri? Eğer bu ortaya çıkarsa-"

"Rurik, Frederik'ten daha güvenilir! Bana somut kanıt gönderdi ki bu senin adamının gönderdiğinden daha fazla."

Alexei göz

kırpıyor. "Ne?"

"Yanıldığını kanıtlamak istedim," diye itiraf ediyorum. "Babamızın bunu yapacağına inanmadım, bu yüzden Rurik'e daha derine inmesini söyledim. Ama haklı olduğun ortaya çıktı."

"Göster bana. Şimdi."

Ayağa kalkıyorum, Alexei'nin içkisini masadan alıyorum ve masama doğru yürüyorum.

"İç." Bilgisayarımı açıp babamızın ve Igor'un karısının fotoğraflarını içeren e-postayı yüklemeyi önce bardağı eline tutuşturuyorum.

Alexei içkisini bir dikişte bitiriyor ve masama oturup resimler arasında gezinmeden önce elinin tersiyle ağzını siliyor.

Duvara yaslanıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturmuş, ekran dışında her yere bakıyorum.

Onları zaten bir kez gördüm. Bir daha görmeme gerek yok. Alexei

e-postayı kapatıyor. "Bulduğu her şey bu mu?"

"Hayır."

Alexei yüzünü bana dönerken nefesinin altından küfrediyor.

Boş alıp yeniden doldurmaya giderek bakışlarından kaçıyorum. "Tükür onu

Dimitri."

"Güven bana. Sana söyleyeceklerimi duyduğunda bir içkiye ihtiyacın olacak."

Rurik'in bulduklarını, üvey kardeşimizin ölü doğumunu ve bunun babamız ile Igor arasında Rusya'daki mülklerin el değiştirmesiyle nasıl örtüştüğünü ayrıntılarıyla anlatıyorum.

"Siktir git." Alexei başını sallar. "Bir ilişki yeterince kötü, ama onu hamile mi bıraktı?"

"Evet."

"Bu çok kötü."

"Ölü doğumun tesadüf olduğunu sanmıyorum."

"Ben de öyle. Igor'un rakip bir Pahkan'ın oğlunu yetiştirmesine imkan yok. O çocuk başından beri lanetliydi ve babamızın daha iyi bilmesi gerekirdi." Elini masaya vurdu. Sertçe.

Alexei sessiz ve öfkeli bir şekilde dururken ellerimi yumruk haline getiriyorum ve bir an için kafamın içinde kaynıyorum. Babamın geride bıraktığı lanet mirasın bu olduğuna inanamıyorum ve şimdi kardeşlerim ve ben onun pisliğini temizlemek zorunda kaldık.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve beni kendime getiriyor.

Telefonu cebimden çıkarıyorum ve ekranda Rurik'in adı belirince bir nefes alıyorum. Alexei'ye gösteriyorum ve o da aramayı cevaplamamı işaret ediyor.

Başparmağımı ekranda kaydırıyorum ve hoparlör düğmesine tıklıyorum. "Rus adamınızdan haber var mı?"

Rurik huffs. "Somut bir şey yok. Sadece seninle ya da Alexei ile konuşacak." "O zaman ayarla."

Rurik boğazını temizler. "Şahsen."

"Siktir."

Koridorun sonunda uyuyan Zara'yı düşünüyorum ve o hastayken Rusya'ya uçup onu terk etmek zorunda kalacağım düşüncesi göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

Alexei başını sallarken yüzümdeki düşüncüyü okumuş gibi görünüyor. "Ben giderim. Rurik, bir toplantı ayarla, ben de bu gece Moskova'ya giden kırmızı vagonla gideyim."

Bu iyi bir fikir değil. "Alexei."

"Gitmesi gereken kişi benim, Dimitri. Ailenin reisi benim."

Ve ilk defa onunla tartışmıyorum. şu anda yapmak istediğim son şey, babamın sadakatsizliği hakkında daha fazla bilgi edinmek için Rusya'ya uçmak.

Rurik telefonu kapatmadan önce, "Ayrıntıları sana e-posta ile göndereceğim," diyor. Kardeşime bakıyorum. "Bundan emin misin?"

Alexei derin bir nefes alıyor, arkasındaki fotoğraf duvarına bakmak için döndüğünde çenesindeki kaslar esniyor.

"Hayır, ama bundan kaçamayız Dimitri. Tüm bunlar patladığında olabildiğince hazırlıklı olduğumuzdan emin olmak istiyorum. Ve *patlayacak*."

"Biliyorum." enemi ovuşturarak i çektim.

Rahatsızlığım bana bakıyor. "Ben yokken işlere göz kulak olmanı bekliyorum."

"Elbette. Sadece... dikkatli ol. Bu Rus herifler tam bir yılan." Alexei'nin ağzı vahşi bir sırtışa dönüşüyor.

"Onlara bu n kimin verdiğini unutuyorsunuz."

ZARA

BEN HAMİLEYİM. *HAMİLE*.

Hamilelik testlerini sakladığım çantamdan çıkarıp iki kırmızı çizgiye bakarak bir noktada aklıma gelmesini umuyorum.

Ancak bu henüz gerçekleşmedi.

Neyse ki Dimitri işle meşgul görünüyor, bu yüzden ani davranış değişikliğime çok fazla dikkat etmedi. Onun yanında endişeli bir enkaz gibiydim, hissettiğim mide bulantısının bir mide rahatsızlığı değil de sabah bulantısı olduğunu anlamasından korkuyordum.

Bu hamileliği bir kadın doğum uzmanına onaylatmam gerekiyor. Dimitri'ye söylemeyi *düşünüyorum*.

Gebelik testleri her zaman yanlış olabilir, bu yüzden kontrol etmeye değer.

Ama bunu erteliyordum çünkü Dimitri ve benim son bir haftadır içinde bulunduğumuz balonu patlatmak istemiyordum.

Hastalandığımdan beri, benimle ilgilenmek için gününden çok fazla zaman ayırdı, yeterince yiyip içtiğimden emin oldu ve her gece beni bir çocuk gibi yatağa yatırdı.

Her saniyesine bayıldım ve küçük bir parçam bunun sadece gerçeği öğrendiğinde devam edeceğini umuyor.

Ama çoğunlukla zihnim ters yönde dönüyor.

İşe giderken doktorun ofisini aramaya karar verdim ve kan testi için öğle yemeğine randevu almayı başardım. Birkaç saat içinde kesin olarak öğreneceğim, ancak o zamana kadar iş gününü atlatmaya çalışmam gerekiyor.

Asansörden inip ofis katıma çıktığımda, kahve yapmak için doğruca dinlenme odasına gidiyorum. Sabah bulantıları günün ve gecenin her saatinde beni vurmayı seviyor gibi görünüyor, bu yüzden son birkaç gündür fazla uyuyamadım.

Doğruca yeni bir tencere koymakta olan Karlie'ye rastladım. "Selam."

Omzunun üzerinden bakıyor. "Haberleri duydun mu?" "Ne haberi?"

Üstündeki dolaptan bir kahve fincanı aldım.

Karlie bana doğru eğilmeden önce kapıya doğru bakıyor. "Giovanni döndü," diye fısıldıyor Karlie tezgâha yaslanırken.

"Gerçekten mi?" Kalbim boğazımdan çıkmaya çalışırken neredeyse kahve fincanını düşürüyordum.

Karlie yüzünü buruşturuyor. "Evet. Biraz yıpranmış görünüyor." Kaşlarımı çattım.

"Ne şekilde?"

"Göreceksin."

Odama doğru yürürken bir yığın gerginlik içindeyim.

Endişelenmem gereken sadece hamileliğim değil, Giovanni de var.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca izinliydi, bu da sürekli arkamı kollamadığım anlamına geldiği için endişemi büyük ölçüde hafifletti. Ama eninde sonunda onunla yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum ve nasıl davranacağından korkuyorum.

Masama oturup kendimi işime odaklanmaya zorluyorum. Bir kez akışa , saatler uçup gidecek ve geçmeden doktorun ofisinde olacağım.

Sadece o zamana kadar hayatta kalmam gerek.

Dizüstü bilgisayarımda yaklaşan bir mahkeme için birleştirilmesi gereken tüm dosyaları açıyordum ki bir klasör yanıma çarptı.

İrkilerek omzumun üzerinden baktığımda Giovanni'nin yükseldiğini görüyorum. Onun halini gördüğümde şaşkınlıktan bir çığlık atıyorum.

Karlie şaka yapmıyormuş.

Sadece gözü morarmakla kalmıyor, aynı zamanda gözünün köşesinden çenesinin kenarına kadar uzanan bir kesik de morarmış durumda ve sağ eli ile ön kolu alçıda.

Bunu Dimitri yaptı.

Dimitri'yi kendisiyle muhatap ettiğim için beni azarlayacağına şüphe olmayan ofisine girmemi emretmesini beklerken yutkunuyorum ama emir asla gelmiyor.

Giovanni dönüp uzaklaşmadan önce gözlerinde soğuk bir öfkeden başka bir şey olmadan bana bakıyor.

Gözden kaybolduğu anda bedenim sarkıyor ve tuttuğumu bilmediğim nefesimi bırakıyorum.

Gitmiş.

Bu kadar kolay olamaz. Giovanni'nin Dimitri'nin yaptıklarını yanına bırakmasına imkan yok.

Giovanni'yi tanıyorum ve Dimitri'nin suçunun bedeli ödenene kadar durmayacaktır.

Ve bunun bedelini ödeyecek olanın ben olacağımdan hiç şüphem yok.

Öğle vakti çantamı toplayıp doktor randevuma gitmek üzere yola çıktım.

Ofise sadece kısa bir yürüyüş mesafesinde ve oraya giderken, biraz moral desteği için neredeyse Bianca'yı arayacaktım. O da Leo ile aynı deneyimi yaşadığı için neler yaşadığını çok iyi biliyor.

Alexei'ye söylemekten korkuyordu ama bana söyleyecek kadar cesurdu. Şu anda görüşmek üzere olduğum doktordan randevu almasını sağlayan bendim.

Ama haberin Dimitri'ye ulaşması riskini göze alamam.

Eğer bunu başkasından duysaydı, beni affedeceğini sanmıyorum. O yüzden bunu yalnız yapıyorum.

Dr. Waite beni hemen içeri çağırdı ve muayene odasına yerleştirdi.

Steril koku karşısında burnumu kırıstırıyorum. Geçen yıl Gilanto'nun saldırısından kurtulmaya çalışırken hastanede geçirdiğim bir ayı hatırlatıyor.

Ama en azından o zaman Dimitri yanımdaydı. Düşündükçe gözlerim doluyor.

Dr. Waite bana sıcak bir gülümseme sunuyor. "Eğer kolunuzu sıvarsanız. Biraz kan alacağım ve sonuçları dört ila altı saat içinde size geri göndereceğiz."

Bluzumun kolunu kıvrırken boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve Dr. Waite kolumu alkollü mendille hızlıca temizliyor.

İğneye uzanıyor. "Küçük bir sızı hissedeceksin."

Başımı sallıyorum, koluma batırmak üzere olduğu iğneden ziyade duvardaki saate bakıyorum. Derimi delerken irkiliyorum ama birkaç saniye içinde bitiyor.

"Hepsi bitti. Harikaydın, Zara. Sonuçları aldığında seni arayacağım ve oradan devam edeceğiz."

Başımı sallıyorum ve elindeki küçük kan şişesine bakıyorum. "Teşekkür ."

Doktordan duygusal olarak tükenmiş hissederek ayrılıyorum.

Bekleme odasındaki tüm hamile kadınlar, anne olma düşüncesiyle içimde bir heyecan dalgası yarattı.

Gençken hamile kalmayı, bebek sahibi olmayı, kocama aşık olmayı hayal ederdim. O zamanlar bile kariyer sahibi bir kadın olmayı ve her şeyi yapabilmeyi hayal ederdim. Otuz yaşına yaklaşıp, hayatımı düzene sokana ve kariyerimi güvence altına alana kadar bekleyeceğimi düşünürdüm.

Ama sonra Giovanni hayatıma girdi ve ben kırık dökük bir halde kaldığımda bu hayallerim pencereden uçup gitti.

Samimi olamamak, bir aile kurma hayalinin imkansız olduğu anlamına geliyordu, bu yüzden hayatım tamamen kariyerimle ilgili hale geldi.

Sonra geri gelip o rüyayı da mahvetti.

Şimdi, işte buradayım. Sadece yirmi dört yaşında, sahte evli ve potansiyel hamile. Bu asla planın bir parçası değildi. Ama Dimitri de değildi.

Neyse ki öğleden sonra sonuçlarımı teyit etmek için telefon beklerken işim beni meşgul ediyor.

Kulaklığımı takıyorum ve gelecek haftaki mahkeme için notlarımı bitirmeye odaklanırken ofisin geri kalanını bloke ediyorum.

Giovanni bir kez bile uğramadı, onun yerine öğleden sonra ofisinde saklanmayı tercih etti. Dimitri'nin yaptığı şeyin onu şimdilik yolumdan çekilecek kadar ürküttüğü açık.

Saat beş buçuk olduğunda telefonum hâlâ çalmamıştı ve sonuçlarımı almak için yarına kadar beklemek zorunda kalıp kalmayacağımı merak ediyordum.

Dimitri mesaj atarak şehirdeki toplantılarının bittiğini ve akşamın geri kalanında çatı katından çalışacağını, bu yüzden akşam yemeği için paket sipariş verebileceğimizi söyledi. Onunla birlikte kanepeye kıvrılıp Çin yemeği yeme düşüncesi, geçirdiğim günün ardından tam da ihtiyacım olan şey.

Ofisten çıkıp kaldırıma adımımı attığım anda cebimdeki telefonum çalmaya başlıyor ve Dr. Waite olduğunu görünce kalbim hızla çarpıyor

Arıyorum.

"Alo?" Telefonu kulağıma sıkıca tutuyorum.

"Zara? Ben Dr. Waite. Test sonuçlarınız için arıyorum."

Kalbim göğsümde çarpmaya başlarken derin bir nefes alıyorum.

İşte bu kadar.

"Hamile olduğunu doğrulayabilirim."

"Aman Tanrım." Gözlerim çırpınarak
kapandı.

"HCG seviyeniz yüksek, bu iyiye işaret. Bundan sonra yapılacak şey sizi ultrasona götürmek. Size uygunsa gelecek haftaya randevu verebilirim."

"Tabii, gelecek hafta olur."

"Harika, önümüzdeki pazartesi için yerinizi
ayırtacağım." "Çok teşekkür ederim, Dr.
Waite."

"Benim için bir zevk. Görüşmek üzere."

Birkaç saniye telefonuma baktım.

Bu aniden gerçek oldu. Artık kendimi testlerin yanlış pozitif çıktığına ya da mide gribi olduğuma ikna edemiyorum.

Dimitri'nin çocuğunu taşıyorum ve onun hiçbir şeyden haberi yok.

Göğsüm ağrıyor ve ciğerlerim kapanıyor. "Nefes al, Zara..."

Eve gidemem çünkü Dimitri yüzümdeki şoku görecektir. Onunla yüzleşmeden önce kendimi toparlamam gerekiyor. O zaman bile ona haberi nasıl vereceğimden emin değilim. Ama ultrasona bir hafta daha var, yani o zamana kadar Dimitri'ye baba olacağını nasıl söyleyeceğimi düşünmem gerekiyor.

Telefonumun kilidini açıyorum ve iki kez çaldıktan sonra cevap veren Bianca'yı aramaya karar veriyorum.

"Zara! Tanrıya şükür aradın, aklımı kaçırmak üzereyim. Alexei gittiğinden beri dört gündür konuştuğum tek kişi Leo ve o da pek iyi bir konuşmacı sayılmaz."

Leo arka planda ciyak ciyak bağırırken göğsüm

sıkışıyor. "Kontrol etmediğim için özür dilerim."

"Olma! Sen yeni evlisin." Bianca güler. "Eminim sen çok *meşgul*."

Dimitri'yle nasıl meşgul olduğumuzu düşünürken yanaklarımın nasıl yandığını görmesin diye arkadaşşıma facetime yapmadığım için çok minnettarım.

"Ben de bunun için aramıştım."

"Uh oh. Onca abartıdan sonra, Dimitri yatakta gerçekten kötü mü?" Bir kahkaha attım.

"Bu gerçekten daha uzak olamazdı."

"Yaşasın! Senin adına çok sevindim. Bekle. Neden sesin mutlu gelmiyor?" "Gelebilir miyim? Şu anda yalnız kalmak istemiyorum."

"Tabii ki! Alexei ben ve Leo çatı katındayız. Ailenin geri kalanına yakın olmamızı istiyor, Danil ve Mikhail'in bebek konusunda pek yardımcı oldukları söylenemez." Gülüyor. "Gelin ve biraz bebek kucaklayın."

Birkaç ay içinde kendi bebeğimi kucağıma alabileceğimi fark ettiğimde gözlerim doluyor.

"Birazdan orada olacağım."

ASANSÖRLE KOSLOV'LARIN ÇATI KATINA ÇIKTIĞIMDA
Yukarı Doğu Yakası'nda, yanaklarım gözyaşlarıyla ıslandı.

Asansörden çıkıp oturma odalarına girdiğimde Bianca'nın kollarında uyuyan Leo'yu görmek durumu daha da kötüleştiriyor.

Bianca kolunu omzuma atıyor ve bana sarılıyor. "Zara, ne oldu?"

Uyurken Leo'nun tombul yüzüne bir kez baktım ve sel kapıları açıldı. "Ben hamileyim." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Bianca bir an sessiz kalıyor ve beni yanlış duyduğundan endişeleniyorum.

Parmaklarımın arasından ona bakarken mavi gözlerinin açıldığını görüyorum. "Hamile misin?"

"Doktor az önce doğruladı." Ellerimi iki yanıma bırakıyorum. "Önümüzdeki Pazartesi ultrasonum var."

"Aman *Tanrım!*" Bianca ağlayarak Leo'yu yanlışlıkla uyandırıyor. "Bu çok heyecan verici! Leo'nun bir kuzeni olacak!"

Bu düşünce kalbimi ısıtıyor ama Leo'nun başka fikirleri varmış gibi görünüyor çünkü ağzı açık kalıyor ve tombul yüzü kıpkırmızı kesilerek müthiş bir feryat koparıyor.

"Bu fikirden pek memnun görünmüyor."

"Kahretsin. Kusura bakma Leo tatlım," diyor Bianca, Leo'yu kollarında sallayarak. "Sanırım oğlumu kendi heyecanıyla travmatize ettim."

"Yapabilir miyim?" Ona uzanıyorum.

"Lütfen." Bianca ağlayan bebeği bana uzattı.

Leo'yu göğsüme yaslıyorum, iri kahverengi gözlerini bana kırıştıtırırken küçük elini avucumun içinde tutuyorum. Yanağından süzülen bir damla yaşı siliyorum ve ona gülümsüyorum.

"Bir kuzen ister misin, Leo?" Onu kollarımda nazikçe sallayarak fısıldıyorum. Tekrar göz kırıyor, uykuyla savaşırken göz kapakları ağırlaşıyor.

Başımı salladım. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Bianca gülüyor.

"Gel ve otur. *Her şeyi* bilmek istiyorum." Dirseğimden tutup beni kanepeye götürüyor, ben de kollarımda uyuyan Leo'yu tutarken bacaklarımı altına sıkıştırıyorum.

Bianca yanıma kıvrılıyor ve gözlerinde büyük bir sevinçle oğlunu izliyor.

"Zara, bu harika bir haber." Leo'nun koyu renk saçlarını okşamak için uzanarak iç geçiriyor. "Mutlu musun?"

"Şey... Emin değilim. Her şey çok bunaltıcı." "Dimitri ne düşünüyor?"

Burnumu kırıstırıyorum ve Bianca kaşlarını kaldırıyor.

"Ona henüz söylemedin, değil mi?"

"Hayır, o yüzden *lütfen* Alexei'ye bir şey söyleme. Bunu benden duymasını istiyorum." "Elbette." Bianca başını sallar. "Ama çok fazla bekleme."

"Korkuyorum." Boğazımda kocaman bir düğüm var.

Bianca elimi sıkarken bana güven verici bir gülümseme sunuyor.

"Endişeli hissetmeni anlıyorum. Yani, onun hayatını alt üst etmek üzere sin ama o çok heyecanlanacak, Zara."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Alternatifleri düşünmemeye çalışırken sesim çatallaşıyor.

"Nasıl olmasın ki? Hayatının aşkıyla evlendi ve şimdi baba olacak. İşte rüya bu."

Ya da kabus.

ZARA

BU BİR ÇEŞİT ATEŞ RÜYASI OLMALI.

Bianca'nın hamilelik heyecanı bana da bulaşmış olmalı. Teyze olma fikri onu çok heyecanlandırıyor ve son iki gündür bana durmadan potansiyel bebek isimlerinin listesini ve bebeğimin ne büyüklükte bir meyve olduğunu söyleyen web sitelerinin linklerini gönderiyor.

Bu çok sevimli ve Dimitri'ye söyleme cesaretini topladığımda onun da aynı şekilde heyecanlanacağı konusunda bana umut veriyor.

Sadece bu da değil, Giovanni hala benden uzak duruyor. Görevler için bana neredeyse e-posta bile göndermiyor, bu yüzden kendimi normalden daha az iş yükü ile buluyorum, ama şikayet etmiyorum.

Mide bulantım geçmiyor ve her gece sekiz ila on saat uyuduğum halde bitkin düşüyorum.

Yemin ederim Bianca Leo'ya ilk hamileyken bu kadar kötü değildi.

Hayat garip bir şekilde sorunsuz ilerliyor gibi görünüyor, ancak balon her an patlayabilir.

Giovanni'nin sadece zamanını beklediğini biliyorum, Dimitri'nin sonunda kurtarıcı olmaktan sıkılıp geri çekileceğini ve Giovanni'nin gidebileceğini umuyor.

günün her anında beni taciz etmeye devam edecek. Ve eğer bebeği .

Parmağıma yüzük takmak bile beni duvara yapıştırmasına neden olduysa, hamile olduğumu öğrendiğinde kim bilir ne yapacaktır. Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Dimitri'ye gerçekten söylemem gerek.

Sabah bulantılarım başlarsa diye tuvalete yakın olmak ve e-postalarımı göz kulak olmak için öğle yemeğini masamda yemeye karar verdim. Birkaç vaka raporunun onaylanmasını bekliyorum ve onları bitirmek için geç saatlere kadar kalmak istemiyorum. Eve döndüğümde banyoda güzel bir ıslanma ve erken bir yatak beni beklerken olmaz.

Karlie bana hamur işi getireceğine söz vererek yerel kafeye gidiyor, bu da önümüzdeki bir saat boyunca ofisimizin köşesinde biraz huzur ve sessizlik içinde olacağım anlamına geliyor.

Öğle tatilimin yarısında Bianca aradı ve ekranda beliren ismi dudaklarımda bir gülümsemeye neden oldu. İkimiz de evlendiğimizden beri yeni hayatlarımızı yaşamakla meşgulüz ve yıllarca kurduğumuz yakın arkadaşlığı kaybetmemizi istemiyorum.

"Selam," diye selamlıyorum, bir e-postayı hızla bitirirken telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırıyorum.

"Hey! Leo'yu biraz kestirmek için yatırdım, ben de bir kontrol edeyim dedim."

Sırıyorum. "Çünkü Alexei uzakta ve senin başka kimsen yok." Gülüyor.

"Hemen hemen."

"B, ben *iyiyim*. Beni her gün kontrol etmene gerek yok." "Evet, var. Bu benim işim."

"Leo'dan önce de bu kadar anaç bir tavuk muydun?"

"Durumu çok daha kötüleştirdi." İnliyor. "Ben sadece herkese annelik yapmak istiyorum. Dürüst olmak gerekirse, Danil benimle yalnız kalmayı reddediyor çünkü

Geçen hafta yemekte sebzelerini yemediği için. Benim neyim var böyle?"

"Bu kadar önemsemen çok tatlı." E-postamı hızlıca gönder tuşuna bilgisayarımı kapatıyorum. "Ama gerçekten iyiyim."

"Yani sürekli diyorsun ki..."

İkimiz de bir an sessiz kaldık ve boğazım tıkanmaya başladı.

"Zara?"

Sandalyemde arkama yaslanırken gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine izin vermemek için kendimi zor tutarak bir nefes verdim.

"Dimitri'ye hâlâ söylemedin, değil mi?"

"Hayır..."

"Bebeğim, ona söylemelisin. Sırlar asla uzun süre gizli kalmaz. Ne kadar uzun süre beklersen, o kadar kötü olur. Bu konuda bana güven."

"Biliyorum, haklısın. Sadece..." Elim karnıma düşüyor ve çatlamaya başlıyorum.

"Seni tutan ne? Onun tepkisinden mi korkuyorsun?"

"Sanırım bir açıdan öyleyim..." Sesim gözyaşlarıyla kalınlaşıyor. "Sadece bana gerçekten aşık olmaya başlayıp başlamadığını merak ediyorum çünkü ben ona aşık oluyorum, ama bu o kadar kolay olamaz, değil mi? Yani, bu asla planın bir parçası değildi-"

Az önce itiraf ettiğim şeyi fark ettiğimde gözlerim açılıyor ve dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Zara... *Sana aşık oluyorsa da* ne demek?"

Duygularımın beni ele geçirmesine izin verdiğim için sessizce kendime lanet okuyarak gözlerimi kapatıyorum.

"Zara."

"BEN... BEN..." Ona ne söyleyeceğimi düşünürken boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Bianca benim dünyadaki en iyi arkadaşımla ve tüm bu süreçte, tıpkı benim onun yanında olduğum gibi o da benim yanımda oldu. Alexei ile evliliği hakkındaki gerçeği bana söyleme cesaretini gösterdi ve böyle bir şeyi ondan sakladığımı bilse kalbi kırılırdı.

Derin bir nefes alıyorum ve tüm gerçeğin ortaya çıkmasına izin veriyorum çünkü şu anda en iyi arkadaşım bu sırrı saklamaktan daha çok ihtiyacım var.

Sözlerimi bitirdiğimde Bianca bir an sessiz kalıyor ve kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Lütfen bir şey söyle."

"Dimitri Koslov ile bir anlaşma mı yaptın?"

"Bunun ne kadar aptalca bir fikir olduğunu söylemek için artık çok geç," diye hatırlatıyorum ona.

"Benim kafamı daha çok karıştıran , ikinizin de dışarıdan bakıldığında oldukça inandırıcı görünen bir ilişkiyi taklit ediyor olmanız. O kadar da iyi bir oyuncu değilsin, Zara."

"Biliyorum," diye inleyerek burnumun kenarını baş ve işaret parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum. "Çünkü ben bir aptalım ve ona tamamen aşık oldum."

Bianca'nın telefonun ucundaki cevap ciyaklaması gözlerimi devirmeme neden oluyor.

"Kes şunu. Bu iyi bir şey değil. Onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini ya da bunun sadece rolün bir parçası olup olmadığını bile bilmiyorum. Bu yüzden ona bebekten bahsetmeye cesaret edemiyorum. Sahip olduğumuz şeyi mahvetmek istemiyorum."

"*Kör* müsün? Dimitri senin için deli oluyor. Seni ilk gördüğü andan beri öyle."

"Bilmiyorum..."

"Alexei bile nişanlandığınızı açıkladığınızdan beri Dimitri'de bir değişiklik olduğunu fark etti. Yani, Rusya'ya iş gezisine gitmeyi reddetti çünkü sen hastayken seni bırakmak istemedi."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum.

"Gerçekten mi?" Dimitri'nin bu kadar tatlı olduğunu düşününce dudaklarıma yerleşen gülümsemeye karşı koyamıyorum.

"Gerçekten. Kocaman bir yumuşağa dönüştü." Bianca kıkırdar.

Her şeyin kafamda olmayabileceği, Dimitri'nin de benim ona aşık olduğum kadar bana aşık olabileceği düşüncesiyle kalbim kabarıyor.

"Keşke bana gerçeği söyleseydin. Bu konuda tek başına endişelenmenden nefret ediyorum ve şimdi bir bebekle..."

Başımı kendime doğru sallıyorum. "Neredeyse birçok kez yapıyordum. Ama Alexei'nin öğrenmesi riskini göze alamazdım. Dimitri'nin benimle Massimo ile yaptığı anlaşmadan kurtulmak için evlendiğini bilseydi..."

"Şu anda bir cenaze töreni planlıyor olurduk." "Çok üzgünüm, B."

"Olma. Yani, bu bizi ödeştiriyor, değil mi?"

"Aslında bana evleneceğinizi hiç söylemediniz..."

"Belki ben de bilmediğim içindir, ama sanırım bu önemsiz bir ayrıntı."

Nefesimin altında kıkırdıyorum.

"Bana her anlattığına sevindim." "Ben de, B."

DIMITRI EVE GELENE KADAR UYUMAMAK İÇİN ELİMDEN GELENİ YAPIYORUM AMA Banyoda uzun süre kaldıktan ve küçük bir kase makarna yemeyi başardıktan sonra göz kapaklarım o kadar ağırlaşıyor ki yatağa girip Dimitri'yi orada beklemeye karar veriyorum.

Gökyüzü kararmaya başladığında düşüncelerim de kararıyor.

tek başıma uzanmış, yanımdaki boşluğa bakarken, Dimitri çekip gitmeye karar verirse nasıl bir hayat yaşayacağımı hayal etmekten kendimi .

Zorlu bir kariyeri ve yeni doğmuş bir bebeği nasıl idare edeceğim? Bir kadın her şeye sahip olamaz derler ama ben seçim yapmak zorunda kalmak istemiyorum.

Sırt üstü yatıp tavana bakarken düşüncelerim daireler çiziyor.

Sonunda kapım açılıyor, odayı ışıkla dolduruyor ve Dimitri'nin gölgede kalan geniş çerçevesini görmek için bakıyorum.

Dimitri yatağa doğru ilerlerken, "Hey, uykucu kız," diye mırıldanıyor.

"Hey." Gömleğini ve pantolonunu çıkarırken onu izlemek için yan dönüyorum, ta ki üzerinde sadece boxer'ı kalana kadar.

Dimitri'nin koyu renk gözleri yüzümü tarıyor ve yanağımı okşamak için uzandığında kaşları çatılıyor.

"Ağlıyor muydun?" Başparmağı yanağımı okşuyor.

"Ne?" Yüzümü siliyorum ve nemli tenimin verdiği hisle irkiliyorum. "Ah, evet, sanırım..."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Dimitri'nin sesi o kadar zengin ve rahatlatıcı ki, gözyaşlarıma karşı koyarken dudakım titremeye başlıyor.

Ona uzanıyorum ve hemen yanımdaki yatağa tırmanıyor, kollarını bana doluyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Hıçkırıklarımı bastırmak için yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum.

"*Sladkaya zhizn'*, ne oldu?" Nazikçe saçlarımı okşuyor.

Kollarımı boynuna doluyor ve ona daha sıkı sarılıyorum, boğazım duygu yoğunluğundan sözcükleri çıkaramayacak kadar kalın.

"İş mi bu? Giovanni bir şey mi yaptı?"

Patronumun adını söylerken vücudunun nasıl gerildiğini

kaçırmıyorum. "Hayır."

Henüz değil.

Bu düşünce bedenimi geriyor ve Dimitri de bunu hissetmiş olmalı ki bana daha sıkı sarılıyor.

"Seni yakaladım, Zara," diye mırıldanıyor saçlarıma doğru.

Başımı sallıyorum ama sözleri beni eskisi kadar rahatlatmıyor.

Dimitri beni her şeyden koruyamaz ve bunu yapmak için kendi hayatını askıya almasına izin veremem. Giovanni ve şimdi de bebekle ilgili bu durum yüzünden onu işinden ya da ailesinden uzaklaştırdığım için bana kızmasını istemiyorum.

Ama bunu tek başıma yapma düşüncesi beni çok korkutuyor.

"Uyu, Zara." Alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Güvendesin."

Şimdilik.

"ZEVK ALACAKSIN, ZARA," DIYE MIRILDANIYOR KULAĞIMA, BİR YANDAN DA PARMAKLARI külotumun danteli.

"Yapma." Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

"Lütfen, dur." "Kıpırdamadan yatarsan o kadar acımayacak."

"Hayır!" Ona karşı koymak için elimden geleni yaparak haykırıyorum ama o çok güçlü. Bir eliyle başımın üzerinde tutarken, diğer eliyle külotumu yırtıp beni çıplak bırakmayı başarıyor.

"Bunu senin için iyi yapacağım, Zara."

"Dur." Giovanni kalçalarını iterken tüm vücudum titriyor, hıçkırıyorum.

Sarsılarak uyandım, ellerim boğazıma doğru uçarken dikleştim. Nefes alamıyorum, ciğerlerim hava ile dolmaya çalışırken göğsüm sıkışıyor, ama o kadar çok hıçkırıyorum ki yapamıyorum.

Nefes alamıyorum-

Güçlü kollar beni sarıyor ve ben haykırıyorum, kalbim daha da hızlı atıyor.

"Lütfen, dur... *Lütfen*." Hıçkırır hıçkırır ağlıyorum, kollarımla onu defetmeye çalışıyorum.

"Zara, *sladkaya*, bu sadece bir rüyaydı." Dimitri kollarını bana doluyor ve beni göğsüne doğru çekiyor.

"Hayır, hayır, hayır." Gözyaşlarım yüzümden akmaya devam ederken başımı omzuna yaslıyorum.

"Şşş..." Dimitri beni nazikçe sallıyor. "Sadece bir rüyaydı."

Vücudum terden sırlıklam ve Dimitri beni tutup sakinleştirmek için kulağıma fısıldarken titrememi durduramıyorum.

Kalbinin yumuşak gümbürtüsüne ve ellerinin kollarımdaki sıcak hissine odaklanarak kafamdaki şeytanlarla savaşmaya çalışıyorum.

Kabusumu yeniden yaşadığıma inanarak panik içinde uyandığım günleri geride bıraktığımı sanıyordum. Dimitri uyumaya başladığından beri rüyasız uykulara dalıyorum, onun kollarına sarılmış olmaktan memnunum, güvende olduğumu biliyorum.

Ama balonun eninde sonunda patlayacağını biliyordum. Giovanni Dimitri'den intikam almak isteyecek ve acısını benden çıkaracak.

"Dimitri." Yüzümü boynuna gömmek için başımı çevirerek hıçkırıyorum.

"Şşş..." Beni kucağına aldı ve göğsüne yasladı. "Ben buradayım."

"Çok korkuyorum."

"Biliyorum, *zhizn' moya*, ." Alnımdan öpüyor. "O... o

beni incitti, Dimitri."

"Kim yaptı, Zara? *Zhizn'*, söyle bana."

Gözlerimi kapatıyorum ve *o* tam orada. "Giovanni.."

Dimitri küfrediyor, beni ileri geri sallarken kolları etrafımda sıkılaşıyor.

"Üniversite ikinci sınıfta yaz işinde çalışan bir stajyerdim ve Giovanni şirketteki en güçlü adamlardan biriydi."

Zihnim geçmişe giderken bedenim titriyor. "Ben mükemmel bir avdım. Ona karşı konuşmaktan çok korkacağımı biliyordu ve haklıydı da. Ne de olsa yirmi yaşında saf birine kim inanırdı ki? Onun sözüne karşı benim sözümdü ve iş taraf seçmeye gelirse sonuçlarına katlanacak olanın ben olacağımı biliyordum."

"Orada kimseye söyledin mi?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Kariyerimin geri kalanı boyunca peşimi bırakmayacaktı. Yürüyen bir İK kabusu olurdum, bu yüzden bir seçim yapmak zorundaydım. Ve bir süre için kendimi doğru seçimi yaptığıma ikna edebildim. Neredeyse öyle bir noktaya gelmişim ki geçmişim tam olarak geçmiş gibi gelmeye başlamıştı."

Dimitri beni kendisine doğru sıkıca bastırıyor.

Gülüyorum, neredeyse manyakça bir sesle. "Ama bu çok iyi olurdu, bu yüzden tabii ki Giovanni Saccone birkaç ay önce *Spencer & Meyers*'in yeni kıdemli ortaklarından biri ve benim yeni patronum olarak ilan edilmek üzere yönetim kurulu odasına girmek zorunda kaldı." Titriyorum. "Yüzüne bir kez baktım ve neredeyse konferans masasının üzerine kusacaktım."

"Özür dilerim."

"Geride bırakmak için çok uğraştığım her şey, neyi yanlış yaptığımı anlamaya çalışarak saatlerce günlük tuttuğum duygular bir anda geri geldi. Ve o da bunu biliyordu. Hatta benim orada çalışmamın mükemmel bir bonus olduğunu bile söyledi."

"Siktir."

"*Spencer & Meyers*'da iki yıldır çalışıyorum ve buraya gelmem hiç de kolay olmadı. Bu yüzden, uğruna çalıştığım her şeyi kaybetmemek için sineye çekip uslu duracağım. Ama..."

Başımı tekrar sallıyorum. Hayat beni nasıl yere sereceğini iyi biliyor.

"Zara." Bedenim sessiz hıçkırıklarla sarsılırken yüzünü terden sırılsıklam olmuş saçlarıma gömüyor. "*Sladkaya*, neden bana söylemedin?"

Boğazım kapanıyor.

Dimitri de gözyaşlarım dinene ve nefesim sakinleşene kadar bana sarıldı, saçlarımı nazıkçe okşadı.

"Hepsi benim hatamdı." Yanağımı Dimitri'nin kalbine yasladım. "Mesai saatinden sonra evine gelmemi istedi. Teslim edilmesi gereken bir projemiz vardı ve ben sadece bir stajyerdim. İyi bir iş yapmak istedim, başka seçeneğim olmadığını düşündüm-"

Dimitri yanağımı okşuyor.

Ben konuşurken sessizleşiyor, yine de içten içe sakin olmadığını biliyorum.

"Bana bir içki teklif etti. Hayır demeliydim, daha iyi biliyordum..."

"Ne , Zara?" Dimitri sorar. "Zor olduğunu biliyorum bebeğim, ama bilmem gerek."

Avucumu onun sıcak göğsüne bastırıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Bana verdiği şeyi içtiğimi hatırlıyorum." Vücudum geriliyor. "Sonra hatırladığım şey o... o..."

Elini boğazıma dolayarak beni olduğum yerde sabitlerken, diğer eli külotumu hızla aşağı çekmeye çalışıyor.

Onu için çok güçsüzüm. Bacaklarımla tekme çalışıyorum ama faydası yok.

Sadece boğazımdaki kavramasını sıkılaştırıyor ve hava kaynağımı kesiyor.

"Benimle dövüşme Zara," diye homurdanıyor.

Nefes alamadığımı fark ettiğimde gözlerim kocaman oldu.

Bacaklarım iki yanında gevşiyor ve başparmağıyla çenemi okşayarak gülümsüyor.

"Bu daha iyi."

O fermuarını açarken ben gözlerimi

kapatıyorum. "Yapma." Yüzüm gözyaşlarıyla

ıslandı.

"Şşş..." Eli ağzımı kapatmak için hareket ederken bayat nefesi yanağımı gıdıklıyor. "Güven bana, bundan zevk alacaksın, Zara."

"Çılgılık atmaya, onu üzerimden itmeye çalıştım ama o çok güçlüydü. Beni sıkıştırdı ve... ve kendini üzerime zorla attı."

Ağlamamak için alt dudağımı sertçe ısıyorum ama Dimitri'nin güçlü kollarına sarılınca yıkılıyorum.

"Bunu aştığımı sanıyordum ama sonra onu her gün görmeye başladım... Artık anılardan kaçamıyorum."

"Sladkaya..." Bunu atlatamamış olman sorun değil. İyileşmek için bir zaman çizelgesi yok." "Keşke hepsi geçip gitse."

"Biliyorum, *zhizn' moya*. Yardım etmek için ne yapabilirim?" Yüzümü göğsüne gömüyorum.

"Bu yardımcı olur."

Kollarını etrafımda sıkıyor ve beni yakın tutarken rahatlamaya başlıyorum. Bedenim yorgunluktan ağırlaşıyor ama gözlerimi tekrar kapatma düşüncesi nefesimi hızlandırıyor.

Dimitri başımın üstünü öpüyor. "Sorun yok, Zara. Uyuyabilirsin. Gitmene izin vermeyeceğim."

DIMITRI

GIOVANNI ANASINI SIKTIĞIMIN SACCON E GIDIYOR İÇİN PIŞMAN GÜN O
karıma el kaldırmaya karar verdi.

Eğer Zara şu anda kollarımda uyuyor olmasaydı, şu anda damarlarımda
dolaşan öfke yüzünden duvarda bir delik açabilirdim.

O şerefsiz, kızımın rızası olmadan ona dokundu ve ben de kırık bir elden
başka bir şey almadan gitmesine izin verdim. Şansım varken boğazını
kesmeliydim.

Bu hatayı bir daha yapmayacağım.

Kabuslarının sebebinin o olduğunu bilmeliydim.

Hastalanmaya başladığı andan itibaren aklımda alarm zilleri çalmaya başlamış
olmalıydı. Stres vücuduna zarar veriyordu ama yine de hiçbir şey yapmadım.

Her gün Giovanni'nin onu beklediği, açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi
onu arzuladığı o ofise gitmesine izin verecek kadar aptaldım ve o da olan
bitenin gerçekliğini küçümsedi. Aralarında olanları.

Nasıl bu kadar kör olabildim? Başlangıçta bana gerçeği söylemesi için yeterince güvenilir değil miydin?

Düşündükçe göğsüm sıkışıyor.

Bana güvenmenin yapabileceği en iyi seçim olduğunu ona kanıtlayacağım. Bu kadın benim hayatım oldu ve bunu ona şüpheyi yer bırakmadan göstermeye başlamamın zamanı geldi.

"Zara..." Saçlarına bir öpücük konduruyorum.

Bana daha sıkı sarılıyor, huzur içinde uyurken elini göğsüme koyuyor.

Onunla tanıştığım anda sert ve mücadeleci biri olduğunu biliyordum, ancak geçmişle ilgili gerçekleri duymak onu tamamen yeni bir ışık altında görmemi sağladı. Daha güçlü bir ışık. Bu onu daha da takdir etmemi sağlıyor.

Karanlığı bilirim ama böylesini değil. Hiç bu kadar çaresiz, kendi bedenimin kontrolünü kaybetmiş hissetmemiştim.

Yaşadıklarını yaşamış olmasına rağmen her gün o şerefsizin gözlerinin içine bakabilmek, travması gözlerinin içine bakarken ortaya çıkıp inanılmaz bir iş çıkarabilmek...

Zara'yı daha sıkı sarıyorum, gücü karşısında tamamen şaşkına dönüyorum.

Sonunda kollarımda huzura kavuşan ona bakarken boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve ona tamamen aşık olduğumu ve bir süredir aşık olduğumu biliyorum. Hatta belki de en başından beri.

Bu kesinlikle planın bir parçası değildi, ancak son birkaç ayda Zara'yı tanımak hayatımın en büyük hediyesi oldu.

Aşık olmak benim için asla gerçekleşmeyeceğini düşündüğüm bir şeydi ve babamın sadakatsizliğini duyduğumda bu ihtimal daha da azaldı. Tüm hayatım boyunca onunla kıyaslandım, o halde ilişkiler söz konusu olduğunda neden farklı olayım ki?

Zara dünyayı hak ediyor ve umarım bunu ona vermeme izin verir.

Ama Giovanni'nin icabına bakıldıktan sonra artık koca olarak bana ihtiyacı kalmayacağı gerçeğini de düşünmek zorundayım. Anlaşmamız sona erecek ve bu düşünce midemi bulandırıyor.

Gitmesine izin vermeye hazır değilim ama kalması için de onu zorlayamam. Bu seçim ona kalmış.

Kollarım vücudunun etrafında sıkılaşıyor, vücudunun benimkine karşı hissini bir süre daha besliyorum.

Keşke tüm acılarını dindirebilsem ve rüyalarını sadece mutlu düşüncelerle doldurabilsem ama Giovanni hala nefes aldığı sürece rahat edemeyecek.

Onunla dek ilgilenmeliyim. Umarım bu süreçte onu kaybetmem.

Kollarımı Zara'nın altından kaydırıyorum ve sessizce yataktan çıkıyorum.

Kıpırdanıyor ama hemen yorganı üzerine örtüyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum. Dokunuşumla iç geçiriyor ve ben de onun huzurlu ifadesine gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Karanlıkta onu rahatlatan kişinin ben olduğumu bilmek göğsümü gururla kabartıyor.

Bana izin verdiği sürece onunla ilgileneceğim.

"İyi uykular, *sladkaya*," diye mırıldanıyorum alnına karşı. "Yakında döneceğim."

Zara'nın odasından gizlice çıkıyorum, kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum. Koridoru geçip odama giriyorum, yeni bir pantolon ve gömlek giymek için doğruca dolabıma yöneliyorum.

Giovanni'nin kafasına bir kurşun sıkıp bu işi sonsuza dek bitirmekten başka şey istemiyorum ama bu çok kolay olurdu. Tıpkı Zara'nın bunca yıldır çektiği gibi o da acı çekmeli.

Ceketimi omuz silkerek giydikten sonra, takım elbise ceketlerinin sırasını iterek bunun gibi acil durumlar için silah zulamı sakladığım gizli kasayı ortaya . Bir tabancayı pantolonumun arkasına soktuktan sonra iki şarjör alıp ceketimin iç ceplerine yerleştiriyorum.

Parmaklarım sakladığım bıçakların üzerinde geziniyor ve dört inçlik bir bıçakta karar kılıyorum.

Parmağımın ucunu izlerken dudaklarım kıvrılıyor, Giovanni'yi tanınamaz hale gelene kadar dilimlediğimi hayal ediyorum.

Bıçağı ceketimin iç cebine sokuyorum ve kasayı kapatıyorum. Merdivenlerden aşağı inerken telefonumu çıkarıp Mikhail'i arıyorum ve yaşam alanını geçip asansöre doğru ilerliyorum.

"Mikhail. Giyin hadi. Yapmamız gereken bir iş var."

Kardeşim inliyor. "Dimitri, saat sabahın biri." "Onun yerine

Danil'i arayabilirim. Eminim kesip biçmek ister-" "Bana adresi

gönder yeter."

Nefesimin altında kıkırdadım. Kan dökülmesinden bahsetmenin kardeşimi yataktan biliyordum.

Asansöre binip garaj düğmesine basarken Mikhail'e Giovanni'nin evinin yerini mesaj atıp on dakika içinde orada olmasını söylüyorum.

Direksiyonun başına geçtiğimde, düşüncelerim bir dakikada bir mil yol alıyor. Uzaklaşırken motorun kafamı boşaltmasına izin veriyorum.

Yukarı Doğu Yakası'nda Giovanni'nin taş binasına doğru hızla ilerlerken adrenalinden başka bir şey hissetmiyorum.

Onun yatağında mışıl mışıl uyuduğunu, Zara'nın ise ter içinde uyandığını ve rüyalarının onun anılarıyla dolup taşıdığını bilmek, direksiyonu kavrarken parmak eklemlerimin beyazlaşmasına neden oluyor.

Eğer o Zara'nın kâbuslarının sebebi olmak istiyorsa, benim de onunkilerin sebebi olmamın adil olacağını düşünüyorum.

Gaza basarken dişlerimi çenem ağrıyor, karşıdan gelen trafiğe girip çıkıyorum.

Kornalar çalıyor ama kafamın içindeki uğultudan onları zar zor duyuyorum.

Zara uyanmadan önce geri dönmek için elimi çabuk tutmam gerekecek. Uyandığında yalnız ve korkmuş olmasını istemiyorum. Kollarımın güvenliğinde, sevmekten başka bir şey hissetmeden uyanmasını istiyorum.

Bu görüntü beni topraklamaya

yetiyor. Bunu onun için yapıyorum.

Giovanni'nin evinin önünde durup motoru durdurduğumda hiçbir ışık yanmıyor.

Etrafıma bakındığımda, Mikhail'in birkaç metre öteye park etmiş iğrenç arabası dışında sokağın boş olduğunu görüyorum.

Mikhail farlarını yakıyor ve ben arabamdan iniyorum, ellerimi ceketimin üzerinde gezdirerek içine saklanmış bıçak ve cephanenin dış hatlarını hissediyorum.

Mikhail bana doğru yaklaşıyor ve ben nefesimi bırakıyorum. Eğer görünmeden kaçmak istiyorsak bu iş hızlı ve kirli olmalı.

"Bu sefer seni kim kızdırdı?" Mikhail kollarını sıvayarak her iki kolunu da kaplayan karmaşık dövmleri ortaya çıkarıyor.

"Kırık bir bileğin yeterli bir ceza olmadığı ortaya çıktı."

Mikhail'in kara gözleri merakla parlıyor ama daha fazlasını söylemiyorum. Anlatacak benim hikâyem değil.

"Planın nedir?"

"Bu herif ölmeyi hak ediyor ama dizlerinin üzerine çöküp boğazını kesmem için yalvarmasını istiyorum. Ve o zaman bile, onun acısına son vermeyeceğim."

Mikhail ıslık çalıyor. "Seni çok etkilemiş. Seni uzun zamandır böyle görmemiştim, *velet*. Senin uysal biri olman gerekirdi."

"O şerefsiz Zara'yı incitti."

Mikhail'in çenesi titriyor ama

başını sallıyor.

"Hadi gidelim." Elini cebine atar ve silahını çıkarır.

GÖZLERİM OROSPU ÇOCUĞUNU TARIYOR. "GERİ DÖNDÜĞÜN İÇİN MUTLU DEĞİL MİSİN?

Burada mısın, Giovanni?"

Giovanni hücrenin duvarına doğru yığılır.

Kıyafetlerini çıkardık, el ve ayak bileklerini birbirine bağladık ve ağzına bir tıkaç soktuk. Nemli hücrenin zemininde kıvranan çıplak bedenine bakınca neredeyse onun için üzüleceğim.

Kıkırdıyorum. "O kadar paran var ama yine de evine girmek çok kolay. Yerinizde olsam yeni bir güvenlik sistemine yatırım yapardım."

Mikhail alay ediyor. "Yakın zamanda buradan ayrılmayacağınızdan değil, ama yine de aklınızda bulundurmanız gereken bir şey var."

Omzumun üzerinden, gözlerini Saccone'a dikmiş olan kardeşime bakıyorum.

Ona neden burada olduğumuzla ilgili tüm gerçeği söylemedim ama yüzündeki tiksinti ifadesinden şimdiye kadar anlamış olduğuna eminim.

Giovanni homurdanıyor, ben de dönüp ona bakıyorum.

Bağlarına karşı koymaya çalışırken yüzü kıpkırmızı oluyor ama Mikhail onu o kadar sıkı bağlamış ki kurtulma şansı yok.

"Planladığım şey için seni yeraltına götürmek zorundaydık. Kimsenin ciyaklamayı duymasını riske atmak istemem."

Giovanni ağzını tıkamak için mücadele ediyor ve ben de çenesinden aşağı damlamaya başlayan salyaları görünce gülüyorum.

"Şu haline bak. Siktiğimin zavallısı."

Burun delikleri alevlenir ve tıkaçtan konuşmaya çalışır, ancak derin bir iniltiden başka bir şey çıkmaz.

"Karımı bırakıp gelip seninle uğraşmak zorunda kaldığım için memnun değilim. Ama beni bazı yeni bilgilerden haberdar etti ve bu da bazı şeyleri yeniden değerlendirmemi sağladı."

Giovanni'nin gözleri nemli hücrenin içinde geziniyor ve bana döndüğünde gözlerinde bir korku parıltısı belirliyor. Her nefes alışında göğsü kabarıyor.

Güzel.

Terlemesini istiyorum. Zara'nın vücudunun kendisine ait olduğuna karar verdiğinde hissettiklerini hissetmesini istiyorum.

"Sana ne söz verdiğimi hatırlıyor musun?" Gözlerim onun gevşek sikine kayarken başımı yana eğiyorum.

Gözleri açılıyor ve bağlarına karşı kıvrılırken sırtıyorum.

"Ben boş tehditler savuran biri değilim Saccone. Sana aletini kesip sana yedireceğimi söylediğimde şaka yapmıyordum. Gerçi görünüşe bakılırsa pek de iyi bir yemek olmayacak."

Mikhail'in derin kıkırdamasının sesi arkamdan yankılanıyor ve ben sırtıyorum.

Giovanni bacaklarını tekmelerken homurdanıyor, ancak ayak bileklerinin etrafındaki bağlar o kadar sıkı ki, hareket sadece dengesini bozuyor ve onu duvardan daha da aşağıya yuvarlıyor.

"Ancak, önce yapmak istediğim birkaç şey daha var." Ellerimi arkamda birleştirdim ve sanki düşünüyormuş gibi bir ileri bir geri adım attım. "Düşündüm ki belki de karıma onun izni olmadan dokunduğunda kullandığın vücut parçalarının sırasına göre gidebiliriz."

Giovanni'nin bağlı ellerine bakarken yüzünün rengi soluyor.

Elinin kırık olması canını acıtıyor olmalı ama işim bittiğinde her şeyin bir an önce bitmesi için yalvaracak.

Ama o kadar şanslı olmayacak.

Giovanni terlemeye başladığında dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Arkamdan Mikhail'in kolunun altında yeni bilenmiş bir baltayla duvara yaslandığı yere bakarken gözleri açılıyor.

"Bu biraz acıtabilir," diye uyarıyorum.

BENİM VÜCUT O DAMLAMA İLE TER İTİBAREN
VE ÇABA, AMA GÖRMEK
Giovanni'nin baygın bedeni şeye değiyor.

Eskiden ellerinin olduğu yerdeki kütüklere bakarak yüzümü buruşturdum ama yapılması gerekiyordu. Bir daha asla başka bir kadına dokunamayacağından emin olmak istedim.

Yaralarından sızan kan, gevşek vücudunun etrafında birikiyor. Bırakılırsa, birkaç saat içinde kolayca kan kaybından ölebilir, ama onunla işim henüz bitmedi.

Yaklaşamadım bile.

Ellerimi gömleğime sildim. "Geri dönmem gerek. Vince'i buraya getirin, yaraları temizlesin ve dağlasın. Acıtsın."

"Sen delirmişsin."

Yüzünü kan lekeleri kaplıyor ve Giovanni'ye bakarken kara gözlerinde hınzır bir zevk var. "İş bitirmeyecek misin?"

Başımı sallıyorum.

"Henüz değil. Ne yaptığını düşünmesini istiyorum ve ölürse bunu yapamaz. O yüzden Vince'i çağırın ve kan kaybından ölmekten önce onu sargıya alın."

"Cidden beni bu herifle mi bırakıyorsun?"

"Beklerken biraz eğlenmekten çekinmeyin." Mikhail

homurdanıyor ama cebinden telefonunu çıkarıyor.

"Ölmesine izin verme. Henüz." Yeraltı hücrelerinden çıkarken Mikhail'in omzuna bir tokat atıyorum.

Ter kokuyorum ve kıyafetlerim kan lekesi içinde. Zara'nın beni böyle görmesine izin veremem, bu yüzden çatı katına döner dönmez odama girip doğruca duşa giriyorum.

Haşlama suyunun altına girerek, Giovanni Saccone'nin tüm izleri suyun kıpkırmızı akmasını izliyorum. Bir pislik gibi kanalizasyona akıp gidiyor.

Ölmese iyi olur çünkü onunla işim henüz bitmedi.

Cildimi sabunla köpürterek, her bir kan zerresinin temizlendiğinden emin olmak için iki kez yıkıyorum.

Kaslarım gevşeyene ve adrenalinim azalmaya başlayana kadar sıcak suyun altında duruyorum.

Zara'nın yanındaki yatağa geri döndüğümde güneş doğmaya başlamıştı.

Kollarımı ona doluyor ve onu göğsüme doğru çekiyorum, burnumu saçlarına gömüyor ve tatlı kokusunu içime çekiyorum.

"Nereye gittin?" diye mırıldanıyor, yarı uykulu.

"Sadece biraz çöp atmam gerekiyordu."

ZARA

İLK ULTRASONUM YARIN VE DIMITRİ'YE HENÜZ SÖYLEMEDİM.
Hamilelik hakkında.

Haberi paylaşmak için mümkün olan son saniyeye kadar beklemek gibisi yok ama bu hafta ona her söylemeye gittiğimde ağzım kurudu ve gerçeği itiraf edecek cesareti kendimde bulamadım.

Mide bulantısının Giovanni'yle olan durumdan kaynaklandığını düşünüyor ve ben de bencilliğimden buna inanmasına izin verdim.

Bianca bana Dimitri'nin baba olacağı için çok mutlu olacağını ne kadar söylerse söylesin, bunun doğru olduğuna inanamıyorum.

Belki de aşık olacağımı hiç düşünmediğim bir adam tarafından kalbimin milyonlarca parçaya bölünmesini engellemek için kendi kendimi sabote ediyorum.

Ama zamanımın tükenmesine izin verdim. Bu gece gerçeği açıklayacağım ve Dimitri'yi kaybedebileceğim gerçeğiyle barışmak zorundayım.

Birlikte çocuk büyütmek anlaşmanın bir parçası değildi ve isterse çekip gitmeye hakkı var.

Onu durdurmayacağım.

Dimitri daha önce bana mesaj atarak Rus ay Odaları'ndaki toplantılarından saat sekiz civarında döneceğini bildirdi, ben de öğleden sonrayı iki kişilik romantik bir akşam hazırlayarak geçirdim.

Haberi paylaşmanın bir yolu olarak o inanılmaz restoranda benim için planladığı akşamın kendi versiyonumu yeniden yaratmak istedim. Bu nedenle, öğleden sonra dışarı çıktım ve aşırı miktarda mumun yanı sıra masa için taze çiçekler ve bulabildiğim en pahalı kırmızı şarap şişesini aldım. Ayrıca köşedeki küçük bir İtalyan restoranından en sevdiği carbonara yemeğini ve tatlı olarak da meşhur tiramisularından iki porsiyon sipariş ettim.

Mükemmel bir akşam olacak.

Yemek teslim edildikten sonra, sıcak tutması için fırına atıyorum ve geniş alanı daha rahat göstermek için alt kattaki yaşam alanının tamamında her yüzeye mumları serpiştirerek çalışmaya başlıyorum.

Tavandan tabana devasa pencereler sayesinde, güneş battığında mumların yumuşak ışıltısıyla aydınlanan şehrin görüntüsü görülmeye değer olacaktır.

Şarap için birkaç bardak koyarak masayı tamamlıyorum -en azından onun için. Ona söyleyeceğim ana kadar içiyormuş gibi yapabilirim ve ortaya koyduğum çatal bıçak takımını düzeltebilirim.

Dimitri'nin bütün bir restoranı kiralayarak belirlediği standartlara yakın değil, ama umarım çabayı takdir eder.

Saat yediye yaklaştığında, hazırlanmaya başlamak için merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Koyu yeşil bir elbiseyi daha kenara ayırdım çünkü bu renk sadece gözlerimi ortaya çıkarmakla kalmıyor, aynı zamanda cildimdeki yumuşak altın tonlarını ortaya çıkararak gözlerimin altında kalıcı olarak yerleşmiş olan koyu halkaları da dengeliyor.

Dimitri'nin bu habere çok sevinmesi ve hemen kutlama yapmak istemesi ihtimaline karşı elbisemin altına seksi bir iç çamaşırı giymek istiyorum.

Dolabımdaki çekmeceleri karıştırıyor, ben gelmeden önce stoklanmış olan birçok dantelli parçaya göz atıyorum.

Bazı külotların cimriliği yanaklarımı ısıtıyor ama sonra Dimitri'nin onları üzerimden çıkarıp beni yemek masasının üzerine götürmesinin nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum ve utancım kısa sürede şehvete dönüşüyor.

Neredeyse iki haftadır birlikte uyumadık çünkü sabah bulantılarından dolayı kendimi çok hasta hissediyordum ve vücudum Dimitri ile bu düzeyde bir yakınlığı arzulamaya başlamıştı.

Onunla, birbirimize verdiğimiz zevk dışında başka hiçbir şeyin önemli olmadığı o anlarda kendimi kaybetmek istiyorum.

Bu, benim için deneyimlemenin mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim bir zevk. Her zaman kendimi bir erkeğe tamamen teslim edemeyecek, bedenim üzerindeki kontrolümü tamamen bırakamayacak kadar korkmuş olacağımı düşünmüştüm.

Ama yanılmışım.

Dimitri sadece onunla birlikteyken kendimi güvende hissetmemi sağlamakla kalmıyor, aynı zamanda içimde sahip olduğumu fark etmediğim bir özgüven seviyesini de ortaya çıkarıyor. Hayal edebileceğim her şey oldu ve onu bırakmaya hazır değilim.

Son birkaç gündür her sabah onun kollarında uyanmaya bayılıyorum. Hâlâ kâbuslar yüzünden sarsılarak uyanıyorum ama beni yakınımda tutanın Dimitri olduğunu fark ettiğim anda bedenim anında gevşiyor ve o saçlarımı nazikçe okşarken ben de rüyasız bir uykuya dalıyorum.

"Siktir et." Eşleşen siyah iç çamaşırına uzandım. "Bu gece gayet iyi geçecek."

Dimitri'ye daha fazla güvenmediğim için içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor.

Geçmişimle ilgili gerçeği öğrendiğinde bile yanımdan ayrılmadı, oysa pek çok erkek beni yanında kalamayacak kadar kırılmış görüp ters yöne kaçırdı.

Bu bilgi bana bu gecenin de farklı olmayacağına dair umut veriyor.

Skater tarzı elbisemi iç çamaşırlarımla birlikte yatağımın üzerine seriyorum. Telefonumdaki saate bakarken Dimitri'nin kırk dakika içinde evde olacağını fark ettim.

Beş dakika sonra banyoya girip duşu açacağım.

Su ısınmaya başlayıp odayı buharla doldururken, Dimitri geç kalacağını söylemek için ararsa diye telefonumu tezgâhın üzerine koyuyorum. Yemeğin mahvolmasını istemiyorum ama sonunda soğuk yemek zorunda kalırsak, o zaman öyle olsun.

Umarım bu çabayı aynı şekilde takdir eder.

Taytımı ve atletimi hızla çıkarıp yağmur duşunun altına giriyorum. Vücudum bir sinir yumağı ve umarım sıcak bir duş kaslarımdaki gerginliğin bir kısmını hafifletmeye yardımcı olur.

Tek istediğim bu gecenin iyi geçmesi ve Dimitri ile benim bu haberi kutlayabilmemiz. Henüz ona sahip olma şansım varken onu kaybetme düşüncesi midemi bulandırıyor.

Ne kadar karşı koymaya çalışsam da her geçen gün ona daha çok aşık oluyorum gibi görünüyor.

Ama tüm bunların çok fazla olduğuna karar verirse, o zaman onun isteklerine saygı duymak zorundayım.

Gitmesine izin vermek ne kadar acı verirse versin, çekip gitmek istediğinde onu geride tutan kişi olmak istemiyorum.

Tek başına çocuk büyütmek zor olacak ama ailem destekleyici ve iyi arkadaşlarım var. Tamamen yalnız olmayacağım ama çocuğum için seçeceğim hayat bu değil.

Sadece Dimitri'nin de aynı şeyi hissetmesini umabilirim.

Kokusunun Dimitri'yi çılgına çevirdiğini bildiğim için şeftali ve vanilyalı vücut yıkayıcıma uzanıyorum ve vücudumu köpürtüyorum, tatlı koku burnuma dolduğunda iç çekiyorum.

Cildimi nazıkçe yıkarken gözlerim bir anlığına kapanıyor, aklım Dimitri'nin eve geldiği ve hamilelik haberine o kadar sevindiği düşüncelerinde dolaşüyor ki beni hemen orada, masanın üzerinde alıyor, elbisemi belimden yukarı kaldırıyor ve beni arkadan almak için eğiliyor.

Bana olan ihtiyacını zar zor bastırabildiğinde gözlerinde parlayan vahşî açlığı düşününce dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçıyor.

İçime girerken çıkardığı derin homurtuları özledim ve ona böyle bir zevk veren kişinin ben olduğumu bilmek, donuk bir ağrı oluşmaya başladığında kalçalarımı birbirine sürtmemi sağlıyor.

"Aptal hamilelik hormonları." Suyun son baloncukları da temizlemesine izin verdim.

Telefonum çalıyor ve Dimitri'nin eve geç geleceğini söylememesini umarak sesin geldiği yöne dönüyorum.

Onun yerine Dimitri'yi banyomun kapısında durmuş, telefonumun ekranına bakarken buluyorum, ağzı ince bir çizgi halinde bastırılmış.

"Dimitri," diye nefes veriyorum, göğsümde hızla çarpan kalbime elimi götürüyorum. "Ödümü kopardın."

Kendi kirli hayallerimde o kadar kaybolmuş olmalıyım ki, yaklaşan ayak seslerini fark etmedim.

Dudağımı ısıırıyorum, acaba yatağımın üzerine serilmiş iç çamaşırlarını gördü ve duşta bana katılarak geceye bir başlangıç yapmaya mı karar verdi diye merak ediyorum.

Ama Dimitri hareket etmiyor. Sanki transa geçmiş gibi, ekran karardıktan çok sonra bile gözleri hâlâ telefonumda sabit.

"Sorun nedir?" Duşu kapattım. "Dimitri?"

Vücudu kaskatı kesildi, kaşlarının arasında derin bir kırıksıklık oluştu ve tekrar aydınlatmak için telefonumun ekranına dokunmak üzere uzandı.

Korkuluktaki havluma uzanıyorum ve duştan soğuk fayansların üzerine çıkarken sıırıksıklam ıslak vücuduma sarıyorum.

"Dimitri?"

"Bu nedir?" Telefonumu aldı ve bana uzattı.

Yüzüne, sert çenesine ve gözlerindeki sıcaklık eksikliğine bakıyorum.

Ne haltlar dönüyor burada?

Ama sonra gözlerim telefon ekranına kayıyor ve ultrason randevum için takvim uyarısını görünce midem bulanıyor.

Olamaz.

Dimitri'ye dönüp bakıyorum ve boğazım gözyaşlarıyla doluyor.

"Açıklayabilirim," diye fısıldıyorum.

"Umarım öyledir." Telefonumu tekrar tezgâhın üstüne fırlattı. "Neden ultrason için randevun var?"

Bakışlarının yoğunluğu altında irkilmemeye çalışıyorum ama yüzü taş gibi.

"Ben hamileyim."

Gözleri ellerimin şu anda karnımın üzerinde durduğu yere kayıyor.

Yüz ifadesini izlerken zaman yavaşlıyor, gözlerinin kenarlarının kırışması, şokun etkisi geçip ne kadar mutlu olduğunu anladığında yüzüne kocaman bir gülümseme yayılması için dua ediyorum.

Ama asla gelmez.

"Lanet olsun." Elini yumruk yapıp tezgâha vuruyor ve tezgâhın üstündeki tüm ürünlerin takırdamasına neden oluyor.

Sıçıyorum, gözlerindeki öfke titreşimlerini izlerken havlumu vücuduma daha sıkı sarıyorum.

"Dimitri," diye fısıldıyorum ama o sadece başını sallıyor, boynundaki tendonlar esnerken ellerini saçlarında gezdiriyor.

Şokta, bu yüzden böyle davranıyor. Sadece için zamana ihtiyacı var.

"Dimitri, *lütfen*." Ona doğru bir adım daha atıyorum.

Benden başka her yere bakıyor ve reddedildiğim için gözlerim doluyor. "Bu iyi bir şey olabilir. Eğer sadece konuşabilirsek-"

"Söyleyecek bir şeyim yok." Arkasına bile bakmadan hışımla banyodan çıkıp gitti.

Gözlerim yaşararak gidişini izliyorum, ağır ayak sesleri odamdan çıkıp koridorda kayboluyor. Ofis kapısının çarparak kapanmasının belli belirsiz yankısını yakalıyorum ve her şeyin bittiğini anlıyorum.

Dizlerimin bağı çözüldü ve yere çöktüm.

Bu bebeği istemiyor.

Bu düşünce kalbimi ikiye böldü.

Gözyaşlarım akmaya başlarken yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

Kaderin bizden yana olduğuna inanmakla çok mu yanılmıştım? Dimitri ve benim başından beri birlikte olmamız gerekiyordu ve bunu gerçekleştirmek için sadece sahte bir evlilik bahanesine mi ihtiyacımız vardı?

Sanırım gerçek olamayacak kadar iyiydi.

DIMITRI

ZARA HAMİLE.

Bu yüzden son birkaç haftadır çok hastaydı. Giovanni'yle bir ilgisi yokmuş.

Karım, sevdiğim kadın hamile ve benim ilk tepkim yumruğumu mermer tezgâha vurmak oldu.

Gözlerindeki korku parıltısını yakaladım. Hay sikeyim.

Babama benzemek konusunda o kadar endişeliydim ki, aslında daha kötü olabileceğim gerçeğini hiç düşünmedim.

Zara'ya daha iyi olacağıma dair söz verdim ama henüz bunu gösteremedim.

Ofisimin kapısını açmadan önce sakinleştirici bir nefes alırken ellerimi yüzümde gezdiriyorum.

Onu banyoda yerde gördüğümde kalbim parçalara ayrılıyormuş gibi hissediyorum.

"Özür dilerim. Çok, çok özür dilerim." Dizlerimin üzerine çöktüm.

Başını kaldırıyor, yeşil gözleri kırmızı çerçeveli ve gözyaşlarıyla parlıyor. Tam bir pisliğim. "Ben... Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

Burnunu çekiyor ve elinin tersiyle yanaklarını siliyor.

"Sana bu gece söyleyecektim. Bütün geceyi planlamıştım. Özel olmasını istedim."

Siktir, siktir, siktir. Daha fazla pislik olabilir miyim?

Bu yüzden oturma alanını mumlarla süslemiş ve güzel ve samimi bir akşam yemeği için masayı hazırlamıştı.

Her şeyi bir kenara bırakıp doğrudan onunla duşa girmeye hazırdım ve telefonundaki bildirimi fark etmeseydim bunu yapacaktım.

Çok aptalım.

"Her şey yoluna girecek, Zara." Sesimdeki samimiyeti duyabilmesi için dua ederek yanağını okşuyorum. "Kafamı toparlamak için ofisime gitmem gerekiyor, sonra konuşabiliriz."

Başını sallıyor, ayağa kalkışımı izlerken boğazı düğümleniyor.

Keşke ona beklediği tepkiyi verebilseydim ama doğrusu nasıl hissettiğimden emin değilim.

Ofisime geri dönüyorum, kapıyı arkamdan kilitliyorum ve sandalyeme gömülüyorum. Telefonum masamın üzerinde Alexei'den gelen bir aramayla yanıyor ama görmezden geliyorum.

Bugün Rusya'dan dönecek ve hiç vakit kaybetmeden bir aile toplantısı düzenlemesini bekliyorum ama şu anda babam hakkında konuşacak durumda değilim.

Kafamı boşaltmam gerekiyor ve Alexei hiçbir şey yapmak istemediğim bir konuda ensemde solurken bunu yapamam.

Zara hamile.

Birkaç ay içinde baba olacağım ve bu düşünce beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyor.

Her zaman çocuk sahibi olmak istemişimdir. Büyürken erkek kardeşlerim olmasını çok severdim ve kendimi evin içinde koşuşturan, kahkahalarla dolduran bir sürü çocukla büyük bir aileye sahip olarak hayal ederdim.

Ama masamdaki annemle babamın ve kardeşlerimin fotoğrafına bakıyorum ve çenem sıkılıyor çünkü ben de babamı tanıdığımı sanıyordum ama meğer onu hiç tanımamışım.

Hayatım boyunca onunla kıyaslandım ve bu bir zamanlar gurur duyduğum bir şeydi.

Büyüleyici.

Komik.

Açık sözlü.

Tıpkı baban gibi.

Şimdi o kadar emin değilim. Ya benzerliklerimiz bundan daha derinse?

Zara benim ilk gerçek ilişkim ve o bile sahte olarak başladı.

Ya çocuğumuzun hak ettiği gibi bir baba olmak için gerekenlere sahip değilsem? Zara'nın hak ettiği türden bir koca?

Babamın anneme ve kardeşlerime yaptığı gibi Zara'ya ve bebeğimize zarar vereceğim düşüncesinden kurtulamıyorum.

Telefonum tekrar yanıp sönüyor ve inliyorum.

Alexei'nin söyleyeceği şeyin bekleyemeyeceği açıktır.

"Ne oldu, Alexei?" Telefonun hoparlörünü açtım.

"New York'a dönmek için uçağa binmek üzereyim." "İyi

yolculuklar, *velet*." Sadece aramayı bitirmek istiyorum.

"Seni sadece seyahat güncellemelerim hakkında bilgilendirmek için aramıyorum. Sen benim sekreterim değilsin," diye tersliyor.

Bir kahkaha attım. "Ben de senin karın değilim, o yüzden git Bianca'yı rahatsız et. Eminim senin sinir bozucu sesini özlemiştir."

"Oh, bundan çok daha fazlasını özlüyor."

"Biliyor musun, bence bir süre daha Rusya'da kalmalısın. Sensiz burası çok huzurlu."

Alexei, "Eve döndüğümde olmayacağı kesin," diye mırıldandı.

"Bu da ne demek oluyor?" Daha dik oturuyorum, gözlerim masamın üzerindeki fotoğrafa kayıyor. "Ne buldun?"

Alexei bir an sessiz kalıyor ve tek duyabildiğim arka planda Moskova havaalanının hareketli sesleri.

"Rurik beni buraya şahsen göndermekte haklıydı. Bu bilgi dışarı sızmamalı. Sana şahsen söylemek için gerçekten beklemeliyim."

"On saatlik bir uçuşa binmek üzeresiniz."

Alexei inliyor. "İşte bu yüzden aradım. Önümüzdeki on saat oturup bunun üzerine düşünemem çünkü aklımı kaybedeceğim."

Kollarımı masama dayıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Vur bana."

"Ölü doğum konusunda yarı yarıya haklıydık. Igor, çocuğu babamızın doğurduğunu öğrendiğinde bunu bir olarak kullandı."

"Anlamıyorum."

"Ölü doğum olarak kaydetmesi için birine para vermiş ama çocuk hayatta kalmış."

"Siktir." Elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Yani bunca zamandır dışarıda bir üvey kardeşimiz mu söylüyorsun?"

"Evet ama kimsenin onun kim ya da nerede olduğuna

dair bir fikri yok." "Bu hiç iyi değil."

"Hayır, öyle değil. Doğru oynanırsa bu bize karşı kullanılabilir. Başkaları öğrenmeden önce onun nerede olduğunu öğrenmeliyiz."

"Mikhail ve Danil'e söylememi ister misin?" Aleksey

iç geçirir. "Hayır, onlara ben söylemeliyim." İlk kez

en büyük kardeşimle tartışmıyorum.

"İndiğinizde bana haber verin, onlara birlikte anlatalım."

Alexei telefonu kapatır kapatmaz sandalyemde arkama yaslanıyorum ve tavana bakıyorum.

Beynim, içinde dönüp duran tüm düşüncelerle patlamak üzereymiş gibi hissediyor.

Ama odaklanmam gerek.

Alexei New York'a dönene ve Mikhail ve Danil ile konuşana kadar üvey kardeşimizle ilgili bu durum hakkında yapabileceğim hiçbir şey yok. O zamana kadar enerjimin Zara ve bebeğe gitmesi gerekiyor.

Bu kadar kırılgan bir durumdayken ona kızgın olduğumu düşünmesine izin veremem.

Babamla aramızdaki bu saçmalık olmasaydı, onun hamile olduğu haberine başka bir şey yapamazdım.

Zara tanıdığım en inanılmaz kadın ve onun çocuğumun annesi olması benim için bir lütuf.

Bilmek istediğim şey, hamileliğini bana neden daha önce söylemediği...

Tamamen sakinleştiğimde, Zara'yı oturma alanındaki her yüzeye serpiştirdiği düzinelerce mumu toplarken bulmak için merdivenlerden aşağı iniyorum.

En alt basamağa ulaştığımda omzunun üzerinden bana bakıyor ve bana yaklaşmakta tereddüt ettiğini anlayabiliyorum.

"Dimitri, çok üzgünüm." Gözleri yaşlarla dolarken kollarını kendine sarıyor. "Bu şekilde öğrenmeni istemezdim."

Mutfağa bakıyorum, *orada Angelo's'tan*, şehirdeki en sevdiğim restorandan paket servis kaplarını buluyorum. Bana haberleri vermek için gerçekten elinden geleni yapmıştı ve ben de öfkeme yenik düşerek geceyi mahvetmişim.

Gerçekten babamdan daha iyi değilim.

"Ne zamandır tanıyorsun?" Dikkatimi tekrar Zara'ya veriyorum.

Alt dudağını ısırırken boğazı düğümleniyor. "Bir haftadır."

Bunu bir haftadır sır olarak mı saklıyor?

Öğrendiği anda bana söylemediğini bilmenin canımı yaktığını inkar edemem.

"Bana hemen söyleyemeyeceğini düşünmenin bir nedeni var mı?" Çenemi ovuşturuyorum. "Güven inşa etmeye başladığımızı sanıyordum."

"Öyleyiz, Dimitri. Sadece..." Başka tarafa bakıyor ve elinin tersiyle yanaklarını siliyor.

"Sadece ne?"

İç çekiyor. "Seni kaybetme riskini almak istemedim. Sadece bir anlaşma yüzünden evli olduğumuzu biliyorum ama... Sana aşık oluyorum Dimitri ve bir parçam senin de bana aşık olduğunu düşünmeye başlamıştı."

Başını sallıyor, dudaklarından gergin bir kahkaha kaçıyor. "Ama yanıldığım çok açık."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

Başını sallar, gözleri kısıktır.

"Zara..." Ona doğru bir adım attım.

"Aptaldım. Ve bir bebek her şeyi değiştirir." Donup kaldım.

Dudağını ısırıyor. "Bunun için imza atmadın ve durumlarımız çözüldüğünde, boşanabilmemiz için beni avukatın ofisine götüreceğini ve sonunda benden kurtulabileceğini düşünmekten kendimi alamadım."

Çekip gideceğimi mi düşündü?

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Gözlerim yuvalarından düşme riskiyle karşı karşıya. "İstedığimin bu olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

"Bu yüzden sana bebeği daha önce söylemeye cesaret edemedim. Bencilce olduğunu biliyorum ama balonun patlamasını istemedim. Çok özür dilerim. Eşyalarımı alacağım. Ben-" Sesi çatlıyor ve hıçkırıklarını bastırmak için eliyle ağzını kapatıyor.

Hayatımda bana en çok mutluluk veren şeye asla sırtımı dönmem.

Ellerim beline dayanana kadar aramızdaki mesafeyi geçiyorum.

"Sanırım sana nasıl hissettiğimi gösterme konusunda pek iyi bir iş çıkaramadım çünkü fark etmediysen söyleyeyim, sana o kadar aşığım ki bana her baktığında göğsüm patlayacakmış gibi hissediyorum."

Zara bana göz kırıyor. "Öyle mi?"

Bana bakarken gözleri yaşlarla doluyor.

"Tek sensin, Zara. Tek *istediğim* sensin." "Ama bebek..."

"Zara'dayım. Ben-"

Ayak parmaklarının ucuna kadar uzanıyor ve dudaklarını dudaklarıma çarpıyor. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma.

"DR. WAITE SIZI BEKLIYOR BAY VE BAYAN KOSLOV."

Zara gözlerinde endişeyle bana bakıyor.

Zara'nın elini sıkıyorum ve ona güven verici bir gülümseme sunuyorum.

"Hadi gidip bebeğimizi görelim." Burnunun ucuna bir öpücük kondurmak için eğildim.

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve bu manzara karşısında göğsüm kabarıyor.

Bu kadın beni seviyor.

Zara'nın elini tutarken yüzüme yayılan gülümsemeyi durduramıyorum, onun benim olduğunu ve benim de onun olduğumu biliyorum.

Zara, Dr. Waite'in saygın biri olduğuna dair beni temin etti. Bianca hamileyken onunla ilgilenen doktorla aynı kişi, yani aşırı korumacı kardeşim karısı ve çocuğu konusunda ona güveniyorsa ben de güvenebilirim.

Koridorda muayene odasına doğru ilerlerken elimi Zara'nın küçük sırtında tutuyorum. Birkaç dakika içinde bebeğimi göreceğime inanamıyorum. Çok gerçeküstü geliyor.

Birkaç ay önce hâlâ yatıp kalkıyor, sadece onun doldurabileceği bir boşluğu doldurmak için elimden geleni yapıyordum.

İhtiyacım olduğunu bilmediğim her şey ve daha fazlası.

Zara kâğıttan elbisesini giydikten sonra sandalyeye yerleşmesine yardım ediyorum, elim onun elini hiç bırakmıyor.

Birkaç dakika sonra Dr. Waite belirir, ağır çizgilerle kaplı yüzünde sıcak bir gülümseme vardır. "Bebeğinizi görmeye hazır mıyız?"

Zara'ya bakarak gülümsüyorum ve elini sıkıyorum, yüzü . "Kesinlikle öyleyiz."

Dr. Waite ultrason probunu hazırlamaya başlıyor ve Zara'nın yüzündeki ifadeye gülmek için kendimi zor tutuyorum. Dehşete düşmüş görünüyor.

Doktor ona gülümsüyor. "Benim için rahatla, Zara."

Bana tekrar bakıyor ve ben de eğilip onu burnunun ucundan öpüyorum.

"Bunu yapabilirsin, *sladkaya*."

Vücudu gevşer.

Dr. Waite sondayı yerleştirirken gözlerimi Zara'dan ayırmıyor, herhangi bir acı ya da rahatsızlık belirtisi var mı diye yüzünü izliyorum.

Oda sessizliğe gömülürken ikimiz de nefes almıyor gibiyiz.

Zara kaşlarını çatıyor. "Bir sorun mu var?"

Gözlerim Dr. Waite'e kayıyor ve ekrana bakarken kaşlarının arasında derin bir çatıklık oluşunca hemen geriliyorum. "Bebek mi?"

"Hiç de değil." Dr. Waite sondayı ayarlıyor. "Sadece... Şey, bunu beklemiyordum ama görünüşe göre ikizleriniz olacak."

Zara'nın gözleri şimdiye kadar gördüğüm en geniş halini aldı. "İkizler mi?"

Dr. Waite gülerek ekranı çevirir ve ekrandaki iki ayrı lekeyi gösterir. "İşte bebek A, ve işte bebek B."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Zara.

İkizler.

Bir çocuk sahibi olma fikrine daha yeni alışmıştım, şimdi iki tane mi olacak? Bugünlerde hayat beni gerçekten ters köşeye yatırıyor.

Dr. Waite, "İkizler, hamileliğin bu kadar erken döneminde neden mide bulantısı hissettiğinizi açıkla," diye açıklıyor. "Bu yaygın bir yan etki olma eğilimindedir."

"Harika," diye mırıldanıyor Zara. "Bunu kendim için seviyorum."

Zara'nın yüzündeki ifadeye gülmek için kendimi zor tutuyorum.

Yeşil gözleri benimkilere kayıyor. "Bunu halledebilir miyiz?"

"Elbette yapabiliriz, *sladkaya*. Birbirimize sahip olduğumuz sürece her şeyin üstesinden gelebiliriz." Alnından öpmek için eğildim.

"İki bebek..." diye fısıldıyor ikimiz de ultrasona bakarken. "*İki bebeğimiz* olacak."

"En azından sayıca az olmayacağız." Kıkırdıyorum.

ZARA

HAYATIM BOYUNCA MUTLULUĞU BİLDİĞİMİ DÜŞÜNDÜM.

Yanılmışım.

Şu ana kadar yaşadığım her şey, şu anda hissettiklerimin yanında devede kulak kaldı.

Dimitri beni *seviyor*, ben de onu, tahmin ettiğimden çok daha fazla seviyorum. Ve birkaç ay içinde ailemize iki bebek katılacak.

Ne kadar şanslı olduğumu her düşündüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Beni yanlış anlamayın, ikizlerle hokkabazlık yapma düşüncesi beni çok korkutuyor. İnsanların aynı anda iki yeni doğana nasıl baktığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Bianca'nın bebek sahibi olmanın getirdiği tüm besleme, alt değiştirme ve diğer her şeyle mücadele etmesini izledim ve sadece bir tane vardı. Ama Dimitri'nin ikimize de güveni tam. Ve her adımda yanımda olacağını bilmek korkularımı kısa sürede yok ediyor.

Ne olursa olsun bana sahip.

Ayrıca, hamileliği öğrendiğinden beri ortaya çıkan bu yeni aşırı korumacı yönünden çok hoşlanıyorum.

Hamileliğimi öğrendiğinden bu yana geçen hafta, kendi yemek tabağını mutfaktan yemek masasına taşımapa neredeyse hiç izin vermedi ve mümkün olduğunca dinlenmem gerektiği konusunda ısrar etti. Bu gerçekten çok sevimli ve her fırsatta onun tarafından şımartılmayı seviyorum.

İşe gitmeme izin verdiği için o kadar mutlu değil. Yaşadığım stresin bebekler üzerinde bir etkisi olacağından endişe ediyor ve haksız da değil.

Hastalığımın büyük bir kısmı hamilelikten kaynaklansa da, bir kısmının da Giovanni'nin etrafında olma korkusundan kaynaklandığından hiç şüphem yok. Bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla etkiledi, çünkü ona üzerimde daha fazla güç vermek istemiyordum.

Ama artık değil.

Giovanni yeryüzünden kaybolmuş gibi görünüyor. Bir haftadan uzun bir süredir kimse ondan haber almadı ve aniden ortadan kaybolmasının ardında Dimitri'nin olduğunu bilsem de sormadım, çünkü bilmek istemiyorum.

Bu hamilelik yeni bir başlangıç, yanımda sevdiğim adamla her zaman hayalini kurduğum aileyi gerçekten kurma şansısı ve Giovanni Saccone artık bana musallat olmayacak.

Bugünkü işimi bitirirken, Dimitri'nin yanına dönmek için aceleyle son birkaç e-postayı gönderiyor ve eşyalarımı topluyorum.

Karlie ve benim üzerinde çalışmamız gereken bir yığın rapor vardı ve onları bitirmek için her zamankinden daha geç kalmaya karar verdiğimiz için bana geç bir akşam yemeği hazırlıyor. Ben toparlanırken saat neredeyse on oluyor ve gecenin geri kalanını Dimitri'nin yanında kanepede kıvrılmış bir şekilde geçirmek için sabırsızlanıyorum.

"Yarın görüşürüz, Karlie." antamı omzuma atıyorum.

Masasında üst üste yığılmış dosyaları düzenlemeye devam ederken bana el sallıyor.

Asansörlere doğru ilerlerken yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. atı katına, *evime* dönmek için sabırsızlanıyorum.

Geriye dönüp baktığımda Dimitri'nin bana karşı olan hislerinden şüphe duymam aptalca geliyor ama geçmişimin gerçekliğini karanlığa boğmasına izin veriyordum.

Ama artık değil.

Asansörden inerken çantamdan telefonumu çıkarıp mesajlarımı açıyorum.

Binanın ana fuayesi boş, çoğu insan saatler önce evlerine gitmiş.

Birkaç ay içinde doğum iznine ayrılacağımı bilmek, ben yokken her şeyin sorunsuz yürümesini sağlamak için şimdiden fazladan zaman ayırmak istememe neden oluyor.

Yani şimdilik Dimitri'nin geç saatlere kadar çalışmaya alışması gerekecek.

Dimitri'nin yerimi tespit edebildiğini biliyorum ama yine de eve dönmekte olduğumu ona bildirmek istiyorum. Bu, hamileliğe rağmen hayatıma normal şekilde devam etmekte ısrar ettiğimde yaptığımız anlaşmanın bir parçasıydı ve haftada beş gün ofise gitmeyi de içeriyordu.

Tam gönder tuşuna basmak üzereydim ki telefonum elimden düştü. "Bu da ne-"

Dönüyorum ama çılgılık atmaya fırsat bulamadan bir el ağzıma dolanıyor ve çılgılıklarımı susturuyor.

Vücudum donuyor ama ihtiyaçları olan tek şey bu.

Kocaman kollar etrafımda , bedenimi iri bir göğse yaslıyor.

Adamı savuşturmak için dirseğimi geriye doğru göndermeye çalışıyorum ama faydası yok.

Beni döner kapılara doğru sürüklerken elini daha da sıkıyor. Tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

Dışarıda, kaldırımda bekleyen karartılmış bir minibüs ve açık arka kapıların yanında bekleyen tepeden tırnağa siyah giyinmiş başka bir adam gördüğümde dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

Gözlerini kapatan kasketi yüzünden yüzünü seçemiyorum ama kimin için çalıştığı belli.

Gerçekler kafama dank edince gözlerimi kapatıyorum.

Dimitri'nin ona yaptıklarından sonra Giovanni'nin gitmeme izin vereceğini aptallık ettim.

İntikam istiyor ve bedelini ödeyene kadar durmayacak.

Daha çığlık atmaya fırsat bulamadan başımın yan tarafına sert bir şey çarpıyor ve her şey kararıyor.

BAŞIMDA ZONKLAYAN ACIYLA TISLIYORUM. ELİMİ UZATIP parmaklarımı sıcak ve yapışkan bir şey kaplıyor. Kan mı?

Gözlerim açılıyor ve görüşüm netleşirken birkaç kez gözlerimi kırıştıyorum.

Karanlık, kapının altından sadece bir parça ışık sızıyor. Ama bir yatak odasında olduğumu anlayacak kadar görebiliyorum.

Duvarlar, köşeleri soyulmuş soluk çiçekli duvar kâğıtlarıyla kaplı ve zeminin büyük bir kısmını dokuma bir halı kaplıyor.

Küf kokusunu kokluyorum ve yüzümü buruşturuyorum.

Hangi cehennemdeyim ben?

Uzuvlarım bağlı değil, bu olumlu bir şey.

Küçük yataktan kalkıp mekanın etrafında dönüyorum, ellerimi duvarlarda ve mobilyalarda gezdirip silah olarak kullanılabilecek herhangi bir şey arıyorum.

Ama anlaşılan beni esir tutan kişi de aynı şeyi düşünmüş olacak ki şifonyerin çekmeceleri kilitli, odanın ortasındaki küçük sandalye ve masa bile yere sürgülenmiş. Pencerenin üzerinde parmaklıklar var.

Camı kırmayı başarsam bile içinden tırmanmamın imkanı yok.

"Aman Tanrım." Nefesim elim boğazıma gidiyor, kalbim göğsümde atıyor.

Çıkış yolu yok.

Pencereye bakıyorum. Dışarıdaki gökyüzüne. Ne zamandır dışarıdayım? Bu hala kaçırıldığım gece mi? Dimitri gittiğimi fark etti mi?

Kaçırılmamın üzerinden en az bir saat geçmiş olmalı, değil mi? Dimitri şimdiye kadar kaybolduğumu öğrenmiş .

Beni aramaya gelecek. Beni

bulacak-

Kilitte dönen bir anahtar beni etrafımda döndürdü.

Kapı açılıp da dev gibi bir adam ortaya çıkınca kalbim duracak gibi oluyor.

Tertemiz üç parçalı bir takım elbisenin içine sıkışmış devasa gövdesine bakarken köşeye sınıyorum. Kazıtılmış kafası ve gömleğinin yakasının altından çıkıp boynunun kenarlarına kadar uzanan dövmeleriyle karşılaştırıldığında tam bir tezat oluşturuyor.

Odaya giriyor.

"Merhaba, Zara. Yoksa *Bayan Koslov* mu demeliyim?" Adımı söylerken ağzı alaycı bir ifadeye bürünüyor ama ben sessizliğimi koruyarak çenesinden şakağına kadar uzanan kötü yara izine bakıyorum.

Bacaklarımın altımda nasıl pes etmediğine dair hiçbir fikrim yok.

"Kocanın bana yalan söylediğini öğrenmek beni etkilemedi, Zara." Adam odaya doğru bir adım daha atar.

Ağır ayak seslerinden ürküyorum.

"Ama şaşırmadım. Bu yüzden Dimitri kızımınla evlenmek için Koslov erkekleri arasında ilk tercihim değildi."

Yüzümde beliren farkındalığı görmüş olmalı ki dudakları sırtmaya başladı.

"Bunu çözdün, değil mi?" Nefesinin altından bir kahkaha atıyor ve bu ses omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Ben Massimo Conti'yim ve sen Dimitri'yi kızımından çaldın."

Ona ters ters baktım. "O asla onun olmadı."

"Alexei ve ben bir anlaşma yaptık, Dimitri'nin *seninle* evlenerek bozduğu bir anlaşma," diye homurdanıyor. "Dimitri *seninle* olan ilişkisini neden gizli tuttuğunu gelip bana kendisi söyleyecek cesareti gösterdiğinde neredeyse bu işin peşini bırakacaktım. Ama sonra gerçeği öğrendim."

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Bunun olmasını hiç istememiştik. İlişkimizi gizli tutmak benim kararımdı, Dimitri'nin değil. Onu suçlama-"

Massimo'nun gözleri parlıyor: "Evliliğiniz bir aldatmaca," diyor. "Dimitri için Lucia'yla evlenmekten kurtulmanın bir yoluydu ama ne yazık ki bedelini ödemek zorunda."

"Hayır, *lütfe*," diye hıçkırıyorum, tökezleyerek ilerliyorum. "Bu doğru değil. Lütfen ona zarar vermeyin."

"Bir Koslov'la anlaşma yaptığına pişman olacaksın, *ragazza*." Bana sırtını döndü ve kapıya yöneldi.

"Dimitri beni seviyor!" Hıçkırarak ağlıyorum, kapıya doğru hamle yaparken gözlerim yaşlarla doluyor.

"*Yalan* söyleme lan!" Massimo kükrüyor, etrafında dönüyor ve elinin tersiyle yüzüme vuruyor.

Başım yana savruluyor ve yanağımı tutarken tökezleyerek masaya yığılıyorum.

"Gerçeği kendi duydum. Giovanni Saccone ile ters kadar aptalmışsın."

Kendimi masadan itip Massimo'ya bakarken zar zor nefes alabiliyorum.

"Gerçekten Dimitri'nin yaptıklarını yanına bırakacağını mı düşündün? Senin zeki biri olduğunu sanıyordum."

Kaşlarımı çatıyorum, ne dediğini

anlamıyorum. *Giovanni Massimo'yu tanıyor*

mu?

"Saccone, koruma karşılığında bana Dimitri'nin aldatmacasına dair kanıt bulabileceğini söyledi. Masanızın altına bir böcek yerleştirmesini sağladım ve bir de ne göreyim, neredeyse anında tüm gerçeği itiraf ettiniz. Kocanı hiç düşünmeden kurtların önüne attın. Gerçi Dimitri'nin Giovanni'nin yakasını asla bırakmayacağını biliyordum, bu yüzden benim için bir kazan-kazan oldu. Sonunda gerçeği öğrendim, ayrıca Saccone gibi bir yılan için iyi adamları harcamak zorunda kalmadım."

Bianca ile yaptığım ve gerçeğin ortaya döküldüğü konuşmayı hatırlayarak midem bulanıyor. Artık yalan söylemeye dayanamıyordum ve zayıflığım Dimitri'ye her şeye mal olacaktı.

"Dimitri'nin başına gelenler için sadece kendini suçlayabilirsin. Keşke çeneni kapalı tutsaydın..."

Dimitri'ye, yani beni güvende tutmak için çok mücadele etmiş bir adama elini sürdüğü düşüncesi boğazımı yakıyor...

Keşke ben de onun için aynısını yapabilseydim.

"Yani, *ragazza*, Dimitri sonunda Lucia ile evlenecek ve sen de bana yardım edeceksin."

"Yapmayacak. O beni seviyor."

"Bu sadece benim lehime olacak. Sen bir teşvik unsuru olacaksın. Belki de sevdiği kadına işkence edildiğini görünce fikrini değiştirir."

"Hayır," diye nefes alıyorum, ellerim karnıma gidiyor. "Lütfen, bunu yapamazsın."

"Yapabilirim ve yapacağım, *ragazza*. Dimitri kızımın evlenmeyi kabul edene kadar durmayacağım."

Bana ne yapacağını hayal etmeye çalışırken içimden bir inilti kaçıyor.

Buraya daha önce de geldim ve zar zor hayatta kaldım. Massimo gibi adamların neler yapabileceğini çok iyi biliyorum ve kanımı ellerinde görmekten büyük zevk alacağından hiç şüphem yok.

Ben bunu atlatamayacağım ama Dimitri atlatacak. Lucia'yla evlenmekten ne kadar nefret etse de en azından çekip gidebilir ve hayatına devam edebilir. Benim zayıflığım onun çöküşü olmak zorunda değil.

"Bu iş bittiğinde benimle ne yapacaksın?" Gözlerim yaşlarla doldu.

"İstediğimi elde ettiğimde, sana daha fazla acı çektirmeyeceğim. Düşündüğünün aksine, ben tam bir canavar değilim. Seni çabucak öldüreceğim." Bunu çok rahat söylüyor, sanki daha önce binlerce kez yapmış gibi.

Massimo kapıyı arkasından çarparak kapatıyor ve anahtarı kilidin içinde çevirirken ben yere çöküyorum. Gözyaşlarım yüzümden akarken dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum.

Nefesim ciğerlerimi terk ederken gözlerim çırpınarak

kapanıyor. İşte böyle bitiyor.

Ben sonsuza dek mutlu olamayacağım ama belki Dimitri bir gün kendi mutluluğuna kavuşabilir.

Sadece benimle değil.

DIMITRI

BİR VAR.

Zara'nın otuz dakika önce evde olması gerekiyordu ama telefonu hâlâ ofiste olduğunu söylüyor. Geç saatlere kadar çalışacağını biliyordum ama saat on bire yaklaşıyor ve dinlenmesi gerekiyor, özellikle de hamileliğin bu kadar erken döneminde.

Dr. Waite ikiz taşımanın ilk üç aylık dönemde daha yüksek risk taşıdığı konusunda bizi uyardı ama Zara inatçıdır. Ona ne kadar yalvarsam da hiçbir şey yapmadan oturacak biri değil.

Ama bu saçma olmaya başladı. Geç oldu ve akşam yemeği bir saatten fazladır fırında hazır.

Cep telefonunu aramayı deniyorum ama doğrudan sesli mesaja düşüyor. Kaşlarımı çatıyorum. Rahatsız etmeyin mesajını mı koymuş?

Bunun anlaşmamızın bir parçası olmadığını biliyor. Her gün ofise gitmek de dahil olmak üzere normal şekilde devam etmekte ısrar etti, ben de telefonuna bir takip cihazı yerleştirilmesini ve ayrıldığı anda bana mesaj atmasını istedim.

Eşimin ve doğmamış çocuklarımla şehirde dolaştığını düşünmek kalp atışlarımı hızlandırıyor.

Giovanni Saccone'yi kilit altında tutuyor olabilirim ama o türünün tek örneği değil.

Rehberimde arama yaparken ve Zara'nın ofis numarasını çevirirken bu düşünceden kurtulmaya çalışıyorum.

"Zara Mullen'ın telefonu," diye bir kadın sesi cevap veriyor. Karıma ait olmayan bir ses.

"Kimsiniz?"

"Karlie Davidson, Zara'nın karşısında çalışıyorum."

"Karlie? Bu Dimitri Koslov, Zara'nın kocası."

"Oh, hey!" Karlie cıvıldıyor. "Zara dizüstü bilgisayarını falan mı unuttu? Ben de tam çıkıyordum, gerekirse eve dönerken uğrayabilirim."

"Orada değil mi?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Hayır, bir saat önce gitti. Neden?"

Sikeyim.

"Henüz eve gelmedi." Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Ofisinden çatı katına çıkması on beş dakikadan fazla sürmüyor, bu da ona bir şey olduğu anlamına geliyor.

"Oh..."

"Ofise döndüğünde beni arayabilir misin?"

"Elbette."

Telefonu kapattım ve hemen Alexei'yi aradım.

Homurdanıyor, "Sorun ne?"

"Zara kayıp," diye boğuluyorum, kelimeler dilimde zehir gibi. Alexei bir an sessiz kalırken ben odanın içinde volta atmaya başlıyorum.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü saat neredeyse gece yarısı oldu ve işten dönmedi. Telefonu orada olduğunu söylüyor ama az önce ofisi aradım ve bir saat önce ayrıldığını söylediler. Alexei'yi yakaladı. Lanet olası Massimo, yemin ederim-"

"Bunu bilmiyoruz."

"*Alexei*." Zihnim onun Zara'ya zarar verebileceği tüm olası yolları düşünürken boğazım kurudu.

"Çatı katına gel." Telefonu kapatır.

Arabamın direksiyonuna geçtiğimde vücudum uyuşmuş gibi hissediyor, ailemin çatı katına doğru ilerlerken kaslarım otomatik pilota çalışıyor. Hayatımda hiç bu kadar hızlı araba kullanmamıştım ama her geçen saniye Zara daha da uzaklaşıyor olabilir.

Kafam geçen yıl Zara'nın kırık, kanlar içindeki bedenini Gilanto'nun onu tuttuğu depodan taşıdığım anılarla dolu.

Daha iyi bilmeliydim. Onu gerçekten sevseydim, uzak dururdum. Ama gitmesine izin vermeyecek kadar bencildim ve bu Zara'nın hayatına mal olabilirdi.

Arabamı garaja park edip asansöre binerek üç kardeşimin de beni beklediği çatı katına çıkarken vücudum titriyor.

Mikhail kanepeye tünemiş, dizüstü bilgisayarını dizlerinin üzerine koymuş, öfkeyle klavyeye vuruyor.

Danil telefonla konuşuyor ama ben odayı geçerken bana doğru bakıyor ve acımasız bir gülümseme sunuyor.

Alexei'nin beni buraya getirmesine sevindim, alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olacak.

"Dimitri." Alexei salonun köşesindeki bar arabasının yanından geçip elime bir bardak votka tutuşturuyor.

Sıvıyı bir yudumda içiyorum ve boş bardağı ona geri veriyorum - sessiz bir şekilde bir tane daha istiyorum.

"Plan nedir?" Mikhail'e baktım.

Dizüstü bilgisayarının ekranından başını kaldırıyor, yüzü ciddi ve kapalı.

"Ofis binasındaki güvenlik kamerası görüntülerini ele geçirmeyi başardım."
Dizüstü bilgisayarını kavrarken dövmeli ön kolları esniyor.

"Ve?"

Dizüstü bilgisayarı çeviriyor ve oynat tuşuna basıyor.

Zara'nın asansörden çıkışını izliyorum, gözleri aşağıya kaymış, gölgelerin arasından çıkan adamı umursamadan telefonuyla uğraşıyor.

Onu yakalayıp görüş alanının dışına sürüklerken zar zor izleyebiliyorum.

Mikhail başka bir ekran açıyor, bu kez binanın girişinin üzerindeki bir kameradan, ve onun bir minibüsün arkasına bindirilişini izlerken kalbim neredeyse duracak gibi oluyor.

"Oh, Tanrım." Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum.

Danil, Alexei'ye bakarken kollarını göğsünde kavuşturur. "Sence Massimo mu?"

Ağabeyim başını sallıyor, çenesindeki kaslar esniyor. "Ama elimizde kanıt olmadan bir saldırı başlatamayız."

Ellerimi iki yanıma yumruk yaptım. "Evet, yapabiliriz!"

"Dimitri," Mikhail'in gözleri Alexei ve benim aramda gidip geliyor.

"Ya Bianca olsaydı?" Mikhail'i görmezden gelerek homurdanıyorum. "O zaman geri çekilir miydin? Gilanto karını kaçırdığında etrafta beklediğimi hatırlamıyorum. Bizi hiç düşünmeden kurdun inine gönderdin!"

"Sakin ol lan." Alexei'nin burun delikleri bana dik dik bakarken alevlendi ama artık çocuk değiliz. Beni korkutup boyun eğdiremez.

"Sakinleşmek mi? Lanet olası karım *kayıp*!"

"Massimo Conti'yi hiçbir kanıt olmadan Zara'yı kaçırmakla suçlamak tam bir ölüm arzusudur."

"Umurumda değil-"

"Biliyorum!" Alexei tersler. "Dimitri, bu konuda akıllıca davranmalıyız çünkü eğer davranmazsak, söz konusu olan sadece Zara'nın hayatı değil."

Kanepeye çöküp başımı ellerimin arasına alarak bir strateji düşünmeye çalışıyorum.

Bu işin arkasında Massimo olmalı, hiç şüphem yok. Herhangi bir sahtekârlık kokusu alırsa saldırmaktan çekinmeyeceği konusunda beni uyardı.

Bir şekilde benim ve Zara'nın ilişkisi hakkındaki gerçeği öğrenmiş olmalı. Zaman içinde birbirimize aşık olmuş olsak da, bu ilişkinin beni Lucia Conti ile evlenmekten kurtarmak için bir anlaşmadan başka bir şey olmadığı gerçeğini değiştirmiyor.

Massimo'nun tek umursadığı .

İhanet.

"Bianca biliyor mu?" Alexei'ye bakıyorum ama o başını sallıyor.

"Onun aptalca bir şey yapması riskini almak istemedim. Şimdilik bunu kontrol altında tutmamız gerekiyor."

Başımı salladım.

O da başıyla onaylar. "Frederik'i arayacağım. Bu arada, minibüsün plakasını bulmaya çalışalım."

"Hallediyorum." Danil telefonunun kilidini açar ve ekrana dokunmaya başlar.

"Güzel." Alexei çenesini ovuşturur. "Mikhail, Rosa'yı ara ve bulabildiği tüm güvenlik kayıtlarına ulaşmasını sağla. Zara'yı hangi yöne götürdüklerine dair bir fikir edinmek için minibüsün şehirdeki rotasını tekrar tekrar izlemesini istiyorum. Şu anda elimizdeki tek ipucu bu."

Mikhail dizüstü bilgisayarını bir kez daha açmadan önce başını sallar.

Danil telefonunu kulağına götürürken bir elini omzuma koyuyor. "Onu bulacağız, Dimitri."

Başımı sallıyorum, boğazım konuşamayacak kadar kalın.

Zara kesinlikle dehşete düşmüş olmalı.

İşe gitmesine izin vermemeliydim ama o hayatına normal şekilde devam etmek konusunda kararlıydı.

Ben daha iyi biliyordum. Benim dünyam normal değil, bu da olası her tehdidi göz önünde bulundurmam ve planlamam gerektiği anlamına geliyor.

Buna rağmen hamile eşimin şehirde tek başına ve silahsız dolaşmasına izin verdim. Ne olacağını sanıyordum ki?

Onu kendim almalıydım ya da en azından Feliks'i bir arabayla onu almaya göndermeliydim.

Onu hayal kırıklığına uğrattım ve hayatımın geri kalanında bu suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda kalabilirim.

"*Siktir.*" Avuçlarımı gözlerime bastırıyorum. "Burada öylece oturup hiçbir şey yapmadan duramam."

Ayağa kalktım.

Alexei bar arabasının başında, telefonunu yanağıyla omzunun arasına sıkıştırmış, hepimize birer içki daha dolduruyor ama ne kadar votka içersen içeyim beni sakinleştireceğini sanmıyorum.

Bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünmeye çalışırken onun konuşma seslerini bastırmaya çalışıyorum. Bu minibüsü görene kadar elimizde neredeyse hiçbir şey yok.

Aklıma Çin Mahallesi'ndeki depomuzda hücrede yatan Giovanni'nin düşünceleri geliyor.

Bir şekilde bununla bağlantılı mı?

Bu fikir beni duraksatıyor.

Beni dünyamızdaki insanları tanıdığı konusunda uyardı, ancak bunu geri çekilmemi sağlamak için bir blöften başka bir şey olarak görmedim.

olabilir miyim? Giovanni bir şekilde intikam almak için Zara'yı Massimo'ya vermiş olabilir miydi?

Telefonu kapatırken kafamı kardeşime doğru çeviriyorum.

"Alexe-"

"Biliyordum lan!" Alexei tıslıyor. "Dimitri, seni ateşle oynamaman konusunda uyarmıştım ama yine de yaptın." Gözlerini kapatırken parmaklarını şakağına bastırıyor.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Alexei gözlerini açıp bana dik dik bakmadan önce geniş omuzları kabarak nefes alıyor.

"Görünüşe göre Massimo, Zara ile yaptığınız küçük *anlaşma* hakkındaki gerçeği öğrenmiş."

Sikeyim.

"Alexei-"

"Kendine sakla." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Şu anda bunu tartışacak vaktimiz yok."

Kardeşimin yüzündeki taş gibi ifadeye kaşlarımı çatıyorum. Bana söylemediği bir şey var.

"Tükür onu."

Sonunda bana bakarken kara kaşlarının arasında derin bir kırıkslık oluşuyor.

"Arayan Frederik'ti. Massimo'nun, sen evliliği feshedip Lucia ile evlenmeyi kabul edene kadar Zara'ya işkence etmeyi planladığını söyledi."

Göğsüm sanki ikiye ayrılmış hissediyorum.

Bu tam bir karmaşa. Mafya velediyle evlenmemek için Zara'ya yaşattığım onca şeyden sonra, yine de yeterli olmadı.

Massimo gerçeği nasıl öğrendi?

"Massimo'nun kendisine yalan söylenmesini hafife almayacağı konusunda seni uyarmıştım. Blöfünü görmekle hata yaptın."

"Blöfünü görmedim! Kahretsin, bunun gerekiyordu."

"Ne olursa olsun, çok geç olmadan bu işi çözmemiz gerekiyor. Bu arada Danil, Feliks ve Anton'u telefona bağla. Her ihtimale karşı Massimo'nun kulübünde gözümüz olsun."

Danil kaşlarını çatıyor. "Zara'nın orada olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olduğu şüpheli. Bu çok açık olurdu. Ama Massimo zeki biri ve bizimle oynamaya karar verirse diye kışımızı korumak istiyorum."

Danil başını sallar. "İyi fikir."

Kardeşlerimin her birine bakmak için gözlerimi kaldırıyorum. "Bilmeniz gereken başka bir şey daha var." Sesim çatlıyor. "Zara hamile. İkizlerimiz olacak."

Mikhail'in gözleri büyür. "Siktir."

"Vücudu tüm bu stresi kaldıramaz. Bebekleri kaybederse..." Ellerimi yüzümde gezdirirken düşüncelerimin dağılmasına izin vermemeye çalışıyorum. "Beni asla affetmeyecek."

Danil elini omzuma koyuyor ama beni rahatlatmak için pek bir şey yapmıyor. "Bunun olmasına izin vermeyeceğiz, Dimitri."

"Alexei, *lütfen*, çok geç olmadan bir hamle yapmalıyız. Onu kaybedemem."

"Elimizden gelen her şeyi yapacağız, *velet*. Ama bununla kendi mezarını kazmış olabilirsin."

Gözlerindeki merhamet parıltısı dişlerimi gıcırdatıyor ama o haklı.

"Kendi mezarımla bir sorunum yok ama onunkiyle yok Alexei. Lütfen, Zara'nın hayatını kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Lucia Conti ile evlenmek anlamına gelse bile. O yüzden Massimo'yu arayıp karımı hangi cehennemde tuttuğunu öğrenmeni öneririm."

ZARA

VÜCUDUM SOĞUKTAN TITRIYOR VE DIZLERİMİ GÖĞSÜME DOĞRU KIVIRARAK vücut ısıımı kontrol altında tutmaya çalışıyorum, ancak kaybettiğim bir savaş verdiğim açık. İnliyorum, kollarımı kendime daha sıkı sararken dişlerim takırdıyor.

Dimitri klimayı mı açtı? Yemin ederim yatak odası eskiden bu kadar soğuk değildi... Ama yine de normalde uyandığımda Dimitri'nin vücudunu kendi kişisel ısıtıcım gibi etrafıma sarılmış buluyorum.

Hangi cehennemde o?

Altımdaki ince şiltede neredeyse hiç dolgu yok, bu yüzden döndüğümde yayların her biri yan tarafıma batıyor.

Yatağın bundan daha rahat olduğuna yemin edebilirim.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve aniden nerede olduğumu, daha doğrusu nerede *olmadığımı* hatırlayarak ayağa fırlıyorum.

Çatı katındaki yatağımızda Dimitri'nin yanında yatmıyorum. Güçlü kolları belime sarılmış değil, beni uykudan uyandırmak için boynumu usulca öperken beni geniş göğsüne yakın tutmuyor.

"Aman Tanrım." Bunu bir daha asla yaşayamayabilirim ve bu düşünce gözlerimi .

Bizim için öngördüğüm gelecek, geçen her saniye yavaş yavaş elimden kayıp gitmeye başlıyor. Ellerim karnıma gidiyor ve kalbim içimde taşıdığım iki can için acıyor.

Bebeklerimi kucağıma alma şansım olacak mı? Onlara onları sevdiğimi söyleyebilecek miyim?

Hepsi benim suçum. Bu kadar zayıf olmasaydım, şu anda o geleceği yaşıyor olabilirdim. Bunun yerine, Giovanni'nin burnunun dibinde Bianca'ya gerçeği itiraf ederek onu paramparça ettim.

Daha iyi bilmeliydim ve en büyük bedeli ödemek üzereyim.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlarken gözlerimi kapatıyorum. Bu bizim sonumuz olamaz, *daha biz* olmaya bile fırsat bulamamışken.

Sanırım birkaç saat önce nihayet yorgunluktan bitap düşmüş olmalıyım ki uyuyabilmemin tek sebebi de bu.

Midem gurulduyor ve ağzım acıyla kuruyor. Umutsuzca suya ihtiyacım var ama Massimo saatlerdir gelmedi, pencerenin dışı hâlâ karanlık. Ne kadar zamandır dışarıdayım? Fazla gibi gelmiyor.

Dimitri beni neden hâlâ bulamadı? Şimdiye kadar kayıp olduğumu ve beni Massimo'nun kaçırdığını anlamış olmalı.

Beni koruyacağına söz vermişti ve Dimitri Koslov sözünden dönmez. Kendimiz için olmasa bile içimde taşıdığım bebekler için bu durumdan sağ çıkabileceğimizi ummak zorundayım.

Massimo'yla konuşup, Dimitri buraya gelmeden önce bana işkence etme planlarında onu oyalamak için bile olsa, her şeyi yanlış anladığını anlatmaya çalışmalıyım.

Müzakereci bir tipe benzemiyor ama ölümü beklerken burada oturup hiçbir şey yapmadan duramam.

Bebeklerimin bana ihtiyacı var, *Dimitri*'nin bana ihtiyacı var, bu yüzden bu karmaşadan kurtulmak için elimden geleni yapacağım.

Yataktan kalkıp tökezleyerek kapıya doğru yürüdüm.

Bedenim güçsüz ve Massimo'nun dikkatini çekmek için yumruklarımı kapıya vurmak tüm enerjimi alıyor.

"Yardım edin!" Ağlıyorum. "Lütfen!"

Parmaklarımı ahşap kapıya daha sert vurdukça parmak eklemlerimin derisi çatlamaya başlıyor. Massimo'nun yakınlarda olup olmadığını bile bilmiyorum ama denemek zorundayım.

"Massimo!" Bağırıyorum ama sesim susuzluktan boğuk çıkıyor. "Massimo, seninle konuşmam lazım!"

Duraklıyorum, kulaklarımı yaklaşan ağır ayak seslerini dinlemek için zorlarken nefes nefese kalıyorum.

Gelmeyeceği belli olunca alnımı kapıya dayayıp gözlerimi kapatıyorum.

Gerçekte, söyleyeceğim hiçbir şey fikrini değiştirmeyecek. Dimitri ve ben aşığımız diye durmayacak. Tek umursadığı Dimitri'nin kızıyla evlenmesi ve bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapacak.

Dimitri'nin başka biriyle olduğu düşüncesi midemi bulandırıyor. Elleri bir başkasının teninde, dudakları bir başkasının ağzını öpüyor-

"Aman Tanrım." Midem kabarıyor ve kusma isteğimle savaşıyorum.

Tam yere kusmak üzereyken anahtar kilidin içinde dönüyor ve ben tam zamanında geriye doğru sendeleyip kapı açılıyor ve karşımda çok sinirli görünen Massimo beliriyor.

"Sessiz ol lan!" diye homurdanıyor, gözleri parlayarak bana bakıyor.

"Hayır, anlamıyorsun-" Midem çalkalanıyor ve bir de bakıyorum ki iki büküm olmuşum ve midemdekileri yere boşaltıyorum.

Ben onun tertemiz ayakkabılarını kıl payı kaçırırken Massimo geri çekiliyor ve ben kuru kusarken nefesinin altında küfrediyor.

"Tanrı aşkına." Kocaman elini ön koluma doladı. "Benimle gel."

Massimo beni koridorda sürüklerken, sıkı kavrayışından irkiliyorum ve yerde yaptığım dağınıklığın üzerinde tökezliyorum.

"Buraya," diye hırlıyor, bir kapı açıyor ve beni içeri girmeye zorluyor.

İçinde sadece bir tuvalet ve lavabo olan küçük bir oda. Omzumun üzerinden endişeyle ona bakıyorum, bir başka mide bulantısı dalgası vurduğunda boğazımdaki safrayı yutuyorum.

"İzleyecek misin?" Fısıldıyorum.

"Seni burada yalnız bırakmayacağım." Elini sabırsızca sallıyor ve gözlerini duvara dikeyor. "Git."

Porselen kâsenin önünde dizlerimin üzerine çöküp bağırsaklarımı yukarı fırlatırken yanaklarım yanıyor. Ağzımı kazağımın koluna silerken Massimo'nun gözlerini üzerimde hissediyorum ama o sessiz kalıyor.

Topuklarımın üzerine oturup gözlerimi kapatarak nefes almaya çalışıyorum ama vücudumun başka fikirleri var gibi görünüyor.

Nefesim kesiliyor, karnıma saplanan şiddetli bir ağrıya karnımı tutuyorum.

Massimo gözlerini devirir. "Şimdi ne var?"

Cevap vermek istiyorum ama acı tekrar vuruyor ve ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Bacaklarımın arasından ıslak bir şey ama idrar gibi gelmiyor.

Kaşlarımı çatarak kalçalarımın arasına uzandım ve parmaklarım kanlı çıkınca boğuk bir çığlık attım.

"Tanrım," diye boğuluyorum.

"Ne?" Massimo havlıyor.

Dönüyorum, elimi önümde tutarken titriyorum.

Parmaklarımdaki kana bakıyor ve burnunu kırıstırıyor.

"Sana malzeme getirecek birini bulabilirim."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum.

Çenesini bana doğru eğdim. "Döngün için."

Hayatımda ilk kez, keşke regl olsaydım diyorum. Ancak hamileyken kanamanın asla iyi olmadığını biliyorum ve vücudum son yirmi dört saat içinde büyük bir stres yaşadı. Dürüst olmak gerekirse, tüm hamilelik boyunca, ama bu gece daha fazla.

Bunun vücuduma zarar vereceği kesindi ve Dr. Waite ikiz gebeliğin daha yüksek risk taşıdığı konusunda beni uyardı.

Sakin olmam gerekiyor ve nemli bir odada aç susuz kilitli kalırsam bunu yapamam.

"Lütfen, bir doktora ihtiyacım var." Ağzımı koluma sildim. "Beni ne kadar aptal sanıyorsun?"

Karnıma kramplar giriyor, iki büklüm oluyorum ve acı içinde bağıryorum. Massimo homurdanıyor, "Benim bir kızım var. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim."

"Hayır." Karnımdaki bıçak gibi ağrıya rağmen nefes almaya çalışırken gözlerimi kapatıyorum. "Bu benim reglim değil. Ben... hamileyim."

Massimo küfrediyor ve az önce ona en silahı vermiş olabileceğimi fark ettiğimde irkiliyorum.

MASSIMO NE YAPACAĞINA KARAR VERENE KADAR BENİ ODAMA KILITLEDİ.

Sakin kalmaya çalışıyorum ama kalçalarımın arasında biriken kan miktarı beni panikletiyor. Bana biraz lekelenme beklemem söylenmişti ama bu ondan daha fazlası.

Bir sorun var.

Muhtemelen düşük yapıyorum.

Dizlerimi göğsüme bastırıyorum. Kanama durmuş gibi görünmüyor ve acı azalmıyor.

Aklımda kalan tek şey, ultrasonda kalp atışlarını duyduğunda Dimitri'nin yüzünde beliren ifade, sonunda kalp atışları başladığında şaşkınlıktan irileşen kara gözleri

Baba olacağı kafasına dank etmişti.

Bedenim sessiz hıçkırıklarla sarsılmaya başlarken başımı dizlerimin üzerine koyuyorum. Çok mutluydu. İkimiz de...

Sonunda ayak sesleri kapının ardında kesiliyor ve kapı açılıp oda dışarıdan gelen ışıkla dolunca başımı kaldırıp gözlerimi kısıyorum.

"Dr. Harlow bebeğinizi kontrol edecek." Massimo kenara çekilerek yaşlı bir adamın odaya girmesine izin verir.

Doktor parlak mavi bir gömlek ve pantolon giyiyor, omzuna ağır bir tıbbi çanta asmış ve elinde taşınabilir bir ultrason makinesi taşıyor.

Massimo, "Onunla konuşmayacaksın," diye emretti.

Dr. Harlow'a bakıyorum ama odaya girip makineyle oynamaya başlarken gözlerini yere indiriyor.

Dudağım titriyor ama yine de başımı sallıyorum, boğazım gözyaşlarımdan konuşamayacak kadar kalın.

Dr. Harlow bana bakmadan, "Pantolonunu çıkar ve yatağa uzan," diye talimat verdi.

Massimo'ya bakıyorum, ama o kapı aralığında durmak için hareket ediyor ve bana biraz mahremiyet sağlamak için odaya sırtını dönüyor.

Devasa gövdesi koridordan içeri süzülen ışığın neredeyse tamamını engelliyor ama yine de tozluklarımı çıkarıp yatağa uzandığımda kalçalarımın arasında biriken kan miktarını fark etmeme yetecek kadar ışık var.

Dr. Harlow çantasını karıştırıyor ve bacaklarımın arasını temizlemem için birkaç mendil çıkarıyor. Tüm kanı görünce inlemem dışında oda sessiz.

Dimitri'ye ihtiyacım var.

Dr. Harlow sondayı yerleştirirken "Biraz rahatsızlık hissedebilirsiniz," diyor.

"İkizlere hamileyim."

Göz ucuyla Massimo'nun omuzlarının gerildiğini görüyorum ama bir şey söylemiyor.

Dr. Harlow sondayı ayarlarken başını sallıyor ve gözlerini ekrandan ayırmıyor.

Kalp atışlarının seslerinin makineden süzülmesini beklerken nefesimi tutuyorum.

Ama sadece sessizlik var.

"Hiç kalp atışı yok mu?" Fısıldıyorum, içimde oluşan paniği kontrol altına almaya çalışırken ekrana bir göz atmak için kendimi dirseklerimin üzerine itiyorum.

Dr. Harlow bir an için kaşlarını çattı ve ben yatağa yığıldım, haklı olduğumu anladığımda ellerimle yüzümü kapattım, bebeğimi kaybettim-

Güm güm güm.

"Aman Tanrım." Kalp atışlarının sesini duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı. "İyiler mi?"

Onay için Dr. Harlow'a bakıyorum, o da başını sallayarak ekranı çeviriyor, böylece kendi gözlerimle görebiliyorum.

"Gayet iyiler." "Ama

kan..."

"Sadece ağır bir lekelenmeydi, başka bir şey değil. Yine de dinlenmelisin-"

Massimo kapıda sertleşiyor. "Burada işin bitti."

Dr. Harlow başını sallayıp makineyi kapatırken gözlerini kaçırarak bebeklerimin kalp atışlarının sesini sustururken inliyorum.

Kanlı taytımı kalçalarımın üzerinden geri çekerken hem rahatlama hem de umutsuzluk gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Bebeklerim iyi, ama ne kadar süre için emin olamıyorum.

Dr. Harlow'un gözlerini yakalamaya çalışıyorum, bana bir şekilde yardım etmeye çalışması için dua ediyorum, ama eşyalarını toplamayı bitirir bitirmez odadan kaçıyor.

Massimo kolu kavırıyor ve beni bir kez daha içeriye kilitlemeye hazır bir şekilde kapıyı arkasından kapatmaya başlıyor.

Ama ona izin veremem. Bu onu beni bırakmaya, *Dimitri*'yi bırakmaya ikna etmek için son şansım olabilir. "Bekle!"

Massimo , ben yataktan inerken omzunun üzerinden bakıyor.

"Lütfen, Massimo." Sendeleyerek onun durduğu kapıya doğru gidiyorum, kocaman vücudu üzerimde yükseliyor. "Bunu yapamazsın. Dimitri ve ben bir aileyiz-"

"Dimitri Koslov'un burada kalıp o bebekleri büyüteceğini düşünüyorsanız, düşündüğümünden daha da hayalperestsiniz demektir."

"Ya ben senin kızın olsaydım? Ya biri hamile kızınızı rehin tutuyorsa? Lütfen, insanlığınız nerede-"

"Benim kızım kendini kaçtıracak kadar aptal olamaz, bu yüzden seni sonsuza dek susturmaya karar vermeden önce çeneni kapatmanı öneririm."

"Siktir . Dimitri senin ve kızının peşine düşecek. Bunu yanına bırakmayacaktır."

"Dört gözle bekliyorum." Kapıyı yüzüme çarpmadan önce dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

DIMITRI

"DAHA HIZLI SÜREMEZ MİSİN, ALEXEI?"

"Dimitri, kendini toparlamalısın." Hummer'ın direksiyonunu daha sıkı kavırıyor. "Massimo'nun evine silahlar patlarcasına dalıp oradan çıkmayı bekleyemezsin. Bizimle konuşmak istemesi bile bir mucize."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? *Karım* onun elinde."

Tüm bunların arkasında Massimo'nun olduğundan şüphelenmekte haklıydım. Bunu kardeşlerimle tartışarak zaman kaybetmemeliydim. Doğruca arabaya binmeli ve onu bulmaya kendim gitmeliydim.

Az önce Zara'nın hayatına mal olmuş olabilirim.

"Konuşmak istiyor. Biz de öyle yapacağız."

"Adamla lanet olası bir çay partisiyle ilgilenmiyorum, Alexei. Anton ya da Feliks'i yanımızda getirmiyor olmamız bile bir hata-"

Mikhail arka koltuktan koltuğuma vuruyor. "Dimitri, burada hepimiz aynı taraftayız."

Kardeşıme ters ters bakmak için koltuğumda dönüyorum ama Mikhail geri adım atmıyor.

Bana bakarken yüzü taş gibiydi. "Hepimiz Zara'nın güvende olmasını istiyoruz. En önemli şey bu ve senin Massimo'ya saldırıp onunla pazarlık yapma şansını mahvetmenin kimseye faydası olmaz."

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. "Biliyorum."

Mikhail çenesini eğiyor ve telefonu yazmaya devam ediyor. Alexei sola döner. "Neredeyse vardık."

Massimo'nun şehir dışındaki malikanesine bir saatten fazla sürdü, bu yüzden kapıya yanaştığımızda vücudum adrenalinle titriyordu.

Gözlerim sürekli gösterge panelindeki saate kayıyor, geçen her dakikada Zara'nın ne kadar korkmuş olabileceğini hayal etmemeye çalışıyorum.

Onu buradan canlı çıkarmak istiyorsam kafamı temiz tutmalıyım.

Alexei motoru durdurur. "Danil, arabada beklemeni istiyorum. Eğer ortalık karışırsa, Zara'yı Forest Hills'e götürmeni istiyorum. Bizi bekleme."

En küçük kardeşim başını sallıyor. "Anladım."

Hepimiz arabadan indik ve Danil direksiyona geçmeden önce sessiz bir teşekkür olarak omzuna bir tokat attım ve Alexei, Mikhail ve ben eve doğru döndük.

Alexei'ye bakıyorum. "Bu konuda emin misin?" "Fazla seçeneğimiz yok."

Konağın ön merdivenlerinden yukarı çıkıyoruz.

Mekan iğrenç derecede büyük ama Massimo Conti'den daha azını beklemezdim.

En üst basamağa ulaşmadan kapı açılıyor ve Massimo'nun adamlarından biri bizi içeri alıyor.

Alexei eşiği geçmeden önce bana son bir uyarı bakışı atıyor ve ben gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum.

"Yaparsa uslu dururum," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Mikhail ve ben içeri girerken Alexei'nin yanında duruyoruz.

Parmaklarım ceketimin içinden silahıma uzanmak için kaşınıyor.

Zara bu evde bir yerlerde kilitli, hamile ve korkudan ölmek üzereyken konuşarak zaman kaybetmek istemiyorum.

Geniş mermer fuayeyi geçiyoruz.

Duvarlardaki sanat eserlerinden zemindeki altın parçalarına kadar her yer zenginlik saçıyor. Bir koridorda ilerlerken dişlerim birbirine çarpıyor, ayak seslerimiz etrafımızda yankılanıyor.

Bir dizi çift kapının önünde durduğumuzda Massimo'nun Lackey'si "Burada," diye homurdanıyor. Kapıları iterek açmadan önce iki kez vuruyor.

İçeri girip Massimo Conti ile yüz yüze geldiğimizde toplu bir nefes alıyorum.

Üç parçalı lacivert elbisesi ve dövme cildiyle her zamanki gibi korkutucu. Yüzüklü bir parmak sallıyor ve kapılar arkamızdan kapanıyor.

Massimo doğrudan bana bakıyor ve ağzının kenarına bir sırıtma yerleşiyor. "Artık o kadar ukala değilsin, değil mi?"

Bakışları karşısında tüylerim diken diken oluyor ama

hiçbir şey söylemiyorum. Alay ediyor. "Hepinize

oturmanızı öneririm."

Mikhail ve ben siyah deri koltuğa gömülüyoruz, Alexei de solumuzdaki koltuğa oturuyor. Massimo her birimize birer viski doldururken sessizce oturuyoruz.

İçkileri önümüze koydu ve Mikhail ile Alexei hemen kendi içkilerine uzandılar.

Kehribar rengi sıvıya bir kez bakıyorum ve midem bulanıyor.

"Benim içkim siz Ruslar için yeterince iyi değil mi?" Massimo kendine de bir bardak doldururken dolu bardağıma bakıyor.

Omuz silkiyorum. "Kafamı rahat tutmayı tercih ederim."

Massimo karşımdaki kanepeye otururken bir kahkaha atıyor. Arkasına yaslanıp kaslı kalçalarını iyice açarak beni dikkatle izliyor. "Ne zamandan beri?"

"Karımı kaçırmaya karar verdiğinden beri."

Alexei bana ters ters bakıyor ama onu görmezden geliyorum. "Ah evet... *Zara*."

Onun adını dudaklarında duymak beni kıpkırmızı yaptı.

Masaya doğru hamle yapmak istiyorum ama Mikhail elini göğsüme vurarak beni kanepeye geri itiyor.

"Dimitri."

Gözlerim Massimo'nun üzerinde.

Beni izlerken mavi gözleri eğlenceyle parıldıyor.

"Bir teklifimiz var." Aleksey içkisini masaya bırakır ve ellerini dizlerinin üzerine koyar.

Massimo yüzüklü parmaklarından birini sallayarak Alexei'yi susturuyor ve çenesini bana doğru çeviriyor. "Konuşabilirsin, bu teklif kızımın evlenmesini de kapsasa iyi olur."

Bir arada tutun.

Alexei'ye bakıyorum ve o da başını sallıyor.

"Zara ile olan evliliğimden şüphelenmekte haklıydınız."

Mikhail yanımda geriliyor ama sessizliğini koruyor. "Başlangıçta ilişkim Lucia'yla evlenmekten kurtulmanın uygun bir yolundan başka bir şey değildi."

"Seni orospu çocuğu," diye homurdanıyor Massimo, elindeki bardağı odanın öbür ucuna fırlatıyor ve duvara çarpıp parçalanıyor. "Kulübüme geldiğinde kafana bir kurşun sıkmam gerektiğini biliyordum."

"Massimo-" Alexei başladı ama onu susturmak için elimi kaldırdım.

"Yaptığım şeyden pişman değilim."

"Karının gözünün önünde kan kaybından ölmesini sana izlettiğimde göreceksin."

Yüzümü nötr tutmak, cebimdeki silaha uzanmamak ve bu şerefsiz ne kadar ciddi olduğumu göstermek için her şeyimi harcıyorum.

"Onu öldürerek kızınla evlenmemi sağlayacağını sanıyorsan, hayal görüyorsun . Zara'yı seviyorum."

Kelimeleri söylerken göğsüm sıkışıyor.

Tanrım, o kadın hiç uğraşmadan benim tüm dünyam oldu. Ve bu herif onu benden alıp yerine şımarık bir prenses mi koymak istiyor? Sikeyim onu.

"Birine karşı bu şekilde hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim ama Zara benim her şeyim ve onun olmadığı bir dünyada yaşamak istemiyorum."

"Ne kadar şiirselsin," diye tükürüyor Massimo.

"Şiirsel ya da değil, kızınız için istemeniz gereken şey bu. Ama sana şimdiden söyleyebilirim ki, Zara'ya bir şey olsa bile, kızınla asla evlenmeyeceğim, ama bir daha asla mutlu bir an yaşamamasını sağlamayı hayattaki görevim haline getirebilirim. Görünüşe göre umurunda değil. Kızınızı onun için en iyisini isteyecek kadar sevmiyor musunuz? Çünkü bu kesinlikle ben değilim."

Massimo hışımla içki dolabına yönelir ve kendine bir büyük viski daha doldurur.

"Onun aşkı bulması ya da mutlu olması umurumda bile değildi." İçkisini yudumluyor ve dövmeli elinin tersiyle ağzını siliyor. "Benim buradaki odak noktam tamamen iş. Igor Ivanov hamleler yapıyor ve ben de Lucia'nın her ne pahasına olursa olsun korunduğundan emin olmak istiyorum."

Kaşlarımı çattım.

Bu yüzden mi bunu yapıyor? Ivanov yüzünden mi?

Alexei ayağa kalkıyor. "Eğer ilgilendiğiniz iş ve güçse, bu konuda size yardımcı olabiliriz."

"Of Tabii ki, Bu ne Ben ilgilenen içinde. Sen düşünmek Ben "Eğlence olsun diye çöpçatanlık mı yapıyorsun?"

Mikhail yanımda homurdanıyor ve ben de dirseğimle kaburgalarına vuruyorum. "Kapa şu lanet çeneni."

Alexei omzunun üzerinden bize bir bakış fırlatıyor.

"Ivanov söz konusu olduğunda ikimizin de ortak bir gündemi var gibi görünüyor." Alexei Massimo'ya geri döner. "İki ailenin bir ittifak kurmasını ve Igor'a karşı birlikte mücadele etmesini öneriyorum. Yardımanız için büyük ölçüde ödüllendirileceğinize söz verebilirim."

"Bana bu sözü daha önce de vermişsiniz, Alexei Koslov, bu sefer size neden inanayım?"

"Kardeşlerim ve ben bu yanlış anlaşılmadan ders aldık." Alexei bana bakıyor. "Ailemiz için en iyi olanı yapmamız gerektiği konusunda hepimiz hemfikiriz."

Massimo bir an düşünürken gözlerini kısıyor, yüzüklü eli çenesini ovuşturarak Alexei ve bana bakıyor. "Bundan senin ne? Kolay bir anlaşma gibi görünüyor."

"Igor'un icabına bakılmasını istemek için kendimize göre nedenlerimiz var ve işi halletmek için her şeyi yapabileceğimiz bir noktadayız. Sizin yardımımla bu işi daha çabuk halledebiliriz."

Alexei daha fazla ayrıntı vermeyince Massimo dikkatini tekrar bana yöneltiyor.

"Zara'nın babasının saygın bir polis olduğunu da belirtmek isterim." Alexei, Massimo'nun düşüncelerinin nereye sezmiş gibidir. "Hamile kızını öldürmek polis teşkilatıyla kazanamayacağınız bir savaş başlatabilir."

Massimo başını sallar. "Kızımın korunmasını istiyorum. Koslov bratva'sında Lucia için uygun olabilecek başka kıdemli adamlar da var. Bunun yapıldığından emin olursan, anlaşmanı yapmış olursun."

Gözleri Mikhail'e kayıyor ve bedenim geriliyor.

Şu anda ciddi mi?

Bunu daha önce bir fikir olarak söylediğimi biliyorum ama o sırada içimi döküyordum. Bunu Mikhail'den isteyemeyiz.

Ama bundan başka bir çıkış yolu göremiyorum. Zara'yı bir daha görmek istiyorsam, kardeşimden hiç tanımadığı bir kadınla evlenmesini istemek zorundayım. Benim yüzleşemeyecek kadar korkak olduğum bir kader şimdi onun üzerine çökmüş olabilir.

"Mikhail..." Suçluluk duygusu omuzlarıma ağır

geliyor. Onaylamak için çenesini eğiyor.

"Yapacağım."

Massimo gözlerini Mikhail'e dikeyor ve ben nefesimi tutuyorum.

Lütfen bu işe yarasın.

"Dante!" Massimo bağılıyor.

Çalışma odasının kapıları hemen açılır ve refakatçimiz gelir. "Zara'yı bulunduğı yerden alın."

Dante gözden kaybolurken vücudum rahatlayarak sarkıyor.

Ben duygularımı kontrol altına almaya çalışırken Mikhail omzuma rahatlatıcı bir el koyuyor.

Bitti artık.

"Benimle yürü." Massimo ayağı kalkarak başını kapıya doğru eğiyor.

Çalışma odasından çıkarılırken hareketlerimi zar zor kaydediyorum. Tek düşünebildiğim Zara.

Sadece onu kollarıma almak, parmak uçlarımin altında teninin sıcaklığını hissetmek, hayatta ve güvende olduğunu bilmek istiyorum.

Ama her ne kadar bunun üstesinden gelinmiş olsa da, Giovanni sonsuza dek gidene kadar Zara'nın kendini güvende hissetmeyeceğini de biliyorum...

Çok uzun süredir hayatta tutuluyor ve onunla sonsuza dek ilgilenmem gerekiyor.

"Zara eve döndüğünde ve iyi olduğunu öğrendiğimde, Mikhail benim halletmemiz gereken bazı yarım kalmış işlerimiz var," diyorum nefesimin altında Alexei'ye. "Biz yokken Danil'in Zara'yla kalmasını istiyorum."

Massimo'nun gözlerini üzerimde hissediyorum, bu yüzden Danil'in arabadan inişini izleyerek geri çekiliyorum.

Massimo gözlerini bana dikti. "Bunun Giovanni Saccone ile bir ilgisi var mı?"

"O piç kurusu çok uzun zamandır hava israfı oldu."

"O bir yılan. Faydalı, evet, ama kendinden başka kimseye sadakati yok. Benim için amacına hizmet etti ama artık ona ihtiyacım yok."

"Güzel, çünkü birkaç saat içinde ölmüş olacak."

Massimo bir kahkaha atar. "Onunla olan geçmişini merak ediyorum. Seni hiç düşünmeden kurtların önüne atmaya fazlasıyla istekliydi."

Derin bir nefes alıyorum ve Massimo'ya dönüyorum.

"Karıma tecavüz etti." Kelimeler dilimde zehir gibi. Massimo küfrediyor.

"Karımı korumak için bir söz verdim ve hâlâ nefes aldığı sürece karım kendini asla güvende hissedemeyecek. Bence suçunun bedelini ödemesinin zamanı geldi."

Massimo bana doğru adım atıp omzuma kocaman bir el koyunca gözlerimi kırpttırıyorum.

"Ailemizi korumak için yapmamız gerekeni yapıyoruz," diyor Massimo, gözlerinde bilmiş bir bakışla. "Bu ortak noktamız, Koslov."

Başımı salladım.

Arkamdan Alexei seslendi, "Dimitri!"

Lastiklerin çakıllar üzerindeki çtirtısı havayı dolduruyor ve karartılmış bir Range Rover yaklaşırken etrafımda dönüyorum.

Araç durduğu anda kapı açılır ve Zara sendeleyerek dışarı çıkar.

"*Sladkaya*," diye boğuluyorum, ona doğru koşuyorum ve onu kollarımla sarıyorum. "*Zhizn' moya*."

"Ben iyiyim." Kollarını bana doladı.

"Çok endişelendim." Yüzünü kavriyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Dudaklarıma doğru inliyor, ben onu tekrar öperken küçük elleriyle gömleğimi kavriyor. "İyi misin? Lütfen bana iyi olduğunu söyle."

Ona doğru düzgün bakmak için geri çekiliyorum.

Solgun ve yorgun görünüyor ve şakağında küçük bir kesik var, ama bunun dışında zarar görmemiş görünüyor.

"Bebekler." Karnını tutuyor.

Gözlerim aşağı kayıyor ve parmaklarını kaplayan kurumuş kanı fark ettiğimde kalbim sıkışıyor.

"Doktor çağırdı ama hala doğru gelmiyor..." Korku dolu gözlerle bana bakarken dudakları titriyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ama Massimo çoktan evin içinde kaybolmuş.

Lanet olası korkak.

" yok, *sladkaya*." Saçlarını okşadım. "Seni hastaneye götüreceğiz."

Zara'yı kollarıma alıyorum ve hummer'ın yanına götürüyorum.

"Massimo ile ayrıntıları çözmek için kalacağım." Alexei arka yolcu kapısını açar. "Zara'yı kontrol ettirmen gerek."

Ona kaşlarını çatıyorum. "Burada yalnız kalamazsın."

Mikhail bana bilmiş bir bakış attı. "Feliks yolda. Gitmeliyiz, Dimitri."

Sikeyim.

Giovanni Saccone.

Zara inliyor.

Her seferinde bir şey. Şu anda önceliğim Zara. Onunla ve doğmamış çocuklarımla ilgili her şeyin yolunda olduğunu öğrenene kadar Giovanni Saccone beklemek zorunda kalacak.

Zara'yı Hummer'ın arka koltuğuna yerleştirdim ve yanına tırmanarak titreyen bedenini kendime doğru çektim. Ona dokunmadan duramıyorum, sonunda ait olduğu yere, kollarıma döndüğüne inanamıyorum.

Alexei kapıyı çarparak kapatmadan önce, "Beni bilgilendirmeye devam edin," diyor.

"Danil, hayatın buna bağlıymış gibi sürmeni istiyorum, duydun mu? Neredeyse karımı kaybediyordum ve bebeklerimi de kaybetmek istemiyorum."

DIMITRI

ELİMİ TUTARKEN ZARA'NIN PARMAK EKLEMLERİ BEYAZLAŞIYOR.

Dr. Taylor, " ettirmekle doğru olanı yaptınız," diye bizi temin ediyor. "Ama bebeklerin ikisi de iyi görünüyor. Kalp atışları güçlü ve büyüklükleri açısından doğru yoldalar. Sadece kaybettiğiniz kan miktarı nedeniyle sizi gözlem altında tutmak istiyorum. Çoğul gebeliklerde her zaman daha büyük riskler vardır, bu nedenle güvende olmanız sizi bir ya da iki gün daha izlemek istiyorum."

Zara ultrasona bakıyor. "Gerçekten iyiler mi?" Dr. Taylor eldivenlerini çıkarır. "Mükemmeller, Zara."

Zara rahatlamış bir şekilde hıçkırıklara boğuluyor ve sonunda hepimizin iyi olacağını anladığımda bedenim sarkıyor.

"Hayati değerlerinizi tekrar kontrol etmek için bir saat kadar sonra geri geleceğim." Dr. Taylor ayağa kalktı. "Ayrıca bir şeyler yediğini görmek isterim Zara. Kan şekerin bana göre biraz düşük."

"Hastane yemekleri berbat." Zara burnunu kırıstırır.

Elini sıkarken soluk soluğa bir kıkırdama sesi çıkardım. "Eminim Danil'i dışarı çıkıp sana başka bir şey alması için ikna edebilirim. Sen ne istersen."

Dr. Taylor bizi yalnız bıraktığında, Zara'nın yanındaki yatağa tırmanıp onu göğsüme yaslıyorum ve kollarımda hissettiklerinin tadını çıkarıyorum.

Ultrason görüntüsü bakmamız için ekranda bırakıldı ve Zara'nın vücudunun görüntüye baktıkça daha da rahatlamaya başladığını hissedebiliyorum.

"Onları kaybettiğime o kadar emindim ki."

"Biliyorum, *sladkaya*. Ama ikisi de iyi. Onları güvende tuttun."

Resme bakmak için monitöre dönmeden önce bana sulu bir gülümseme sunuyor.

Başının üstünden öpüyorum. "En önemli şey senin iyi olman. Eğer sana bir şey olsaydı... kendimi asla affetmezdim."

Kanamaya başladığında ne kadar korkmuş olabileceğini hayal bile edemiyorum. Zara gözlerimin içine baktı. "Bu senin hatan değil Dimitri."

"Massimo'ya yalan söyleyen bendim. Anlaşmadan ne olacağını biliyordum ama yine de yaptım. Senin hayatını riske attım-"

"Kendimi neyin içine soktuğumu biliyordum." Elimi sıktı. "Başından beri dürüsttün, bu yüzden kendini suçlayamazsın. Suçlanacak biri varsa o da benim. Massimo'nun öğrenmesinin sebebi benim."

İç çekiyor, gözleri yaşlarla dolarken alt dudağını ısıırıyor.

"Yapma. Suçlu hissetmemelisin."

"Ama-"

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Bir an donup kalıyor, ama sonra dudaklarını aralıyor ve dilimi ağzına sokuyorum, dilimi onunkine değdirirken inliyorum.

"Seni o kadar çok seviyorum ki," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

Parmaklarımı saçlarına batırıyorum, ağzına daha iyi erişebilmem için başını geriye yatırıyorum.

Dilimle alt dudağında iz bırakırken bana karşı inliyor. "Ben de seni seviyorum."

Dudaklarımı çeken gülümsemeye karşı koyamıyorum.

Alnımızı birbirine yaslarken yüzünü ellerimle kavıyorum, ikimiz de nefesimizi tutmaya çalışırken nefes nefese kalıyoruz.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi, bu bebekleri ne kadar çok sevdiğimi ve daha dünyaya bile gelmediklerini görmek beni gerçekten korkutuyor."

"Kalbinizi bir başkasına açmak zordur. Ama sevgisiz bir hayat daha da zordur. Sevildiğini hissetmeyi hak ediyorsun Dimitri ve hayatımın geri kalanında seni sevecek kişi ben olmak istiyorum."

"Ve sen benim yumuşak olduğumu söylüyorsun."

Gözlerini deviriyor ama yanaklarına kıpkırmızı bir allık bulaşıyor.

Gülümsemem genişliyor. "Sonunda bana aşık olmanı sağlayacağımı biliyordum."

"Çatı katı ve büyük elmas yüzük büyük etkenlerdi." Kıkırdıyor. Çenesini çimdikliyorum ve o da gülüyor, sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Eminim başka faktörler de vardır..."

"Kesinlikle. Aksi takdirde şu anda hamile olmazdım." Zara utangaç bir şekilde bana gülümserken kahkahalarını tutamıyorum.

"Sen hayallerimin kadınısın, Zara Koslov." Onu derinden öpüyorum.

Giovanni'nin icabına bakma zamanının geldiğine karar vermeden önce, Zara'nın ve bebeklerin her şeyinin yolunda olduğundan emin olmak için hayati göstergelerini tekrar kontrol ettirene kadar bekliyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Ben yataktan kalkarken Zara paniklemiş görünüyor.

"Halletmem gereken bir şey var."

"Dimitri-"

"Her şey yolunda, *sladkaya*. Yakında döneceğim." Dudaklarını öpmek için eğildim.

"Ne yapacaksın?"

"Kabuslarından sonsuza dek kurtulacağım."

Zara'dan ayrılmaktan nefret ediyorum ama Giovanni Saccone artık nefes almaz hale gelene kadar ikimiz de tam olarak dinlenemeyeceğiz. Bu yüzden, Mikhail ve ben Çin Mahallesi'ne doğru küçük bir gezintiye çıkmadan önce Danil'in, durumu değişirse diye beni bilgilendirmek için yanında olduğundan emin oluyorum.

Giovanni'nin tutulduğu depoya doğru giderken kardeşim sessiz.

Massimo ile yaptığı pazarlık üzerine kafa yorduğundan hiç şüphem yok ama Mikhail'i tanıyorsam bu konuda konuşmak istemeyecektir.

En azından benimle.

Şu anda Mikhail'e karşı hissettiğim suçluluk duygusunu atlatıp atlatamayacağımdan emin değilim. Hayatını şımarık bir mafya prensesine teslim etmesinin sebebi benim ve bunu isteyerek kabul etse de etmese de, Massimo ile anlaşmayı en başta ben bozmamış olsaydım buna asla mecbur kalmayacaktı.

Mikhail arabanın kapısını çarptı. "Kes

şunu." "Neyi durdurayım?" Kardeşime

kaşlarımı çatıyorum.

"Massimo'yla yaşadığım bu olay yüzünden kendimi suçlu hissediyorum." Dövmeli elini siyah saçlarının arasında gezdiriyor.

"Mikhail-"

Anlaşma yapıldı, Dimitri."

"Öyle olmak zorunda

değil."

Mikhail bana bakıyor, yüzü taş gibi. "Bu aileyi güvende tutmak için hepimizin oynaması gereken bir rol var. Şu anda sen kendi rolünü yerine getirmelisin. Yapılması gerekene odaklan."

O haklı. Ona ne olacağı konusunda kendimi suçlu hissetmek için önümde koca bir hayat var. Şimdilik yapmamız gereken bir iş var.

Başımı salladım. "Hadi şu işi bitirelim."

MIKHAIL KOLLARINI GÖĞSÜNÜN ÜZERİNDE KATLARKEN AŞAĞIYA BAKAR.

Giovanni. "Tıpkı istediğin gibi onu hayatta tuttum."

Kendi kanından ve sidiğinden oluşan bir havuzda yatan bir adamın daha acınası bir görüntüsünü hiç görmemiştim.

Her iki kolunun ucundaki kütükler ağır bir şekilde sarılmış olsa da artık kan sızıyor. Cildi koyu mor morluklarla kaplı ve göğsünün yavaşça inip kalkışını izlerken nefes alış veriş sığ.

"Bundan emin misin?"

Mikhail, Giovanni'nin kaburgalarına hızlı bir tekme atmadan önce gözlerini deviriyor. Giovanni inliyor.

"Oldukça eminim." Mikhail omuz silkiyor. "Yine de neden bu kadar zahmete girmemi istediğini hâlâ anlamış değilim."

"Onu bu şekilde bırakmanın yeterli olacağını düşündüm." Bok parçasına bakıyorum. "Bu ve Zara'nın onun kanının ellerime bulaşmasını istemediğini biliyorum."

"Bu onun bir karar değil."

"Benimle olan hayatı söz konusu olduğunda, bu her zaman onun kararıdır. Seçme şans ya da söz hakkı yokmuş gibi hissetmesine asla izin vermeyeceğim."

"Şimdi ne diyor?"

"İkimiz de bu olayı geride bırakmak, yeni bir başlangıç yapmak istiyoruz ve o hala nefes alırken bunu yapamayız."

Mikhail başını sallar. "Kadınlara bu şekilde davranan erkekler beni hasta ediyor." "İşte tam da bu yüzden acı çekmeyi ve sonra da ölmeyi hak ediyorlar."

"Eğer biri kızıma dokunmaya cüret ederse, saniyeler içinde ölür. Kendimi tutamazdım. Bu piçin hâlâ hayatta olduğunu, Zara'yla aynı havayı soluduğunu bilmeye nasıl dayanırdınız bilmiyorum."

"Fazla uzun kalmayacak. Bu şerefsizin beni karımdan ayırmasından bıktım." Ceketimin cebine uzandım ve bıçağımı çıkardım.

Giovanni'nin sidikle kaplı vücudunun kokusuyla burnumu kırıstırarak bir adım daha yaklaşıyorum ve kaburgalarına bir tekme daha atıyorum.

"Uyan !"

Giovanni inliyor ve göz kapakları, başında kimin durduğunu fark etmesine yetecek kadar açılıyor.

"Ölmediğin için teşekkür ederim. Her saniyesini hissedeceğini bilmek bundan sonraki kısmı çok daha tatlı kılacak." Kıkırdıyorum, eğilip vücudunun üzerine çömeliyorum.

"Hayır," diye çığlık atıyor.

"Neydi o?" Başımı eğdim. "Hayır mı dedin?" Giovanni

bacaklarını hareket ettirmeye çalışırken inliyor.

"Bu kelimenin ne anlama geldiğini gerçekten anladığını sanmıyorum. Çünkü Zara sana anlatırken hiç dikkat etmedin."

Giovanni hareket etmeye çalıştıkça nefes alış verışı daha da zorlaşıyor.

"Şimdi Zara'nın nasıl hissettiğini öğreneceksin," diye hırlarken uzanıp sol elimle onun gevşek sikini kavıyorum.

"Sana bir söz verdim Saccone." Bıçağımın ucunu sikinin alt tarafına sapladım. "Ve ben sözümünden dönmem."

"*Lütfen...*"

Bıçağımı etine saplamadan önce devam etmesine fırsat vermiyorum.

Açık yarasından kan fişkirirken çığlık atıyor.

"Eğer onu sorumlu bir şekilde kullanamıyorsan, ona sahip olmayı hak etmiyorsun demektir." Tehdidin geri kalanına da devam ediyorum.

Giovanni boğuluyor. Gözleri kocaman açılmış, yarısından kan akmaya devam ederken vücudu sarsılıyor.

Başka tarafa bakmıyorum, gözlerindeki ışığın sonsuza dek söndüğünü görmek istiyorum.

Mikhail yanıma geldi. "Lanet olsun. Bunu gördükten sonra benimkinin kıymetini daha iyi anladım."

Ellerimi gömleğime silerken bir kahkaha attım.

Nefes alamayan Giovanni'nin göğsünün kan kaybından birkaç dakikadan fazla sürmez.

Mikhail ve ben omuz omuza durmuş, son nefesini verirken onu izliyoruz.

Zara'yı bir daha asla incitmeyecek.

Sonunda bitti.

DANIL'E MESAJ ATIP ZARA VE BEBEKLER HAKKINDAKİ GELİŞMELERİ SORUYORUM. üstümü değiştirmek için çatı katına geri döndüm.

Zara'nın ellerimdeki kanı görmesini istemiyorum, son yirmi dört saatte yaşadıklarından sonra olmaz.

Bana Zara ile bir tabak krep paylaşıırken çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi.

Danil'in çatalını çalmaya çalışan Zara'nın suratındaki çatık kaşla Danil'in suratındaki şapşal sırtışı karşılaştırırken omuzlarım sessiz bir kahkahayla titriyor.

Kardeşlerim için hiç son birkaç saatteki kadar minnettar hissetmemiştim.

Sonuçlarını hiç düşünmeden sevdiğim kadını kurtarmama yardım etmeye hazırdılar. Zara'nın arkasını kolladıklarını bilmek her şey demek.

Duş alıp temiz bir gömlek ve pantolon giydikten sonra hastaneye geri dönüyorum, artık kan ya da ter kokmuyorum.

"Teşekkürler, *velet*." Zara'nın odasının kapısında beni karşılarlarken elimi Danil'inkine vuruyorum.

"İyi bir kız." Danil bana sııttı. "Sakın etme."

Bir kahkaha atıyorum ama omzunun üzerinden bakıp Zara ile göz göze geldiğimde kalbim göğsümde kabarıyor.

"O en iyisidir."

Danil beni karımla yalnız bırakmadan önce omzuma bir tokat attı.

Yatakta ona bakmak için bir an duruyorum, yanaklarını boyayan renk beni rahatlatıyor.

O yaşıyor.

"Güzel krepleri kaçırdın." Dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Eminim bize biraz daha getirmesi için bir hemşireye rüşvet verebilirim." Odayı geçip onun yanındaki yatağa tırmanırken kıkırdıyorum.

Hemen yanıma sokuluyor ve memnun bir şekilde iç geçiriyor. "Gitti, değil mi?" Zara göğsüme doğru mırıldanıyor.

"Giovanni için bir daha asla endişelenmene gerek yok. Güvendesin, Zara."

"Gerçekten mi?" Kocaman gözlerle bana bakıyor.

"Gerçekten. Temelli gitti."

kaçan hıçkırığı bastırmak için eliyle ağzını kapatıyor.

Vücudu duygularla dolup taşarken kollarımı ona doluyor ve onu kendime doğru çekiyorum, elimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Biz olacağız

Tamam."

"Seni ve bebekleri kaybedeceğimi sandım. Çok korkmuştum..." Sesi çatlıyor.

"Şşş. Hiçbir yere gitmiyorum. İşte, sana bunu kanıtlayacağım."

Yataktan kalkıp sol eline uzanıyorum, pırlanta nişan yüzüğü floresan ışıkları altında parlıyor.

"Ne yapıyorsun?" Yüzüğü parmağından kaydırduğımda gözleri kocaman .

Yatağının yanında dizlerimin üzerine çöküp yüzüğü önümde tutarken gülümsememi gizlemeye çalışıyorum.

"Zara Koslov. Sen benim hayatımın aşkıydın. Düğün günümüzde ettiğim her yemin kalbimin derinliklerinden geliyordu ve sahte olması gerekse de söylediğim her kelimedede ciddiydim. O günden sonra hiçbir şeyi değiştirmedim. Belki kollarımda seninle uyanmamak dışında." Ona kızgın ya da üzgün olmadığımı belli etmek için göz kırpıyorum. "Peki, *sladkaya zhizn'*, benim tatlı hayatım, benimle evli kalacak mısın, ama bu sefer tüm doğru nedenler için? Yoksa ilk evliliğimizden nefret ettiysen benimle tekrar mı evleneceksin? Sana karım diyebildiğim ve senin olduğum sürece, her iki durumda da iyiyim."

Zara gülüyor, gözleri ıslık ıslık ve kocaman bana bakarken başını sallıyor. "Dimitri, senin karın olmayı seviyorum, bu yüzden cevabım evet!"

"Gerçekten mi?" Ona bakıyorum ve sonra kaşlarımı çatıyorum. "Bir dakika. Hangi soruya evet diyorsun?"

"Seninle evli kalmaya, aptal." "Öyle mi?"

"Evet! Düğün günümüzü çok sevdim ve söylediğim her şeyde de ciddiydim."

Yüzüğü parmağına taktım ve elini öptüm. "Sanırım sana o zaman aşık oldum."

Ringe tekrar bakarken nefesi kesiliyor.

Yüzünü ellerimin arasına almak için ayağa kalktım. "Seni çok seviyorum, Zara Koslov ve gerçekten kocan olmaktan başka bir şey istemiyorum."

zaman."

"Seni seviyorum Dimitri Koslov," diye fısıldıyor. "Benim olduğun için teşekkür ederim." "Sonsuza dek," diye fısıldıyorum onu derinden öpmeden önce.

EPILOGUE

ZARA

Yedi ay sonra

"Sonunda uyudular." İç çekip kanepeye çöküyorum.

"Şimdilik." Dimitri kıkırdıyor, ben de ona ters ters bakıyorum.

Mutfakta şişe yıkamakla meşgul ve bu manzara kalbimi kabartıyor. Babalığı çok iyi benimsedi. Sadece kırk sekiz saattir evde olduğumuzu kabul ediyorum ama bir kez bile şikayet etmedi.

Öte yandan ben çok yorgunum ve hüngür hüngür ağlıyorum ama bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce vücudumdan iki bebek çıkardığım için iyi bir mazeretim var. Eğer uykusuzluktan ağlamıyorsam, yanımdaki beşikte birbirlerine sokulmuş ikizleri görünce mutluluktan ağlıyorum.

Kalbim patlayacak gibi.

"Ziyaretçiler için hazır olduğuna emin misin?" Gelip yanıma oturdu.

Kolunu kaldırıyor, ben de onun yanına sokuluyorum ve gözlerimin bir anlığına kapanmasına izin veriyorum.

"Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum. Bianca bütün gün telefonumu patlatıp fotoğraf istedi, kız kardeşim de öyle."

"Zara, sadece biraz daha zaman geçirmek istiyorsan sorun değil."

Dördümüz.

Bir zamanlar bunun asla gerçekleřmeyeceęini dűřűnűyordum.

Dimitri sanki bu dűřűnceyi hissetmiř gibi kolunu bana doluyor ve alnıma bir űpűcűk konduruyor.

"Hepimiz gűvendeyiz, *sladkaya*."

Boğazımdaki yumruyu yutarak başımı sallıyorum.

"Sasha ve Benedikt'in herkesle tanışmasını istiyorum."

Dimitri'nin kardeřlerini Koslov ailesinin yeni űyeleriyle tanıştırmak için can attıęını biliyorum. Herkesin hastaneye gelmesini planlıyorduk, ancak doęum o kadar hızlı ilerledi ki Dimitri beni oraya gűtűrdűęűnde ıkınmaya hazırdım.

Birkaç gűnlűęűne kuvűze űnce onları bir saniyelięine kucaęıma almadan űnce bebeklerin doęmakta olduęu gerçeęini aklıma getirmeye ancak fırsat bulabildim.

Ne kadar bunaldıęımı hisseden Dimitri, ailemizi ancak ben taburcu olduktan sonra ikizlerle tanışmak űzere çatı katına davet etmeye karar verdi; bűylece bana bebeklerime odaklanmam için, bize de dűrt kiřilik bir aile olarak hayata alıřmamız için biraz daha zaman tanımıř oldu.

O inanılmazdı ve çocuklarım için daha iyi bir koca ya da baba dileyemezdim.

Neredeyse bir saat sonra, Dimitri'nin kardeşlerinin yanı sıra Bianca, Leo, annem, babam ve kız kardeşimin gelmesiyle çatı katının oturma alanı sohbetle doldu.

Bianca hemen ev sahibesi moduna geçerek herkes için içecek hazırlıyor ve Leo'ya bazı oyuncaklar ve atıştırmalıklar hazırlıyor; ben de kanepede ailem tarafından şımartılmanın keyfini çıkarıyorum.

Herkes ikizlere bayıldı. Mikhail bile onu yeni yeęenleriyle tanıştırdıęımda gűlűmsemeyi bařarıyor. Gerçi bebeklerin ciyaklamaya bařlaması uzun sűrmedi.

Leo hemen beşiğe doğru koşar ve uzanıp içine bakmaya çalışır.

"Dikkat et, Leo!" Bianca sesleniyor ama ben hızla ayağa kalkıp yürümeye başlayan çocuğa uzanıyorum.

"Ne düşünüyorsun, Leo?" Bebeklere bakabilmesi için yeğenimi kucağıma alıyorum.

Tombul parmağıyla kuzenlerini işaret ediyor ve Sasha bir çığlık attığında gözlerini kırptığında gülüyorum.

"Sanırım acıktı," diye açıklıyorum ona.

"Bottew!" Büyük mavi gözleriyle bana bakıyor ve ben de kıkırdıyorum. "Bu doğru, Leo. Biraz şişe süt alacaklar."

Leo kollarımda kıvranıyor, aşağı inmek ve ziyarete geldiğinde kullanmak üzere hazır tuttuğum oyuncak kamyonlar ve yapı taşlarından oluşan sepetle oynamak istiyor. Sanırım çok geçmeden onlarla oynayanlar Sasha ve Benedikt olacak.

Bu düşünce gözlerimi yaşartıyor.

"Eskiden bu kadar küçük olduğuna inanamıyorum." Bianca iç çekerek yanıma geliyor, elini kalbinin üzerine koymuş, hayranlıkla ikizlere bakıyor. "Çok hızlı geçiyor."

"İstedığınız zaman gelip bu ikisine sarılabilirsiniz," diye teklif ediyorum. "Oh, güven bana, geleceğim." Gülüyor. "Bu bana bir tane daha istetiyor."

Benedikt'i beşikten almak için eğildim. Yüzünü yukarı kaldırırken küçük yumruğu havayı yumrukluyor.

"Bu küçük adam aç." Kıkırdıyorum. "Kim onu beslemek ister?"

Emily Benedikt'i almak için kollarını uzatır. "Alacağım. Gel ve Emily Teyzenle biraz kucaklaş."

Benedikt'i kucağına alırken kız kardeşime sırtıyorum. Annemin yanındaki kanepeye yerleşmesine yardım ediyorum ve Sasha'yı almak için beşiğe geri dönmeden önce ona bir biberon ve gaz çıkarma bezi veriyorum.

"Onu beslemek ister misin?" gezinen Danile soruyorum.

"Tabii, neden olmasın." Omuz silkiyor. "Ne kadar zor olabilir ki?"

Dimitri elinde Sasha için şişeyle yanından geçerken Mikhail güler. "Eğer Dimitri yapabiliyorsa, hiç de değil."

"Dikkat et," diye uyarıyor kocam, Mikhail'in kafasının arkasına bir şaplak atarak.

"Ah! Bu da neydi böyle?"

Alexei kaşlarını çatar. "Leo'nun önünde küfretmek yok."

Mikhail alay eder. "Babası sen olunca eninde sonunda öğrenecek." "Seni neden evde bırakmadığımızı bana hatırlatır mısın?" Alexei homurdanıyor.

Dimitri'yle göz göze geliyorum ve ikimiz de sırıtıyoruz. Çocuklarımın, onları çok seven böylesine büyük bir aileyle büyüyecek olmalarını seviyorum.

Mükemmel olmayabiliriz ama birbirimizin arkasını kolladığımıza hiç şüphe yok.

Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama Koslov kardeşlerden daha iyi bir geniş aile isteyemezdim.

Sasha'yı beşikten çıkarıp Danil'e veriyorum, o da güvenle kucağına alıyor.

"Dikkatli ol, çok fazla tükürme eğilimi var." Şişeyi ona uzattım.

"Ve ben çıkıyorum." Danil bebeği yanımızda beliren Dimitri'ye .

"Amatör." Dimitri kıkırdıyor ve en küçük kardeşine başını sallıyor. "Küçük bir bebek kusmuğu tarafından ertelendi."

"Evet ve bunu itiraf etmekten korkmuyorum."

"Onun yerine bezlerini değiştirebilirsin." Danil'in omzunu okşuyorum ve bana tiksinti dolu bir bakış fırlatıyor, bu da beni daha çok güldürüyor.

"İzin ver," diye teklif ediyor babam.

Dimitri Sasha'yı dikkatle ona uzatıyor ve iri yarı babamın torununu nazikçe kucağına alışını gördükçe gözlerim doluyor.

"Üzgünüm, ağlamadan duramıyorum." Gözlerimi sildim.

Dimitri bir kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Burnumu çekiyorum. "Çok mutluyum."

"İkizler bir nimettir. Artık aile şirketinin iki varisi daha var" diye mırıldanıyor.

Babama kaşlarımı çatıyorum ama o sadece Dimitri'ye bakıyor.

Aile işi mi? Babam neden bahsediyor?

"Baba-"

"Torunlarım için doğru olanı yapacağına güveniyorum." Dimitri'ye bakarken gözlerinde bilmiş bir bakış vardır.

"Evet, efendim. Ailem benim bir numaralı önceliğimdir."

"Bu sözünü tutacağım, Koslov." Dönüp Sasha'yı kanepeye götürüyor ve annemin yanına oturuyor.

"O biliyor mu?" Annemin Sasha'yı babamdan dikkatle almasını izlerken Dimitri'nin kolunu tutarak nefes alıyorum.

"Nişanlandığımızı duyurduğumuz anda ailemi araştırdığından hiç şüphem yok."

". Babam ailenizle ilgili gerçeği bilseydi benim asla izin vermezdi."

"Onu yola getirebilecek tek bir şey var..." "Ne?"

"Kızına ne kadar aşık olduğumu görebiliyordu ve bunu görmezden gelmeye istekliydi."

"Ama sen ." Kaşlarımı çattım. "O zaman değil..."

Dimitri'ye bakıyorum ve gözlerinde sevgiden başka bir şey olmayan bana bakarken yanaklarında hafif bir kızarıklık oluşuyor.

"Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum, Zara Koslov." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Ve seni hayatımın sonuna kadar sevmeye devam edeceğim."

"Dimitri Koslov... Seni koca yumuşak." Gözlerim bir kez yaşarmaya başladı. Eğildi ve beni öptü. "Sadece senin için, *sladkaya*. Benim tatlım."

Mikhai ve Lucia'nın çok yakında yayınlanacak olan "Günahkâr Gazap"taki hikâyesine hazır olun!

Bu arada, [İntikam Yeminleri](#)'ni seveceğinizi düşünüyorum. Önizleme için devam edin...

VENGEFUL VOWS

Onunla evlenmek benim görevimdi. Ona aşık olmak benim felaketimdi.

Babamın rakibinin kızını kaçırmak benim fikrimdi.

Kendimi savunmam gerekirse, onunla evlenmenin planın bir parçası olacağını hiç düşünmemiştim.

Ama babamın sözü kanundur ve ağabeyim onun için çok yaşlı olduğundan, bu işi üstlenecek kişi ben olmalıyım. Bree'den on yaş büyük olduğumu ve bir mafya prensesini bıçak zoruyla "evet" demeye zorlamanın benim peri masalı düğünü anlayışına pek uymadığını aklınızdan çıkarmayın.

Şimdi, benden nefret eden ve her fırsatta intikam planları yapan 21 yaşında bir karım var.

Aynı zamanda esprili, nazik ve çok seksi olduğu gerçeği mi? Bu kafamı karıştırmaya başlayan bir komplikasyon.

Ben aptal değilim.

Düşmanımın kızına aşık olmanın kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Ama onu her şeyi mahvetmeyi göze alacak kadar istiyorum.

[İntikam Yeminleri'i](#) nokumaya devam edin...

DECLAN

Bazen şiddetten yoruluyorum ama bu bir amaç için bir araç. Bu savaşın başlamasına hazırım. Bugün. Ben de yapmam gerekeni yaptım. Daha önce hiç geçmediğim bir çizgiyi geçtim.

Genellikle, bağlanmış ve merhamet için bana yalvaran bir kadın görmekten hoşlanırım. Özellikle de taşaklarım onun içindeyken.

Ama şimdi ailemin ezeli düşmanının kızının hararetli gözlerine bakarken bunu umursadığımı da söyleyemem.

Bree Murphy'nin geniş, güzel gözlerine bakıyorum. Serseri babasına benziyor ama olabilecek en iyi şekilde. Küçük, kalkık yüz hatları, geniş, parlak gözleri ve kalp şeklindeki ağzıyla genetik piyangoyu kazanmış. Ama kafamı karıştıran şey o ela gözlerin *içinde* ne olduğu.

Korku tabii ki. Korkuyor ve korkmalı da. Onu evinden aldım, kaçırdım, babamın panik odasında bir sandalyeye bağladım. Ama gözlerindeki *sadece* korku değil. Daha fazlası var. Meydan okuyan bir şey.

İtiraf etmeliyim ki, ilgimi çekti.

Koltuğunda kıvranan Bree'nin, bileklerine ve ayak bileklerine batan, kaymaktaşı tenini işaretleyen deri bağların beni tahrik ettiğini inkâr edemem. Kendini kurtarmaya çalışırken yanakları kızarıyor, teninde hafif bir parlaklık oluşuyor.

Uzun bacaklarını ve dolgun göğüslerini gösteren ipek bir tişört ve şort giydiği gerçeğini de eklersek, neredeyse gidiciyim.

Pis bir Murphy olması çok kötü.

Ve ereksiyonum arttığı ve gecenin bir yarısı onu kaçırmayı seçtiğim için sadece kendimi suçlayabilirim.

En azından çıplak uyumuyor.

Boğazımı temizleyip kardeşime bakıyorum, sikime hücum eden kan hissini görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Şimdi ne olacak?" Babamın ofisinin büyük bir bölümünü kaplayan maun masanın üzerine tüneyip bir bileğimi diğerinin üzerine geçirerek soruyorum.

Kardeşim Gray sadece gözlerini deviriyor, odanın köşesindeki deri koltuğa uzanmış, bir bardak viskisini yudumluyor.

"Parmağımı kesip Niall'a mı göndereyim?"

Gray kıkırdar ve kehribar rengi sıvıdan bir yudum alır.

"Bu yetmişli yılların gangster filmleri gibi bir şey değil," diye tersliyor babam arkamdan, masada oturmuş bazı belgeleri karıştırırken.

"Çabalarımдан biraz daha memnun olursun sanmıştım baba." Gözlerim tekrar Bree'ye kayıyor, ela gözleri benimkilere kilitlenmiş, nefretle dolu ve beni çıldırtan o ekstra şey.

"Ne düşünüyorsun, Bree?" Başımı yana eğiyorum ve dudaklarımda bir sırıtış belirmesine izin veriyorum.

Gözleri parlıyor ama sessiz kalıyor.

"Belki de onun yerine dilini kesmeliyiz, çünkü görünüşe göre onu pek kullanmıyorsun? Gerçi onu kendime saklayabilirim." Kıkırdıyorum.

Pembenin güzel bir tonuna büründü, ama eğer bakışlar öldürseydi, şimdiye çoktan gömülmüş olurdum.

"Sakin ol, Declan. Sana bundan daha iyisini öğrettim. O bir düşmanın kızı, düşmanımızın kendisi değil. Biz kadınlara en iyi şekilde davranırız.

saygı duyuyorum."

O haklı. "İş" alanımızı göz önünde bulundurduğumuzda bile, aşmamamız gereken çizgiler var ve kadınlara kötü davranmak da bunlardan biri. Bu yüzden üzerinde tek bir iz bile yok.

Ama bu savaşın başlamasına çoktan hazırım ve bunu gerçekleştirmenin tek yolu da onu almaktı.

Bree'ye bakıyorum.

Lanet olsun. Teni ipek gibi görünüyor. Eminim yumuşaktır da. Önemli değil.

"Onun kanını taşıyor. Onunla çalışıyor. Bu onu da düşman yapar."

"Çok uzun sürmeyecek." Masanın arkasından kalkıp Bree'ye doğru yürüdü, çenesini avucunun içine aldı ve başını yukarı kaldırdı.

Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi dişlerini gösteriyor ve ben de gülümsüyorum.

Isırığı var. Burke ailesinin reisi ve iki varisiyle karşılaşan pek çok kişi çığlık atar, hayatları için yalvarırdı. Ama Bree Murphy değil.

"Öldürdüğün kişiyi kendine mi almak istiyorsun baba?" Gray boş bardağını yanındaki masaya bırakıyor.

"Tam tersi."

Kaşlarımı çatarak babamın Bree'nin yüzünü önce sola, sonra sağa yatırmasını izliyorum. "Anlamıyorum."

"Bu pisliği temizlemen gerek," diye tersliyor Da, Bree'yi bırakıp bana dönerek. "Niall Murphy'nin kızını kaçırmak gibi parlak bir fikrin vardı, bizi onun ölüm listesinin başına koydun, şimdi de bu küçük çıkmazı düzeltmek için onunla evleneceksin."

Göz kırpıyorum. Bir kere. İki kez.

"Siktir!" Gray kahkahalarla inliyor, nefesini çalışırken göğsünü tutuyor.

"Hayır!" Bree hırlıyor.

Tüm bu zaman boyunca, bir elimle ağzını kapatıp onu kollarıma attığım ve dışarı çıkardığım ana kadar tek bir kelime bile etmedi. Elbette benimle dövüştü ve bunu kanıtlamak için ön kollarımda pençe izleri var. Hatta alt bölgelerime hala ağrıyan hızlı bir tekme bile atmıştı ama çığlık atmamıştı. O güzel ağzını kapalı tutmuştu ve ben bunu neredeyse ilgi çekici buluyordum.

Sanırım bu onun çizgisi.

Ama bu benim de çizgim sayılır.

Gözlerim babama kaydı. "Ciddi olamazsın." "Oh,

ben çok ciddiym."

Gray ayağa kalkıp bar arabasına doğru yürürken, "Seni hiç yuva kuran bir tip olarak düşünmemiştim," diye takılıyor.

Ellerimi yumruk yapıp babama doğru döndüm.

"Bu bir tür hastalıklı şaka mı?" Tükürdüm. "Neden Gray değil? O en yaşlısı."

"Siktir git." Gray viski sürahisinin kapağını kendine büyük bir bardak daha doldururken kıkırdıyor. "Kaç yaşında, on dokuz mu?"

"Yirmi bir," diye düzeltiyorum.

Gray bana bir kaşını kaldırdı.

"Evet, hayır. Ben biraz tecrübeli severim, anlarsın ya. Alınma küçük kız." Bree'ye doğru göz kırpmıyor.

Dışlerini sıkarak deri bağlara bir kez daha bastırıyor ve göğüslerini zıplatıyor.

Sikeyim.

Düşüncelerimle başa çıkmaya çalışırken görüntüyü zihnimden silmeye çalışıyorum.

"Hayır, olmaz." Başımı sallıyorum.

"Çok geç. Gray onun için çok yaşlı ve sen de yaptıklarının sonuçlarına katlanmak zorundasın." Babam işaret parmağını göğsüme soktu.

İki metre boyunda yetişkin bir adam olmama rağmen, gri gözlerindeki hayal kırıklığı ifadesi hâlâ midemi

"Düşmanımızın kızıyla evlenmenin Niall ile olan sorunlarımızı nasıl çözeceğini anlamıyorum. Aksine, yangına körükle gidiyorsunuz."

"Evet. Yılın damadı diye bağırıyorsun," diye araya giriyor Gray. "Siktir git, Gray."

"Bana kızma küçük kardeşim, uyuyan ejderhayı dürttün. Ben onu dinlenmeye bıraktım."

"Onu fidye ile kurtarmalıyız-"

Babamın gözleri bana dikilmişti.

Babam bir şeye karar verdiğinde, o şey taşa kazınmış gibi olur.

Evleneceğimi hiç düşünmemiştim.

Beceriksiz değilim ama yatak odası dışında romantik ilişkilerle ilgilenmiyorum. Ben ellerimde kan olan bir adamım ve bir kadının bunu görece kadar yaklaşmasına izin vermeyi hayal bile edemiyorum.

Zampara diyemeyeceğim biri olabilirim ama ayrımcılık yapmam. Güzel kadın güzel kadındır ve hepsi bir ya da iki geceliğine yatağımı ısıtmaya davetlidir. Belki üç, eğer şanslılarsa.

Son zamanlarda daha çok Burke ismini büyütmeye odaklandım.

Ve elbette, bir gün, bir varis sahibi olmak konusunda endişelenmem gerekecek, ama şimdi? Bir Murphy ile mi?

Niall Murphy'yi bölgemizden uzak tutmak için babama yardım etmek istiyorum. Niall'ın hareketleri neredeyse bu aileyi birden fazla kez yok ediyordu. O bir canavar. Bir yılan. Ve ben sadece onun gitmesini istiyorum. Ama ne pahasına?

Özgürlüğüm mü? Akıl sağlığım mı?

Elbette, iyi görünüyor. Ve bazen, keşke her şey farklı olsaydı diyorum. Bazen bir eşim, bir ailem, normal bir hayatım olsun istiyorum. Ama aynı zamanda bundan korkuyorum. Eğer işler annem ve babamın başına geldiği gibi giderse. Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum.

Ve şimdi bu seçim elimden alındı. Artık evlenip evlenmeyeceğim değil, ne zaman evleneceğim önemli.

Artık yatağımı ısıtacak kadın yok. Artık işle evli olmak yok. Bu oluyor.

Lanet olsun.

Babam elini omzuma koyduğunda omuzlarım çöküyor.

"Peder Harrington iki saat içinde burada olacak. Paige'i Bree'nin hazırlanmasına yardım etmesi için buraya gönderin."

İki saat mi?

"Onunla evlenmeyeceğim!" Bree ağlıyor. "Bunu yapmayacağım! Beni buna zorlayamazsın!" Bree'nin yalvarışlarına aldırmadan, ikinci bir bakış bile atmadan odadan çıkar.

"Ne kadar ilginç bir olay." Gray kadehini dudaklarına götürürken sırtıyor. "Bu eğlenceli olacak."

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve seçeneklerimi gözden geçirirken sakinleştirici bir nefes almaya .

Bu odadan bir cesetle çıkmayı bekliyordum, bir gelinle değil.

Gözlerimi açıp Bree'ye bakarken Gray'e "Bize biraz izin ver," diyorum, çenemi sıktıkça ağlıyor.

"Normalde, sevişmek için evlenene kadar beklemek gelenektir-"

Boğazımdan kaçan hırıltı Gray'in cümlesini bitirmemesi için yeterli oluyor.

Onunla dalga geçtiğini biliyorum. Bize kadınları zorlamamamız ya da onlardan yararlanmamamız öğretildi. Hiç düşünmemiş olabilirim

Evlilik benim için gerçek bir olasılıktı ama niyetim konusunda her zaman dürüst oldum. Seviştiğim hiçbir kadını yanıltmadım.

Ama işler kontrolmden çıktı ve daha fazla akıl sikkmeye ihtiyaım yok.

Başını sallıyor, odadan çıkarken kendi kendine kıkırdıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Bree'nin önünde diz çökmeden önce bir an için kardeşimin geri çekilen ayak seslerini dinliyorum, bana nefretle bakarken gözlerim vücudunda geziniyor.

"Görünüşe göre bir ağa prenses," diye mırıldanıyorum, bir parmağımı alıp baldırında gezdiriyorum.

Sikeyim. Cildi göründüğünden daha yumuşak. Bu nasıl mümkün olabilir? "Seninle evleneceğime ölürüm daha iyi," diye tıslıyor Bree dişlerinin arasından.

"Belki de." teninde bıraktığı tüylerim diken diken oluyor. "Ama babam çok talepkr bir adamdır. Eğer istediği şey bir evlilikse, o zaman alacağı şey de bir evliliktir."

"Declan Burke', İrlandalı belayı, bu kadar korkak biri olarak görmemiştim." Bree'nin yanakları kızardı. "İyi bir ocuk gibi babamın dediklerini yapıyorum."

"Ben olsam kendime dikkat ederdim prenses," diye mırıldanıyorum, ismine kıs kıs gülerken parmağımı kalçasında .

"İrlanda belası", Burke'lerle ilgili bir şey bulduklarını düşündükleri zamanlarda Federaller tarafından bana takılan bir lakaptı. Elbette, her şeyden kurtulduğumuz gibi bundan da kurtulmuştuk.

Vücudu geriliyor ve onu hareketlerime odaklanmış halde bulmak için yukarı bakıyorum. Boğazı titrerken ve göğsünde bir kızarıklık oluşurken sırtıyorum.

"şu anda kontrolün kimde olduğunu unutma. Yerinizde olsam sabrımı test etmezdim. Pişman olabileceğim bir şey yapmak istemezdim..." Parmaklarım uyluğunun i kısmıyla dalga geçerek daha da yukarı çıkıyor.

"Benim için diz ken sensin, Burke."

"Manzaranın tadını çıkarıyorum," diye itiraf ediyorum, gözlerimin göğsüne kaymasına izin veriyorum, tulumunun ince ipeği arasından sivrilen meme uçlarının görüntüsü ağzımı sulandırıyor.

Bree Murphy'nin çok seksi olduğunu inkar edemem, ama bu onun parmağına bir yüzük takıp günbatımında kaybolmak istediğim anlamına gelmiyor.

Bree'nin ifadesi nefretten tiksintiye dönüşürken, bağları boş yere çekiştiriyor.

"Bir kadını elde etmenin tek yolu onu kendi isteği dışında bağlamak mı? Acınacak haldesin," diye tükürür.

Parmaklarımı onun mükemmel boynuna doluyorum ve gözlerinin açılmasına ve ağzının hoş bir O şeklinde açılmasına kadar sıkıyorum.

Lanet olsun. O ağızla yapabileceğim şeyler.

"O güzel küçük ağzını kapalı tutmanı öneririm," diye hırlıyorum, yüzüm onunkinden sadece bir inç uzakta. Burnuma bir yasemin ve vanilya kokusu çarpıyor ve bir iniltiyi ısırarak geri çekiyorum.

"Yap şunu," diye nefes nefese kalıyor.

Biraz daha sıkıyorum, gözlerimiz kilitleniyor.

"Sanırım önce düğün gecemizden faydalanacağım," diye tehdit ettikten sonra elimi bırakıp ayağa kalkıyorum.

"Siktir git!"

"Mihrapta görüşürüz," diyerek kapıya yöneldim ve çekip açtığımda küçük kız kardeşim Paige'in kaşlarını çatarak bana doğru yürüdüğünü gördüm.

"Ne yaptın sen?"

"Orada sana ihtiyaç var." arkamdan salladım.

Karşılık vermeye çalışıyor ama ben onun onaylamayan yorumlarını duymak istemediğim için hışımla geçip gidiyorum.

Nasıl bu kadar derine inebildim?

Bree'nin kaçırılması Niall Murphy'ye bir mesaj göndermek içindi, bize bulaşmaması için bir uyarı. Savaşa hazır olduğumuzu.

Ve kızını karım yaptığımı duyduğunda? Taşaklarımdan daha fazlası tehlikede olacak. Lanet kafamın peşine düşecek.

Onun ve sahip olduğu her şey için hazır olacağım.

Sadece evlenmek üzere olduğum ela gözlü tehdide hazır olup olmadığımdan emin değilim. Okumaya devam et [İntikam Yeminleri...](#)

BREE

Bu insanlar deli. Sadece deli değil, aynı zamanda kelepçeli ve yastıklı beyaz odalar gibi deli!

Babamın yıl boyunca bana tekrarladığı sözler zihnimde yankılanmaya ediyor. *"Tanrı biliyor ya, umarım hiç olmaz, ama eğer düşman hattının gerisinde olursan, bir şeyi unutma, süttten kes. Sakla. Ağzını kapalı tut. Kapalı tut."*

Bu yüzden yakalandığımda ağzımı açmadım, sadece peneledim ve var gücümle savaştım. Birkaç tırnağı kırıldı ve parmaklarım acıyor, ama bunun dışında hiçbir şeyim yok.

Ama Patrick Burke denen deli o çılgın açıklamayı yaptığında bir şeyler söylemek zorundaydım.

Patrick Burke ve oğulları açıkça akıllarını kaybetmişler. Ve

bundan kurtulmanın net bir yolu varmış gibi görünmüyor.

Henüz bana zarar vermediler, yani en azından bu bir artı.

Buradan ıkmalıyım, kaçmalıyım, ama denerken ölmek istemiyorum.

Bu yüzden şimdilik bir şeyler kırılana kadar zamanımı beklemek zorundayım. Çünkü bir şeyler hep kırılır. Ve bu olduğunda, hayatım için kaçacağım.

Declan gittiğinde, siyah saçlı bir kadın içeri girer.

"İyi eğlenceler, Paige." Gray bardağını boşaltıp odadan çıktı ve beni Paige dediği kadınla baş başa bıraktı.

Benden büyük ama o kadar da değil, sanmıyorum. Arkamdan geldi ve beni çözdü.

İşi bittiğinde yavaşça ayağa kalkıyorum, bileklerime masaj yapıyorum ve artık hareket edebildiğime göre etrafımı inceliyorum. Çok iyi bir dövüşçü değilim ama beni öldürmeyecek bir açıklık görürsem, onu kullanacağım.

Odanın dışında yürümeye başlar. "Gelin, lütfen."

Ben onu geçene kadar kapının yanında bekliyor ve kapıyı arkamdan kapatıyor, bana parlak bir şekilde sırtıyor, dirseğimi tutuyor ve beni koridorlardan birine götürüyor.

"Sen kimsin?" Ben soruyorum ve Paige kafası karışmış gibi başını eğiyor.

"Ben Paige Burke, tabii ki. Duyduğuma göre, ben senin yeni kız kardeşinim!"

Daha uzun boylu, daha açık renk saçlı başka bir kadın ortaya çıkıyor. "Ben de öyleyim. Yeni kız kardeşin yani."

Minyon Paige'in olmadığı bir şekilde uzun ve sırık gibi, üzerimde yükseliyor. Paige'in sevimli ve küçük olduğu yerde o heykelsi ve zarif. Yumuşakça gülümsüyor. "Ben Lara. En büyük ikinci çocuğum. Paige ise bebek."

Paige somurtuyor. "Artık bebek değilim." Bana yukarıdan aşağıya bakıyor ama yargılayıcı bir şekilde değil. Daha çok analitik bir şekilde ölçülerimi ölçüyor gibi. "Benimle hemen hemen aynı bedende görünüyorsun."

Elimi tutuyor, eli küçük ve sıcak, beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Lara da arkamdan geliyor.

Lara'nın beni evden koşarak çıkmaktan alıkoymak için bunu bilerek yaptığını hissediyorum.

Görünüşe göre tüm Burke klanı kafayı yemiş. Bu ikisi sanki yeni en iyi arkadaşmışız gibi davranıyorlar. Bizim ölümcül düşmanlar olmamız gerekiyordu. Bu ailenin nesi var böyle? Hepsi aklını mı kaçırdı?

"Kaç bedensin sen, dört mü? Altı mı?" Paige soruyor.

"Onun gibi bir şey," diye mırıldanıyorum, ağzım pamuk yemiş gibi oluyor. Çatlamış ve kırılmış tırnaklarıma bakmaya devam ediyorum.

Lara başının arkasından hoşnutsuz bir ses çıkarır. "Bu olmaz. Sanırım takabileceğin bir kaç tane bastırarak takılan tırnağım var. Biraz yapışkan olduğunu biliyorum ama ben onları tırnak randevuları arasında kullanıyorum."

Bir odaya girip kayboluyor ve ben de sonunda malikanenin etrafına bakabiliyorum. Babamınkinden biraz daha büyük, bizim on odamızın yerine muhtemelen on beş odası var ve Paige beni benimkinden daha büyük bir yatak odasına sürüklüyor.

Köşede pembe tenteli, dört direkli, kral boy bir yatak var ve burası açıkça onun odası. Üstümüzde kristal bir avize asılı ve duvarda Paige'in bir portresi ve küçük bir köpek var.

Beni ona bakarken yakalıyor ve hüznle gülümsüyor.

"Bu Bouncer. Ben on iki yaşındayken vefat etti. Babam yanlışlıkla onu ezmeden önce birlikte o portre için poz verdiğimiz için çok mutluyum." İç çekiyor, kaşlarını çatıyor. "Onu affetmem yıllarımı aldı."

Ağzımı açıp çığlık atmak, aptal küçük köpeği ya da bunların hiçbiri umurunda değil demek, beni bırakmasını söylemek istiyorum. Ama yapamıyorum.

Rahatlayın. Akışına bırak. Sadece bekleyin ve şansınız gelecektir.

Hayal görüyor olabilirim ama şu anda yaptığım şey bu. Akışına bırakıyorum, böylece daha sonra kobra babam gibi saldırabilirim.

Nefes alıyorum.

Altı saat önce yatağa girdiğimde gecemi bu şekilde hayal etmemiştim. Tüm hayallerim ve umutlarım babamın benim için gelme ihtimaline bağlı.

Kardeşim de diyebilirdim ama o aileyi terk etti, babamızla tüm bağlarını kopardı, bu yüzden bana bir şey olursa haberi bile olmayacak. Bilse bile annemin kızı olduğumu düşünecek.

Hayır, kes şunu! Bu gece bunu düşünmek zorunda kalmadan da yeterince kötü zaten.

Tanrım. Şu an gerçekten , değil mi?

Lütfen Daidi, acele et ve beni ölümden daha kötü olabilecek bu kaderden kurtar.

Sadece nefesime odaklanmalı ve bunu kendim için olabildiğince acısız hale getirmeye çalışmalıyım.

"Ne tür elbiseleriniz var?" Gülümsemeye zorladım.

Paige dolap kapağını kaydırarak açıyor ve daha önce hiç görmediğim kadar çok ayakkabının bulunduğu kocaman bir gömme dolaba ulaşıyor. Kendi başıma bir sürü kıyafetim ve ayakkabım var ama bu çok saçma.

Paige dolabındaki elbiseleri karıştırırken Lara aceleyle yatak odasına giriyor, sağ elimi tutuyor ve tırnaklarımı törpülüyor.

"Duş almalısın, tatlım. Her yerinde korku teri var," diyor Lara. "Tırnaklarını törpülemeyi bitireyim, sonra da sana bir havlu getireyim. Bunun ideal olmadığını biliyorum ama her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Ona göz kırpıyorum, umursamasına şaşırıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ve Lara beni banyoya götürürken Paige mırıldanarak dolabına bakmaya devam ediyor.

"Sizi biraz yalnız bırakayım," diyor ama hemen dışarıda kalması dikkatimden kaçmıyor. Onu ve Paige'i kapının hemen yanında anlamsızca fısıldaşırken duyabiliyorum.

Hepsi deli. Her biri.

Aynaya bakıyorum.

Kaçırılma olaylarına gelince, benimki o kadar da kötü değildi. Elbette korkutucuydu ama Declan bana vurmadı, yani morluk falan yok. Sadece terli ve solgun görünüyorum, sanki kötü bir şey yaşamışım gibi.

Sanırım öyle.

Titreyen bir nefes alıyorum, artık yalnız olduğum için aniden gözyaşlarımla savaşıyorum.

Banyonun etrafına bakıp, pencereleri aradım. Ve onları buldum... yerden yaklaşık 6 feet yüksekte. Ve tırmanıp çıkamayacağım kadar küçükler. Bir de çatı penceresi var ama oradan Süper Kadın gibi fırlayamam. Zaten tavana kadar 3 metre var.

Sanırım bana söylediklerinden başka bir şey yapamıyorum, bu yüzden suyu açıp duşa giriyorum.

Şu duş duvarlarından biri ve fayansa yaslanıp ılık suyun sırtımdan aşağı akmasına izin veriyorum.

Saçlarımı ıslattım, parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirerek taradım ve düğümler buldum. Declan beni yatağımdan kaptığında uyuyordum, bu yüzden dünden beri tarak ya da fırça görmediği için saçlarım darmadağınktı.

Banyoda bulduğum açıkça pahalı ürünlerle şampuanlamaya ve bakım yapmaya başlıyorum. Lavanta ve gülsuyu gibi kokuyor ve sadece... temiz. Bunu tarif etmenin daha iyi bir yolunu bilmiyorum.

Duştan çıktığımda kendimi daha iyi hissediyorum, havlu büyük ve kabarık. Bir ara Lara kapıyı açtı ve kancaya büyük, pembe bir bornoz astı.

Kendimi kuruladıktan ve saçlarımı havluyla kuruladıktan sonra giyiyorum ve yavaşça kapıyı açıyorum, umutsuzca odadan çıkmış olmalarını ve böylece bir şeyler çözebilmeyi umuyorum.

Tabii ki Lara tam orada duruyor, gülümseyerek dirseğimi tutuyor ve beni yatağa götürüyor.

Yenilmiş bir şekilde üzerine oturuyorum ve o da yeni törpülenmiş tırnaklarıma yapıştırıcı sürmeye başlıyor. Basit Fransız uçları takıyorum ve bana getirdiği bu tarz press-on'lar.

Tırnaklarımı yaparken Paige yatağın üzerinde duran bir elbiseyi alıp havaya kaldırıyor. Mırıldanıyor.

"Bu beş beden ama bence senin kalçan benden daha uzun," diye düşünüyor. "Ve bu fildişi rengi sana Da'nın istediği beyazdan çok daha fazla yakışacak."

"Elbette." Başka nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Titriyorum.

Hep evlenmek istemişimdir. Her zaman büyük, beyaz ve süslü bir düğün istemişimdir. Ama böyle olacağını hiç hayal etmemiştim. Bu benim için bir çocukluk hayaliydi ama şimdi bir kâbusa dönüştü.

Paige, "Çok güzel görüneceksin," diye övünüyor.

Paige'den daha az coşkulu olan Lara elbiseye bakıyor.

"Omuzdan çıkarabilir miyiz?"

Paige'in nefesi kesildi. "Aman Tanrım. Bu mükemmel olurdu."

Tırnaklarım kurudu ve onlara bakıyorum. Gerçekten de kendi tırnak teknisyenim tarafından yapılmış .

Lara, "Ayağa kalk," diye ısrar ediyor ve de söyleneni yapıyorum.

Paige bornozumu itiyor ve ben orada çıplak durup üstümü örtmek istiyorum. Ama yapmadım.

Ben de geliyorum.

Sakin ol, diyorum kendime, birazdan olacaklara karşı kendimi hazırlıyorum.

Ama hiçbir şey olmuyor. Paige elbiseyi giymeme izin vermek için çömeldi ve haklıydı, elbise üzerime tam oturdu. Fermuarını çekiyor ve olması gerektiği gibi her kıvrımı sarıyor. Aşağıya baktım.

Her tarafında işlemeli çiçekler var ve bir tarafında kalçamın uzun çizgisini gösteren bir yırtmaç var.

Paige kayışları omuzlarımdan indiriyor ve gülümsüyor.

"Çok güzelsin," diyor ıslak saçlarımı önümden çekerken. "Lara, fön makinesini getir."

Lara küçük kız kardeşinin dediğini yapıyor ve Paige hafif bir makyaj yapmaya başlarken saçlarını kurutmaya başlıyor.

Yani, bunu gerçekten yapıyoruz. Beni gerçekten İrlanda belasıyla evlendirecekler.

Paige, "Declan çoğunlukla iyi biri," diyor ve beni oyuncak bebek gibi giydirmeye odaklanarak yaptıkları düğünle ilk gerçek söz oluyor.

"Sana iyi davranacak," diye söze girdi Lara. "Bundan emin

olacağız." "Bu çılgınlık," diye fısıldıyorum kendimi tutamayarak.

Lara omuz silkiyor. "Alışılmışın dışında olduğunu kabul ediyorum. Ama hayatımızdaki pek çok şey öyle. Sanırım sen de katılırsın?"

Sanırım bir tür cevap bekliyor, ama ben sadece ona bakıyorum. "Aziz bir aileden geliyorsun gibi değil." Paige kıkırdıyor.

Lara saçımı fönlemeyi bitirdiğinde kapı kısa bir süre çalıyor ve aynaya baktığımda iyi bir iş çıkardığını kabul etmek zorundayım. Paige makyajımın da çok doğal görünmesini sağladı ve yeşil göz farı ela gözlerimdeki yeşili ortaya çıkardı.

"İçeri gel," diye sesleniyor Paige.

Gray içeri giriyor ve yoğun mavi gözleri bana odaklanınca kaskatı kesiliyorum.

"Hazırlanmanız bitti mi kızlar?" Tavrı çok farklı. Hâlâ korkutucu görünüyor ama yüzünde hafif bir gülümseme var.

Rahatla.

Ayağa kalkıyorum, ancak yüzümün korkudan başka bir şey hissederek gibi göründüğünü hayal edemiyorum.

"Seninle koridorda yürüyeceğim." Gray dirseğini uzatıyor. "Çok

hoş," diye mırıldanıyorum ama kolumu onunkine doluyorum.

Nefes alıyorum. Kaçana kadar buna katlanmak zorundayım ve sonra babam şehri onların kanıyla boğacak.

İntikam Yeminleri'i nokumaya devam edin...

ALSO BY KIRA COLE

La Famiglia Russo Serisi

[Sınır Dışı Koruyucu Baba](#)

[Düşman Mafya Patronu Baba](#)

[Mafya Babası Komşu](#)

Alfa Mafya Babaları Serisi [Mafya](#)

[Patronunun Sürpriz Bebeği](#)

[En İyi Arkadaşının Kardeşinin Sürpriz](#)

[Bebeği Gizli Mafya Babası](#)

[Acımasız Mafya Babası](#)

Mafya Saplantısı

[Kıyamet ve Yıkım](#)

[Günahlar ve Sırlar](#)

[Evlilik ve Kötülük Sürgün](#)

[ve Kucaklaşma](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

